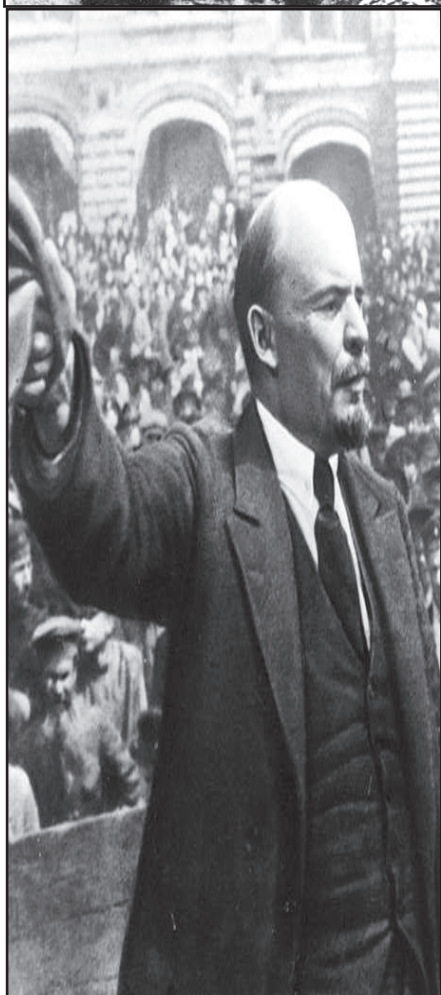

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 431 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Έχουμε τη δύναμη να ανατρέψουμε τον καπιταλισμό

Διήμερο Εκδηλώσεων της Ο.Κ.Δ.Ε., 4-5 ΝΟΕΜΒΡΙΗ 2017

ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΜΝΗΜΗΣ & ΑΓΩΝΑ

Αθήνα, Σάββατο 4 Νοέμβρη, 12:00 Προπύλαια

ΠΟΤΕ ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ !

Οι αντιστάσεις πυκνώνουν! Έχουμε την δύναμη! Στη σθεναρή αντίθεση του προηγούμενου διαστήματος προστέθηκε στις 10/9 η απόλυτα επιτυχημένη απεργία στα Notos! Στις 17/9 (2η Κυριακή που επιχειρήθηκε άνοιγμα των καταστημάτων λόγω ΔΕΘ) με την παρουσία αρκετών εργαζομένων ξανά το Notos και το Public κατέβασαν ρολά.

Από την πρώτη Κυριακή (23/7) εφαρμογής της υπουργικής απόφασης για την προαιρετική λειτουργία των εμπορικών καταστημάτων τις Κυριακές, οι εργοδοσίες της PUBLIC και του ομίλου INDITEX (Zara, Bershka, Pull & Bear, Massimo Dutti, Oysho, Stradivarius), ανακοίνωσαν την τελευταία στιγμή πως θα λειτουργήσουν, απαξιώνοντας ακόμη μια φορά τους εργαζόμενους, αποδεικνύοντας ότι μπροστά στα κέρδη δεν λογαριάζουν τίποτα!

Η εναντίωση όμως των εργαζομένων, με την αμέριστη συμπαράσταση της Αντεπίθεσης των Εργαζομένων και άλλων συναγωνιστών από τον Συντονισμό ενάντια στην Κυριακάτικη εργασία (ανακοίνωση στήριξης, κάλεσμα σε κινητοποίηση κλπ), κράτησαν τα καταστήματα PUBLIC κλειστά. Ο όμιλος INDITEX λειτούργησε, όμως με τους αποκλεισμούς στείλαμε ξεκάθαρο μήνυμα: Ποτέ δουλεύει την Κυριακή! Τα

παραπάνω καταστήματα παρέμειναν κλειστά τόσο στις 30/7, όσο και τις επόμενες Κυριακές, αλλά τώρα επιχειρούν να επαναφέρουν το άνοιγμα των καταστημάτων τις εναπομείνουσες Κυριακές. Δεν πρέπει να τους περάσει! Ήταν μια πρώτη νίκη, που έδωσε δύναμη και θάρρος και στους υπόλοιπους εργαζόμενους του κλάδου (βλ. ανακοινώσεις εργαζομένων LIDL, IKEA, MediaMarkt κλπ).

Ο τελικός σκοπός τους είναι να παγιάσουν το άνοιγμα των καταστημάτων και τις 52 Κυριακές του έτους! Να εφαρμόσουν παντού την επταήμερη εργασία! Να μας μετατρέψουν σε δουλοπάροικους! Δεν πρέπει να πέσουμε στην παγίδα των εργοδοτών που προσπαθούν να μας διασπάσουν. Ζητώντας να δουλεύουν μόνο όσοι θέλουν ή όσοι μπορούν, στοχοποιούν τους υπόλοιπους εργαζόμενους που θα αρνηθούν. Σε κάθε κατάσταση, όλοι οι εργαζόμενοι, μαζί, να ξανα-δηλώσουν συλλογικά, ότι δεν δέχονται να δουλεύουν Κυριακές!

Το μέτρο της Κυριακάτικης εργασίας, είναι μέρος της άθλιας ταξικής επίθεσης! Οι κανίβαλοι της ΕΕ, του ΔΝΤ και της άθλιας κυβέρνησης Τσίπρα, ετοιμάζουν νέα επίθεση μέχρι τον Δεκέμβρη, με την ψήφιση 113 μέτρων (!) ενώπι της 3ης αξιολόγησης. Με το νέο συνδι-

καλιστικό Νόμο θέλουν να κάνουν αδύνατη την απεργία, να καταργήσουν επί της ουσίας τα Σωματεία και τη συνδικαλιστική δράση, να ποινικοποιήσουν την οποιαδήποτε αγωνιστική διεκδίκηση ή κινητοποίηση, ώστε να μένουν οι εργαζόμενοι έρμαιο στις εργοδοτικές αυθαιρεσίες. Προσπαθούν να επιβάλλουν ένα νέο σύστημα εκμετάλλευσης των εργαζομένων, με συνεχή μνημόνια (τουλάχιστον μέχρι το 2060!), νέες μειώσεις μισθών, ατομικές συμβάσεις κλπ.

Οι εργαζόμενοι έχουμε τη δύναμη, όπως δείχνουν οι συνεχείς κινητοποιήσεις, όταν είμαστε ενωμένοι, με αλληλεγγύη και αυτοοργάνωση, με πίστη στις δυνάμεις μας να υπερσπάζουμε τα δικαιώματα και την αξιοπρέπειά μας. Επιβάλλεται να μην επαναπαυτούμε, αλλά να τους σταματήσουμε, να αντισταθούμε με κάθε μέσο στην εργοδοτική αυδοσία, στο περιβάλλον κανιβαλισμού που προσπαθούν να μας επιβάλλουν! Να οργανωθούμε με συνελεύσεις και επιτροπές αγώνα σε κάθε χώρο δουλειάς, για να σταματήσουμε συντονισμένα τον νέο εργασιακό μεσαίωνα που μας ετοιμάζουν.

Αντεπίθεση των Εργαζομένων στο Εμπόριο
www.antepithesitonergazomenon.blogspot.gr

Παν. Δυτ. Αττικής

Ή αλλιώς
συγχωνεύσεις και
κλεισίματα σχολών

σελ. 6

Γερμανία

Αποδυναμωμένη η
Μέρκελ, σε αναμονή
οι Βρυξέλλες

σελ. 13

Κουρδιστάν

Το δημοψήφισμα
έγινε, η ανεξαρτησία
αμφισβητείται

σελ. 14

Τσε Γκεβάρα

50 χρόνια από την
εκτέλεση του μεγάλου
επαναστάτη

σελ. 15

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή
- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων
- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο
στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή
- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαιτέρως με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίτια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίος, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας – να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημονικού μαρξισμού/τροτσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 – ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα», μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική – για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις **ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**

Οι Θέσεις του Απρίλη

Συγγραφέας: Β. Ι. Λένιν

Χρονολογία έκδοσης: Ιούνιος 2017

Σελίδες: 236

Τιμή: 7 ευρώ

Οι εκδόσεις **Εργατική Πάλη** κυκλοφορούν το βιβλίο του Β. Ι. Λένιν, *Οι θέσεις του Απρίλη*, μια ακόμη έκδοση με την ευκαιρία της συμπλήρωσης των 100 χρόνων από την Οκτωβριανή Επανάσταση, με την οποία συνδέεται στενά και καθοριστικά. Στην παρούσα έκδοση πέρα από το καθ' αυτό κείμενο των Θέσεων του Απρίλη, έχουν προστεθεί σε παράρτημα μερικά κείμενα ακόμη του Λένιν, που σχετίζονται με τις «Θέσεις»: 1. Εισήγηση στη συγκέντρωση των μπολσεβίκων που πήραν μέρος στην πανρωσική σύσκεψη των σοβιέτ των εργατών και στρατιωτών βουλευτών, 4 [17] Απρίλη 1917, 2. Προσχέδιο άρθρου ή λόγου για την υπεράσπιση “Των Θέσε-

ων του Απρίλη”, 3. Για τη δυαδική εξουσία, 4. Πάνω στο σχέδιο τροποποίησης του προγράμματος, 5. Ο Μαρξισμός και η εξέγερση. Στο τέλος παρατίθεται κατάλογος με λίγα βιογραφικά στοιχεία των ονομάτων που αναφέρονται στο κείμενο.

Οι απόψεις του Λένιν που παρουσιάστηκαν τον μήνα Απρίλη στο κόμμα -έμειναν στην Ιστορία ως Θέσεις του Απρίλη- ήταν η αρχή ενός σκληρού αγώνα μέσα στις γραμμές του ίδιου του Μπολσεβίκικου Κόμματος, για τον επανεξοπλισμό του και τον προσανατολισμό του στην προλεταριακή επανάσταση.

Από τον Πρόλογο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις **ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: “Πρωτοπορία” Γραβιάς 3-5, “Πολιτεία” Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Πρωτοπορία” Λ. Νίκης 3

Γιάννενα

Βιβλιοπωλεία: “Δωδώνη”, “Το βιβλιοπωλείο” στην Αβέρωφ

Πού θα βρείτε την εφημερίδα **ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37, “Καινά Δαιμόνια” Σουλτάνη 8, “Εκτός των Τειχών” Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι “Ισκρα”: Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την **ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**

Γράψτε μας στο e-maill ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Την ίδια στιγμή που η άθλια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ ζει μέσα στο ψεύτικο μυθιστόρημα του δικού της success story (άρχισε η ανάπτυξη, βγαίνουμε από τα μνημόνια τον Αύγουστο του 2018 κ.ά.), παραδέχεται ότι η υστέρηση στα δημόσια έσοδα θα κυμανθεί κοντά στα 2 δις ευρώ! Αυτό από τη μια μεριά δείχνει ότι η ικανότητα πληρωμής των φορολογούμενων και ιδιαίτερα των εργατικών και λαϊκών μαζών όλο και λιγότερο ανταποκρίνεται στην τεράστια φορολογία και από την άλλη σημαίνει ότι θα έχουμε νέα αντεργατικά και αντιλαϊκά μέτρα, τουλάχιστον στο ίδιο ποσό, μια που θα λειτουργήσει αυτόματα ο «κόφτης». Για την αντιμετώπιση της «τρύπας» των εσόδων εφαρμόζονται όλο και πιο τρομοκρατικές μέθοδοι είσπραξης (κατασχέσεις, πλειστηριασμοί κ.λπ.)

Ο διοικητής της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας Μάριο Ντράγκι δήλωσε ότι τα νέα stress tests για τις ελληνικές τράπεζες θα επισπευστούν και θα διεξαχθούν ίσως και τον Φεβρουάριο του 2018, ώστε τον Μάιο-Ιούνιο, πριν από τη λήξη του τρέχοντος ελληνικού προγράμματος (Μνημονίου), να υπάρξει η διαδικασία ανακεφαλαιοποίησης. Η κατάσταση των «ελληνικών» τραπεζών χειροτερεύει διαρκώς, πράγμα που δείχνει με τον καλύτερο τρόπο την κωματώδη κατάσταση της ελληνικής οικονομίας, τη χρεοκοπία νοικοκυριών και επιχειρήσεων (επισήμως τα «κόκκινα» δάνεια υπερβαίνουν τα 100 δις. ευρώ και η τάση είναι αυξητική), διαψεύδοντας την κυβέρνηση και τους παπαγάλους της. Με αυτές τις προϋποθέσεις η επερχόμενη 3η αξιολόγηση γίνεται ο νέος εφιάλτης για τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία.

3η Αξιολόγηση ή ... ο δρόμος προς την κόλαση

«Χήνες του Καπιτωλίου»

Πρώτος ο ανεκδιήγητος Τσίπρας άνοιξε τον χορό των προειδοποιήσεων και παραινήσεων, ζητώντας από τους υπουργούς του να υλοποιήσουν το 90% των προαπαιτούμενων της 3ης αξιολόγησης μέχρι τον Νοέμβριο: «να τα υλοποιήσουμε μόνοι μας και εμπροθέσμως για να μη δώσουμε “πατήματα”», όπως είπε χαρακτηριστικά. Κάθε μέρα που περνά, ένας-ένας βγαίνουν οι «συνήθεις ύποπτοι» μνημονιακοί και σαν άλλες «Χήνες του Καπιτωλίου» προειδοποιούν για τις επερχόμενες συμφορές έτσι και καθυστερήσει η 3η αξιολόγηση. Όμως, κανένας από αυτούς δεν λέει τι ακριβώς είναι αυτή και κυρίως τι σημαίνει για τον ελληνικό λαό και ιδιαίτερα για τους εργαζόμενους. Κρύβουν από τις εργατικές και λαϊκές μάζες τα πιο σημαντικά προαπαιτούμενα της 3ης αξιολόγησης που είναι:

α) Οι εισπράξεις από το ξεπούλημα του δημόσιου πλούτου (ιδιωτικοποιήσεις) θα πρέπει μέχρι τον Αύγουστο του 2018 να φτάσουν τα 5,7 (ή 4,1 με βάση την ενδιάμεση συμφωνία του Ιουλίου) δις ευρώ. Τα χρήματα αυτά, αν μαζετούν, πράγμα μάλλον αδύνατο, θα πάνε για την αποπληρωμή του χρέους.

β) Η αντιμετώπιση του τεράστιου προβλήματος των «κόκκινων» δανείων, θα γίνει με την «πώλησή» τους σε «γύπες», δηλαδή σε funds που ειδικεύονται σ' αυτού του είδους τις συναλλαγές, μήπως και καλυφθεί ένα μέρος της κεφαλαιακής «τρύπας» των τραπεζών. Αυτές τις μέρες πωλήθηκε από την Eurobank στο μεγάλο ευρωπαϊκό fund Intrum ένα πακέτο τέτοιων δανείων, ονομαστικής αξίας 1,5 δις

ευρώ, με αντίτιμο 3 σεντς (!!!) ανά ευρώ δανείου. Αυτό είναι άλλη μια απόδειξη της κτηνωδίας της νεομνημονιακής κυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ, αφού προτιμούν να τα δίνουν στους «γύπες» αντί να τα εκχωρήσουν, ας πούμε, με τις ίδιες τιμές στους δεκάδες χιλιάδες δανειολήπτες, προκειμένου να τους ανακουφίσουν και να τους βγάλουν από ένα τυραννικό καθεστώς πίεσης και ανασφάλειας, το οποίο εξουθενώνει τη ζωή και το μέλλον τους.

γ) Το προσχέδιο του Προϋπολογισμού του 2018 που κατατέθηκε στη Βουλή προβλέπει νέα μέτρα 1,8 δις ευρώ (περίπου 1% του ΑΕΠ) και πρωτογενές πλεόνασμα 3,5% του ΑΕΠ, που είναι περίπου διπλάσιο του φετινού! Είναι βέβαιο ότι το τελικό ποσό των μέτρων θα είναι αρκετά μεγαλύτερο (όπως έχει γίνει όλα τα προηγούμενα χρόνια), λόγω της καχεξίας της οικονομίας (ελληνικής, ΕΕ και παγκόσμιας) αλλά και του τερατώδους πλεονάσματος.

δ) Εφαρμογή μειωμένου αφορολόγητου, μείωση των συντάξεων και των εργαζομένων στο δημόσιο, κατάργηση πολλών επιδομάτων από το 2018, χωρίς να αποκλείονται και «εκπλήξεις», που δεν έχουν ακόμη δει το φως της δημοσιότητας (π.χ. μειώσεις μισθών, επιπλέον περικοπές δαπανών κ.λπ.).

ε) Το χειρότερο απ' όλα τα μνημονιακά μέτρα: η πλήρης διάλυση των εργασιακών σχέσεων, των συνδικαλιστικών δικαιωμάτων και η κατάργηση στην πράξη του δικαιώματος της απεργίας. Ήδη οι εργασιακές σχέσεις εξελίσσονται όλο και χειρότερα και θα χειροτερεύσουν πολύ περισσότερο μετά την 3η αξιολόγηση. Σύμφωνα με την ενδιάμεση έκθεση του INE-ΓΣΕΕ,

οι ευέλικτες μορφές απασχόλησης κυριαρχούν, αφού στις νέες προσλήψεις ξεπέρασαν το 60% το πρώτο επτάμηνο του 2017 (μερική απασχόληση 47,86% και εκ περιτροπής εργασία 13,81%). Αποτέλεσμα αυτής της κατάστασης είναι ο μέσος μισθός να έχει υποχωρήσει στα 397,67 ευρώ, για απασχολούμενους με μερική απασχόληση.

Ασκήσεις «θάρρους» και ψεύδους

Όλα δείχνουν ότι το 2018 είναι χρονιά αποφασιστικών εξελίξεων, οικονομικών και πολιτικών, και όχι μόνο για τη χώρα μας. Η άθλια κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ επιδίδεται σε ασκήσεις «θάρρους», λέγοντας ότι «τα βάσανα του ελληνικού λαού τελειώνουν», «βγαίνουμε από τα μνημόνια», «βγαίνουμε στις αγορές», «αρχίζει η ανάπτυξη» κ.λπ. Όλα αυτά είναι τεράστια ψέματα, που λέγονται μόνο και μόνο για παραπλάνηση και εξαπάτηση του ελληνικού λαού. Το πιο πιθανό είναι να έχουμε – πέρα από την «εποπτεία» μέχρι το 2060 – και νέα μνημόνια ή ακόμη και **ολοκληρωτική χρεοκοπία** του ελληνικού καπιταλισμού, ιδιαίτερα αν δεν υπάρξει σημαντική ελάφρυνση του δημόσιου χρέους (όπως επιμένει και το ΔΝΤ), που απ' ό,τι φαίνεται δεν θα υπάρξει. Οι τόκοι που πρέπει να πληρωθούν από το 2020 και κυρίως από το 2021 και μετά είναι εφιαλτικοί (στο διάστημα 2020 – 2030 οι πληρωμές τόκων φτάνουν τα 115 δις ευρώ), ποσά που φυσικά είναι αδύνατον να παραχθούν από την ελληνική οικονομία.

Η σωτηρία μας από την πλήρη καταστροφή στην οποία μας οδηγούν οι μνημονιακές δυνάμεις και οι τοκογλύφοι ιμπεριαλιστές της ΕΕ είναι με τους αγώνες μας να απαλλαγούμε από αυτούς. Τα παραδείγματα της Καταλονίας και κυρίως της Οκτωβριανής Επανάστασης, που σε λίγες μέρες θα τιμήσουμε τα 100 χρόνια της, πρέπει και μπορεί να είναι οι οδηγοί μας.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Με τη σφραγίδα και τις υπογραφές... πανεπιστημίων και χρηματοοικονομικών οργανισμών, η **ανισότητα του πλούτου** σε παγκόσμιο επίπεδο όχι μόνο εξακολουθεί να διατηρείται, αλλά, δυστυχώς, αυξάνει κάθε χρόνο.

Ο πλούτος είναι πολύ πιο άνισα κατανεμημένος απ' ότι το εισόδημα στις περισσότερες χώρες του κόσμου, με εξαίρεση τις ΗΠΑ και τη Σουηδία. 34 εκατομμύρια άτομα, δηλαδή το 0,7% του πληθυσμού του πλανήτη, ελέγχουν το 45,2% του παγκόσμιου πλούτου, κατέχοντας περιουσιακά στοιχεία της τάξης των 112,9 τρισ. δολαρίων. Το υπόλοιπο 99,3% αρκείται στο 54,8% του πλούτου. Τα αίτια πρέπει να αναζητηθούν στην κρίση και στην κολοσσιαία νεοφιλελεύθερη επίθεση των τελευταίων τριάντα χρόνων τουλάχιστον.

Η βασική παρατήρηση που προκύπτει από τη συγκεκριμένη μελέτη είναι ότι η εισοδηματική ανισότητα έχει αυξηθεί στις περισσότερες χώρες-μέλη του ΟΟΣΑ τις τελευταίες δεκαετίες. Η ύφεση που ακολούθησε την παγκόσμια οικονομική κρίση έχει επιδεινώσει αυτήν την τάση σε κάποιες από τις χώρες που υπέφεραν περισσότερο, ενώ σε κάποιες άλλες έχει λειτουργήσει αντίστροφα. Σε περίοδο παγκόσμιας οικονομικής αστάθειας, το μέσο διαθέσιμο εισόδημα των νοικοκυριών στις χώρες - μέλη του ΟΟΣΑ, από το 2007 έως το 2010, μειώθηκε κατά 2,1%, με τις μεγαλύτερες απώλειες να εντοπίζονται στους χαμηλόμισθους (-5,3%). Η αντίστοιχη μείωση στους υψηλόμισθους ήταν 3,6%. Οι επιπλέον παράγοντες που αυξάνουν την ανισότητα, μεταξύ άλλων, είναι η παγκοσμιοποίηση, η μειούμενη δύναμη των συνδικάτων, η δημογραφική αλλαγή και η αποδυνάμωση της αναδιανομής διαμέσου της φορολογίας. Η αυξανόμενη ανισότητα επηρεάζει αρνητικά τη συνοχή του κοινωνικού ιστού και συνεισφέρει στην άνοδο των ακροδεξιών.

Οι ανισότητες στα εισοδήματα και στον πλούτο έχουν αυξηθεί από τη δεκαετία του 1980 στις περισσότερες από τις προηγμένες οικονομίες. Η ανισότητα έχει αυξηθεί ιδιαίτερα έντονα σε ορισμένες χώρες που ήταν ήδη σχετικά άνισες πριν από δεκαετίες (κυρίως στις ΗΠΑ), καθώς και σε ορισμένες χώρες που ξεκίνησαν με πολύ χαμηλότερα επίπεδα ανισότητας (π.χ. η Σουηδία).

Νέα έρευνα που αναπτύχθηκε από κοινού από τη Διεθνή Οργάνωση Εργασίας (ΔΟΕ) και το Free Foundation, σε συνεργασία με τον Διεθνή Οργανισμό Μετανάστευσης (ΙΟΜ), αποκάλυψε την πραγματική κλίμακα της **σύγχρονης δουλείας** σε όλο τον κόσμο. Τα στοιχεία που αποκαλύφθηκαν κατά τη διάρκεια της Γενικής Συνέλευσης των Ηνωμένων Εθνών δείχνουν ότι περισσότερα από 40 εκατομμύρια άνθρωποι σε όλο τον κόσμο έπεσαν θύματα σύγχρονης δουλείας το 2016. Η ΔΟΕ εξέδωσε επίσης, μια συνοπτική εκτίμηση της παιδικής εργασίας, γεγονός που επιβεβαιώνει ότι περίπου 152 εκατομμύρια παιδιά, ηλικίας μεταξύ 5 και 17 ετών, εξαναγκάστηκαν σε παιδική εργασία.

Οι νέες εκτιμήσεις δείχνουν ακόμη ότι οι γυναίκες και τα κορίτσια επηρεάζονται δυσανάλογα περισσότερο από τη σύγχρονη δουλεία, αντιπροσωπεύοντας σχεδόν το 71% του συνόλου (περίπου 29 εκατομμύρια). Οι γυναίκες αντιπροσωπεύουν το 99% των θυμάτων της καταναγκαστικής εργασίας στη βιομηχανία του σεξ και το 84% των ατόμων που εξαναγκάζονται σε γάμο. Περίπου 37% (ή 5,7 εκατομμύρια) από εκείνους που εξαναγκάστηκαν να παντρευτούν ήταν παιδιά. 152 εκατομμύρια παιδιά (64 εκατομμύρια κορίτσια και 88 εκατομμύρια αγόρια) υπόκεινται στην παιδική εργασία και αντιπροσωπεύουν σχεδόν το ένα στα δέκα παιδιά σε όλο τον κόσμο. Η παιδική εργασία παραμένει συγκεντρωμένη κυρίως στη γεωργία (70,9%), ενώ σχεδόν ένα στα πέντε παιδιά (το 17,1%) εργάζεται στον τομέα των υπηρεσιών και το 11,9% στη βιομηχανία.

«ΑΓΙΑ ΖΩΝΗ II»

Εφοπλιστές και Μνημονιακοί είναι οι υπεύθυνοι

Την Κυριακή 10-9 βυθίστηκε ανοικτά της Σαλαμίνας το δεξαμενόπλοιο «ΑΓΙΑ ΖΩΝΗ II» της ναυτιλιακής εταιρίας του Θ. Κουντούρη, FOS, προκαλώντας τεράστια οικολογική καταστροφή. Το πλοίο είχε αποπλεύσει το πρωί της Κυριακής από τα ΕΛΠΕ Ασπροπύργου μεταφέροντας πάνω από 2.500 μετρικούς τόνους καυσίμων. Σε αυτό επέβαιναν δύο μόλις μέλη του πληρώματος, ενώ κανονικά έπρεπε να ήταν έντεκα.

Το πλοίο υποτίθεται πως ήταν εφοδιασμένο με όλα τα απαραίτητα έγγραφα για να μπορεί να εκτελεί τις δραστηριότητές του. Από το ατύχημα προκλήθηκε τεράστια μόλυνση από τη διαρροή των καυσίμων (μαζούτ κ.ά.) στη θάλασσα, καθώς η πετρελαιοκηλίδα που σχηματίστηκε δεν μόλυνε μόνο τα νερά της Σαλαμίνας αλλά έφτασε σε όλη την ακτογραμμή από τον Πειραιά μέχρι και τη Βούλα.

Η οικολογική καταστροφή είναι η δεύτερη μεγαλύτερη στην Αττική μετά τις πυρκαγιές της Πάρνηθας. Αφενός, όσο και αν προσπαθούν να μας πείσουν για το αντίθετο διάφοροι «ανεξάρτητοι φορείς», τα μολυσμένα νερά είναι προφανώς ακατάλληλα για κολύμπι. Οι κίνδυνοι για τον άνθρωπο είναι μεγάλοι, καθώς η επαφή με αυτά τα νερά μπορεί να δημιουργήσει δερματολογικά και διάφορα άλλα προβλήματα υγείας. Από την άλλη, η μόλυνση των ψαριών που ζουν σε αυτές τις θάλασσες δημιουργεί προβλήματα στην αλιεία και στην τροφική αλυσίδα, κατ' επέκταση και στην ποιότητα της τροφής μας.

Τέλος, δημιουργούνται αναπνευστικά προβλήματα από το διοξείδιο του άνθρακα που εκλύεται από τις χημικές αντιδράσεις του πετρελαίου που έχει φτάσει στις ακτές. Αυτό μπορεί να οδηγήσει στην επιβάρυνση της υγείας των ατόμων που ήδη πάσχουν από αναπνευστικά προβλήματα.

Υπεύθυνοι γι' αυτό το έγκλημα είναι οι εφοπλιστές και φυσικά η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Το συγκεκριμένο πλοίο είχε κατασκευαστεί το 1972, ενώ τα άλλα δύο πλοία που έχει η ίδια εταιρεία έχουν κατασκευαστεί το 1970 και το 1976. Τόσο παλιά πλοία δεν θα έπρεπε να χρησιμοποιούνται, καθώς δεν πληρούν βασικές προϋποθέσεις ασφάλειας, πόσο μάλλον όταν βρίσκονται σε πολύ άσχημη κατάσταση (μπαλώματα σε διάφορα σημεία για να καλυφθούν οι τρύπες κ.ά.).

Η κυβέρνηση και ειδικά το Υπουργείο Ναυτιλίας έχουν μεγάλη ευθύνη, καθώς είναι αυτοί που χορήγησαν τα απαραίτητα έγγραφα για να μπορεί το πλοίο να εκτελεί δρομολόγια. Το μνημονιακό καθεστώς, που επιβάλει την ασυδοσία των εργοδοτών, έχει ως αποτέλεσμα να μην τηρούνται ούτε οι στοιχειωδέστερες οδηγίες ασφάλειας των πλοίων και των πληρωμάτων τους, όπως ισχύει για όλα τα μέσα μεταφοράς (βλ. «ατυχήματα»

ΟΣΕ). Τα κροκοδείλια δάκρυα που χύνουν παλιοί μνημονιακοί στα ΜΜΕ είναι η σταγόνα που ξεχειλίζει το ποτήρι, καθώς είναι οι ίδιοι που τόσα χρόνια είναι συνυπεύθυνοι για χιλιάδες οικολογικά εγκλήματα στο βωμό της οικονομικής «ανάπτυξης», είναι οι ίδιοι που υποστηρίζουν λυσσαλέα «επενδύσεις» σαν αυτή της εξόρυξης χρυσού στη Χαλκιδική, που θα επιφέρουν ακόμα μεγαλύτερη καταστροφή.

Ο πολιτικός αμοραλισμός των μνημονιακών πολιτικών έχει ξεπεράσει κάθε όριο σχετικά με αυτό το συμβάν. Χαρακτηριστικά ο βουλευτής των ΑΝΕΛ Θανάσης Παπαχριστόπουλος δήλωσε πως έκανε μπάνιο περήφανος στη Βούλα και δεν είδε καμία κηλίδα (!), ενώ βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ υπερασπίζονται τον υπουργό Ναυτιλίας, Π. Κουρουμπλή, ο οποίος κορόιδευε τον ελληνικό λαό ακόμη και με το θέμα της παραίτησής του, η οποία θα έπρεπε να θεωρείται αυτονόητη. Είναι προσβλητικό απέναντι στον ελληνικό λαό κάθε μνημονιακή δύναμη να πετά στην άλλη το μπαλάκι της ευθύνης για αυτήν την καταστροφή για να αντλήσει πολιτικό κέρδος.

Εργαζόμενοι, νέοι, άνεργοι, όσο δεν παλεύουμε για να ανατρέψουμε την κυβέρνηση, τα μνημόνια και τις πολιτικές τους, θα αντιμετωπίζουμε τέτοια εγκλήματα ως καθημερινό φαινόμενο, όπως επίσης και εργατικά «ατυχήματα» - δολοφονίες.

Οι εργαζόμενοι και η νεολαία πρέπει να αγωνιστούμε για να απαιτήσουμε:

- **Να τιμωρηθούν παραδειγματικά οι υπεύθυνοι για αυτήν την οικολογική καταστροφή: εφοπλιστές-πλοιοκτήτες, υπουργοί ναυτιλίας (νυν και τέως) κ.ά,**
- **Αυστηρότερα μέτρα ασφάλειας και ελέγχου κατά τη μεταφορά εμπορευμάτων (ιδιαίτερα καυσίμων),**
- **Άμεσο καθαρισμό όλης της έκταση που μολύνθηκε,**
- **Αποζημίωση όσων επλήγησαν άμεσα ή έμμεσα από τη μόλυνση.**

Μόνο με το τσάκισμα των μνημονίων στην πράξη, με αγώνες που θα φτάσουν ως την εγκαθίδρυση μιας δικής μας, επαναστατικής Κυβέρνησης των Εργαζομένων, που θα στηρίζεται στη δική μας αυτοοργάνωση και η οποία θα εξυπηρετεί τα δικά μας συμφέροντα και όχι τα συμφέροντα των καπιταλιστών, μπορούμε να επιβάλλουμε στην πράξη τα παραπάνω και κατά συνέπεια να γλιτώσουμε από αυτή την άθλια και επικίνδυνη κατάσταση.

■ Σωτήρης Κ.

Επίκαιρα...

Κλείσιμο του στρατοπέδου κούρδων προσφύγων στο Λαύριο

Το στρατόπεδο του Λαυρίου, εδώ και πάνω από 30 χρόνια, φιλοξένησε δεκάδες χιλιάδες κούρδους πολιτικούς πρόσφυγες. Παρ' όλες τις πιέσεις που ασκούνταν κατά διαστήματα για να κλείσει, ιδιαίτερα από το τουρκικό κράτος, συνεχίστηκε η λειτουργία του.

Υπό την ηγεσία του Ερντογάν, έχει ξεκινήσει μια πολιτική εξαφάνισης του κουρδικού λαού. Η πολιτική αυτή έγινε εμφανής με τη σύλληψη των συμπροέδρων του φιλοκουρδικού κόμματος HDP Σελαχαντίν Ντεμιρτάς και Φιγκέν Γιουκσεντάγ και 13 βουλευτών του. Επίσης, εκατοντάδες δήμαρχοι, κούρδοι πολιτικοί και δημοσιογράφοι της αντιπολίτευσης έχουν συλληφθεί, πόλεις κάηκαν και γκρεμίστηκαν από το τουρκικό κράτος και χιλιάδες άνθρωποι σκοτώθηκαν. Η ίδια πολιτική συνεχίστηκε και ενάντια στις κουρδικές οργανώσεις της Ευρώπης, με συλλήψεις πολλών κούρδων αγωνιστών. Στην Ελλάδα, αποφασίστηκε το κλείσιμο του στρατοπέδου του Λαυρίου.

Στο Λαύριο η κατάσταση των κτηρίων και οι συνθήκες κάτω από τις οποίες ζούσαν οι πρόσφυγες ήταν απαράδεκτες. Τον Φλεβάρη και Μάρτη του 2017 επισκέφθηκαν το στρατόπεδο ο Ερυθρός Σταυρός της Γαλλίας και του Λουξεμβούργου και αποφασίστηκε η αναστήλωση των κτηρίων, ενώ τον Απρίλη θα ξεκινούσαν οι διαδικασίες βελτίωσης των συνθηκών. Έγινε αλλαγή των παλιών κρεβατιών και ντουλαπιών, απολύμανση από κοριοίς κ.α. Ενώ συνεχιζόταν η αναστήλωση των κτηρίων, το υπουργείο Μεταναστευτικής Πολιτικής αποφάσισε το κλείσιμο του στρατοπέδου, στις 31 Ιουλίου. Αυτή τη στιγμή δεν παρέχεται φαγητό ούτε υπηρεσίες υγείας στους 300 Κούρδους που διαμένουν εκεί (στην πλειοψηφία τους γυναίκες και παιδιά).

Οι άνθρωποι αυτοί έχουν έρθει εδώ λόγω του πολέμου, οι περισσότεροι έχουν χάσει τις οικογένειές τους. Η επιτροπή του στρατοπέδου ανακοίνωσε πως δεν δέχεται την απάνθρωπη αυτή συμπεριφορά και πως θα αντισταθούν, υπερασπιζόμενοι τα δικαιώματά τους. Στις 29 Σεπτεμβρίου πραγματοποιήθηκε πορεία από το Σύνταγμα προς το υπουργείο Μεταναστευτικής Πολιτικής.

Κατάργηση δωρεάν συγγραμμάτων στα Πανεπιστήμια

Την αναστολή της δωρεάν διανομής πανεπιστημιακών συγγραμμάτων για το χειμερινό εξάμηνο του τρέχοντος ακαδημαϊκού έτους 2017-2018 αποφάσισε ο Σύλλογος Εκδοτών Επιστημονικών Βιβλίων (ΣΕΕΒΙ). Η αναστολή, που αφορά το σύνολο των φοιτητών και σπουδαστών της χώρας, αποφασίστηκε με συντριπτική πλειοψηφία (άνω του 90%) κατά την έκτακτη Γενική Συνέλευση του ΣΕΕΒΙ. Το χρέος του υπουργείου Παιδείας προς τους εκδότες ανέρχεται σε πάνω από 50 εκ.

Ο ΣΕΕΒΙ σημειώνει ότι το υπουργείο Παιδείας καθυστερεί πρωτοφανώς την εκπλήρωση των υποχρεώσεών του απέναντι στον κλάδο, καθώς οι οικονομικές υπηρεσίες του εξετάζουν σήμερα (Οκτώβριος 2017) την αποπληρωμή τιμολογίων που αφορούν το εαρινό εξάμηνο του ακαδημαϊκού έτους 2015-2016.

Η υπερχρέωση του υπουργείου Παιδείας στους εκδότες για τα συγγράμματα, και κατ' επέκταση η διακοπή της δωρεάν διανομής τους, είναι άλλη μια απόρροια της υποχρηματοδότησης της δημόσιας και δωρεάν εκπαίδευσης, στην κατεύθυνση της διάλυσης της τριτοβάθμιας (όπως και της δευτεροβάθμιας) εκπαίδευσης (βλέπε νόμο Γαβρόγλου), στο ασφυκτικό πλαίσιο της αξιολόγησης από τους θεσμούς και της αποπληρωμής του χρέους.

Το φοιτητικό κίνημα πρέπει να αντιδράσει άμεσα και ενωμένο να απαντήσει στην κατάργηση του δικαιώματος παροχής δωρεάν βιβλίων.

Η καταστροφή της Χαλκιδικής ολοκληρώνεται με την υπογραφή των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ!

Στις 21/9 η “Eldorado Gold” απείλησε για πολλοστή φορά ότι θα φύγει από τη χώρα, αν δεν της δοθούν οι άδειες για τη συνέχιση της εξόρυξης στις Σκουριές Χαλκιδικής. Σύσσωμη η αντιπολίτευση, με προεξέχουσα τη ΝΔ και όλα τα πληρωμένα παπαγαλάκια των ΜΜΕ, αναπαρήγαγαν επί μέρες τη «συμφορά» που μας βρήκε από την αποχώρηση της υποτιθέμενης μεγάλης «επένδυσης».

Μία «επένδυση», η οποία αποτελεί ένα τεράστιο σκάνδαλο, πολιτικό, οικονομικό, νομικό, μα πάνω απ’ όλα περιβαλλοντικό, αφού οι καταστροφικές του συνέπειες είναι ήδη ορατές στη γύρω περιοχή κι όχι μόνο (αποψίλωση αρχέγονου δάσους, υψηλές ποσότητες αρσενικού στο νερό κ.λπ.). Παράλληλα, εξαιτίας της παντελούς έλλειψης κανόνων ασφαλείας, συνεχίζονται τα εργατικά δυστυχήματα (τελευταίο θύμα στις 28/8 ο νεκρός 46χρονος υλοτόμος). Κι όλα αυτά πριν αρχίσουν οι εξορύξεις, **που θα σπείρουν κυριολεκτικά τον καρκίνο και τον θάνατο**, όχι μόνο στην περιοχή, αλλά **σε όλη τη Β. Ελλάδα**, με μεταφορά καρκινογόνου σκόνης (έκλυση 3.116 τόνων ανά ώρα!).

Ο υπουργός Περιβάλλοντος και Ενέργειας Σταθάκης έσπευσε να χορηγήσει δύο άδειες για την εξόρυξη στην Ολυμπιάδα μέσα στον Σεπτέμβρη, ως δείγμα υποταγής, ενώ, παρά τα όσα αντίθετα διαδίδουν, θα κάνουν δώρο στην εταιρεία και τις υπόλοιπες άδειες στις Σκουριές, παρά το γεγονός ότι δεν έχει καταθέσει περιβαλλοντικές μελέτες!

Διαδήλωση και δίκες!

Στις 19/9 πραγματοποιήθηκε διαδήλωση στη Θεσσαλονίκη, με κάλεσμα της Επιτροπής Αγώνα Θεσ/νίκης ενάντια

στην εξόρυξη χρυσού, ενόψει των δικών που συνεχίζονται. Στις 21/9 εκδικάστηκε η πρώτη υπόθεση, όπου οι κατηγορούμενοι αθωώθηκαν πανηγυρικά, ενώ το δεύτερο στη σειρά δικαστήριο την ίδια μέρα πήρε αναβολή για έναν χρόνο.

Λίγες μέρες πριν όμως, στις 15/9, σε μια δίκη παρωδία, τέσσερις κάτοικοι της περιοχής καταδικάστηκαν σε ποινή φυλάκισης ενός έτους με αναστολή για τη συμβολική κατάληψη του δημαρχείου της Ιερισσού το 2012! Με τέτοιες αποφάσεις συνεχίζουν να κρατούν τους κατοίκους σε ομηρία ώστε να προχωρήσει η εξόρυξη. Γι’ αυτό συνεχίζονται η βιομηχανία διώξεων και οι δίκες ακόμη 450 περίπου κατοίκων (επόμενες δίκες στις 9/11 στη Θεσ/νίκη και 10/11 στον Πολύγυρο), οι οποίοι θα έχουν την ίδια και χειρότερη «τύχη», αν **εμπιστευτούν τον απατεώνα Τσίπρα και τους ψεύτες βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ, που σπέρνουν αυταπάτες** ότι θα περιοριστεί η εξόρυξη και ότι θα πέσουν στα «μαλακά» οι κατηγορούμενοι αγωνιστές αν σταματήσουν τον αγώνα τους.

Ο μνημονιακός κατήφορος της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ συνεχίζεται αμείωτος. Εφαρμόζουν όλες τις μνημονιακές δεσμεύσεις χωρίς δισταγμό, ενώ οι «αριστερές» κορώνες δεν πείθουν πλέον ούτε τους πιο αφελείς. Επανεξοπλίζουν το «Κράτος Έκτακτης Ανάγκης», τα ΜΑΤ και τα δικαστήρια (βλέπε κατάπτυστες αποφάσεις ενάντια στην ΠΟΕ-ΟΤΑ και το ΣΜΕΘ, καταδίκη Ηριάννας, αποφάσεις Αρείου Πάγου κ.τ.λ.) για να καταστείλουν τους δικαίους αγώνες, την οργή και την αγανάκτηση!

Να τους διώξουμε πριν μας ισοπεδώσουν!

Όσο παραμένει αυτή η κυβέρνηση, τα μνημόνια και οι ακραίες νεοφιλελεύθερες πολιτικές που εφαρμόζουν, θα αντιμετωπίζουμε τις ολέθριες συνέπειες: φτώχεια, εξαθλίωση, εργατικά δυστυχήματα, καταδίκες αγωνιστών και περιβαλλοντική καταστροφή (εξορύξεις Χαλκιδικής, Σαρωνικός, κατολίσθηση στο ορυχείο Αμύνταιου κ.τ.λ.).

Μόνο με το τσάκισμα των Μνημονίων στην πράξη, με αγώνες που θα φτάνουν ως το τέλος, μπορούμε να σταματήσουμε την επίθεση των πλιατσικολόγων «επενδυτών», των μαυραγοριτών καπιταλιστών και των υπηρετών τους, για να γλιτώσουμε από αυτή τη ζοφερή και επικίνδυνη κατάσταση.

■ Νίκος Κτενάς

ΔΕΘ

Μικρή συμμετοχή, πολυδιάσπαση των διαδηλωτών

Το Σάββατο 9 Σεπτέμβρη πραγματοποιήθηκε στη Θεσσαλονίκη η διαδηλώση ενάντια στην επίσκεψη του πρωθυπουργού Τσίπρα, με αφορμή την έναρξη των εργασιών της Διεθνούς Έκθεσης Θεσσαλονίκης (ΔΕΘ). Στη διαδήλωση συμμετείχαν περίπου 4.000 διαδηλωτές συνολικά. Για ακόμη μια φορά, τις κινητοποιήσεις επισκίασε η πολυδιάσπαση και οι πέντε ξεχωριστές συγκεντρώσεις και πορείες που διεξήχθησαν: ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ και ΣΕΚ (συνιστώσα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ) στο άγαλμα Βενιζέλου, ΠΑΜΕ-ΚΚΕ στην πλατεία Αριστοτέλους, άλλες οργανώσεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς στην Καμάρα, Επιτροπές αγώνα ενάντια στην εξόρυξη χρυσού και αναρχικοί στην πλατεία Συντριβανίου. Η ΟΚΔΕ κάλεσε συγκέντρωση μαζί με τη ΛΑΕ στη συμβολή των οδών Αγ. Σοφίας και Εγνατία. Όλες οι πορείες πέρασαν από την κεντρική πύλη της ΔΕΘ, εκτός από αυτή των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, που σταμάτησε και διαλύθηκε στο Λευκό Πύργο.

Οι λόγοι της μικρής συμμετοχής οφείλονται στην πρόσκαιρη απογοήτευση και σύγχυση της εργατική τάξης από την προδοσία του νεομνημονιακού ΣΥΡΙΖΑ, τη συνεχιζόμενη κρίση –σχεδόν διάλυση– του επίσημου συνδικαλιστικού κινήματος (κυρίως ΓΣΕΕ, Εργατικά Κέντρα κ.λπ.), τη διασπαστική, ηττοπαθή και επιθετική προς τις υπόλοιπες αριστερές δυνάμεις πολιτική του ΠΑΜΕ, αλλά κυρίως την κρίση (ιδεολογική, προγραμματική και πρακτική) των δυνάμεων της άκρας Αριστεράς (με πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα την ΑΝΤΑΡΣΥΑ) που αδυνατούν να οργανώσουν ένα σχέδιο σωτηρίας από τις μνημονιακές πολιτικές που επιβάλλουν κυβέρνηση και δανειστές-τοκογλύφοι.

Η ΟΚΔΕ, για άλλη μια φορά πρότεινε στις δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς να ενωθούν οι διαφορετικές προσυγκεντρώσεις σε μια κοινή πορεία, πρόταση που έμεινε δυστυχώς χωρίς ανταπόκριση. Όλο το προηγούμενο

διάστημα, η ΟΚΔΕ προσπάθησε με παρεμβάσεις σε γειτονίες και εργασιακούς χώρους να αντιστρέψει το κλίμα απογοήτευσης που επικρατεί ακόμη στους εργαζόμενους. Στο μπλοκ της ΟΚΔΕ συμμετείχαν επίσης η Επιτροπή Αγώνα Διανομένων Θεσ/νίκης, το Σωματείο Μισθωτών Εκπαιδευτικών Θεσ/νίκης (ΣΜΕΘ), εργαζόμενοι από διάφορους κλάδους, φοιτητές και μαθητές.

Μαζικότατη ήταν όμως η παρουσία των κατασταλτικών μηχανισμών. Για άλλη μια χρονιά, περισσότεροι από 4.000 αστυνομικοί (ΜΑΤ, ΔΙΑΣ, ΔΕΛΤΑ κ.λπ.), καθώς και ελικόπτερο της αστυνομίας, είχαν μετατρέψει τη Θεσσαλονίκη σε φρούριο, για να προστατέψουν το λαομίσητο πρωθυπουργό στο επικοινωνιακό σόου που έστησε, στα πλαίσια του νέου «success story» της υποτιθέμενης «ανάπτυξης και των επενδύσεων». Μόλιστα, φέτος, υπήρχε και μια νέα πρωτοτυπία: από τα σημεία που περνούσαν οι πορείες επιβαλλόταν συσκότιση για να μην φαίνονται οι διαδηλωτές!

Οι υπόλοιπες κινητοποιήσεις

Το πρωί του Σαββάτου πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση και μηχανοκίνητη πορεία από την Επιτροπή Αγώνα Διανομένων Θεσ/νίκης. Η προσπάθεια των διανομένων να φτάσουν στη ΔΕΘ, για να παραδώσουν τα αιτήματά τους στον πρωθυπουργό Τσίπρα, προσέκρουσε στην καταστολή από ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις των ομάδων ΔΙΑΣ, που έφραξαν το δρόμο με τις μηχανές τους.

Κινητοποιήσεις πραγματοποίησε και η ΠΟΕΔΗΝ (εργαζόμενοι νοσοκομείων) τόσο την Παρασκευή το πρωί, με πορεία από τα νοσοκομεία της πόλης προς το υπουργείο Μακεδονίας-Θράκης, όσο και το Σάββατο το πρωί, εντός της ΔΕΘ, με μικρή όμως συμμετοχή εργαζομένων. Τέλος, συγκέντρωση έξω από τη ΔΕΘ πραγματοποιήσαν εργαζόμενοι από τα σούπερ μάρκετ «Καρυπίδης», που παραμένουν απλήρωτοι εδώ και οκτώ μήνες.

ΑΝΤΙΣΤΕΚΟΝΤΑΙ ΜΕΧΡΙ ΤΕΛΟΥΣ οι τούρκοι εκπαιδευτικοί απεργοί πείνας!

Στην Τουρκία από την απόπειρα πραξικοπήματος τον Ιούλη του 2016 μέχρι κι σήμερα εφαρμόζεται από το ΑΚΡ και τον Ερντογάν ένα σχέδιο πολιτικών εκκαθαρίσεων στον κρατικό μηχανισμό. Στο στόχαστρο βρίσκονται δικαστές, εκπαιδευτικοί, δημοσιογράφοι κ.λπ., οι οποίοι απολύονται μαζικά με πρόσχημα τη συνωμοσία ενάντια στο καθεστώς. Οι εκκαθαρίσεις αυτές αφορούν όλο το φάσμα των πολιτικών αντιπάλων του καθεστώτος, από κομμουνιστές αγωνιστές μέχρι απλούς ανθρώπους που έκαναν κάποιο αρνητικό σχόλιο για τον Ερντογάν στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Ενδεικτικά, μέχρι σήμερα έχουν απολυθεί περίπου 140.000 δημόσιοι υπάλληλοι, ενώ έχουν προφυλακιστεί τουλάχιστον 50.000.

Μία από τους πρώτους απολυμένους εκπαιδευτικούς που αντέδρασαν δημόσια ήταν η Νουριγιέ Γκιουλμέν, καθηγήτρια Πανεπιστημίου, η οποία συμμετείχε τον Νοέμβρη του 2016, σε διαμαρτυρία εκπαιδευτικών σε πλατείες. Κρατούσαν χαρτόνια που έγραφαν: «Θέλουμε να γυρίσουμε στις δουλειές μας», «Οχι στα μέτρα έκτακτης ανάγκης», «Να καταργηθούν τα κυβερνητικά διατάγματα». Στην Άγκυρα, στην πλατεία Γιουκσέλ η διαμαρτυρία συνεχίστηκε σε καθημερινή βάση για μήνες, με την απάντηση του τούρκικου κράτους να είναι οι καθημερινές μαζικές συλλήψεις όσων συμμετείχαν. Μέρα με τη μέρα αυτός ο αγώνας αγκαλιαζόταν από περισσότερο κόσμο και συγκέντρωνε όλο και μεγαλύτερη κοινωνική αποδοχή από το λαό της Τουρκίας. Αυτό δεν έφτανε όμως για την Νουριγιέ Γκιουλμέν και τον δάσκαλο Σεμίχ Οζακτσά, οι οποίοι ξεκίνησαν απεργία πείνας από τις 11 Μάρτη, δηλώνοντας πως «αυτό δεν είναι ένα προσωπικό εργασιακό πρόβλημα, είναι ένας αγώνας κατά των κυβερνητικών διαταγμάτων και κατά της εξάρσης της αδικίας». Ο αγώνας τους συνεχώς δυνάμυνε, γι’ αυτό την 75η ημέρα της απεργίας πείνας τους προφυλάκισαν. Ιδιαίτερη σημασία έχουν οι λόγοι της προφυλάκισής τους, αφού σύμφωνα με την εισαγγελική πρόταση «η αντίσταση αυτή μπορεί είτε να μετατραπεί σε απεργία πείνας θανάτου, είτε να μετατραπεί σε εξέγερση όπως της πλατείας Γκεζί και των καπνεργατών TEKEΛ του 2010». Οι εκπαιδευτικοί συνέχισαν την απεργία πείνας στο νοσοκομείο των φυλακών Sincan, σε κελί χωρίς αερισμό και σε συνθήκες απομόνωσης.

Η δίκη τους είχε οριστεί για τις 14 Σεπτέμβρη, αλλά μία ημέρα πριν από την έναρξή της, το καθεστώς Ερντογάν προχώρησε στη σύλληψη 20 δικηγόρων υπεράσπισης των δύο εκπαιδευτικών, μελών του Γραφείου Δικαιωμάτων του Λαού (HBB) το οποίο έχει αναλάβει την υπεράσπισή τους. Την ημέρα της δίκης συνελήφθησαν επίσης όλοι οι αλληλέγγυοι που συγκεντρώθηκαν έξω από το δικαστήριο. Η δίκη έχει αναβληθεί ήδη δύο φορές και πλέον έχει οριστεί για τις 20 Οκτώβρη. Στις 25 Σεπτεμβρίου η Νουριγιέ, χωρίς τη θέλησή της, έχοντας τις αισθήσεις της και σε πλήρη συνείδηση, μεταφέρθηκε βίαια σε άλλο νοσοκομείο με σκοπό να εξαναγκαστεί να αναστείλει την απεργία πείνας.

Το ΑΚΡ και ο Ερντογάν επιχειρούν να λυγίσουν τους απεργούς χρησιμοποιώντας κάθε μέσο. Τα γεωπολιτικά σχέδια του τούρκικου κράτους βρίσκονται σε βαθιά κρίση και το ίδιο βρίσκεται σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης. Στην προσπάθειά του να σταθεροποιηθεί, καταλύει κάθε δημοκρατικό δικαίωμα και ελευθερία. Με μαζικές διώξεις σε αντιφρονούντες, απαγορεύει τη δράση των αριστερών οργανώσεων αλλά και κάθε είδους διαμαρτυρία.

Η συνέχιση και επέκταση του αγώνα στην Τουρκία, καθώς και η αλληλεγγύη των εργαζομένων της Ελλάδας και όλου του κόσμου, είναι η μόνη ελπίδα ενάντια στο αυταρχικό καθεστώς του Ερντογάν. Στην Αθήνα πραγματοποιήθηκε απεργία πείνας στα Προπύλαια από τούρκους αγωνιστές τον προηγούμενο μήνα. Η ΟΚΔΕ συμμετείχε σε κινητοποιήσεις αλληλεγγύης που πραγματοποιήθηκαν έξω από την τουρκική πρεσβεία στην Αθήνα στις 13 και 27 Σεπτέμβρη.

Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής σημαίνει συγχωνεύσεις και κλεισίματα σχολών!

Με έναν νέο γύρο επίθεσης στην εκπαίδευση βρίσκονται αντιμέτωποι οι φοιτητές των ΤΕΙ Αθήνας και Πειραιά, καθώς τα δύο ιδρύματα είναι ένα βήμα πριν τη συγχώνευση και τη δημιουργία του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής. Συγκεκριμένα, στο νέο ίδρυμα θα δημιουργηθούν 21 νέα πανεπιστημιακά τμήματα τετραετούς φοίτησης, που θα προκύψουν από τη συγχώνευση 37 τμημάτων που υπάρχουν σήμερα στα ΤΕΙ Αθήνας και Πειραιά. Από τη συγχώνευση θα προκύψουν πέντε σχολές: Διοίκησης και Οικονομίας με 3 ή 4 τμήματα, Μηχανικών με 7 ή 8 τμήματα, Τροφίμων και Διατροφής με 2 ή 3 τμήματα, Καλλιτεχνικών Σπουδών με 3 τμήματα και Επιστημών Υγείας και Πρόνοιας με τουλάχιστον 5 τμήματα.

Τα τμήματα και οι σχολές των δύο ιδρυμάτων, παρά το γεγονός πως έτρεξαν να χαιρετίσουν την «πανεπιστημιοποίηση», κλήθηκαν να αποφασίσουν εάν είναι υπέρ της συγχώνευσης, υπό την απειλή πως, εάν δεν τη δεχτούν, θα υποβαθμιστούν σε δημόσια ΙΕΚ!

Αρκετά από τα τμήματα που θα συγχωνευτούν δεν έχουν καμία απολύτως σύνδεση μεταξύ τους, ούτε κατά προσέγγιση. Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα του τμήματος Ιατρικών Εργαστηρίων, που θα συγχωνευτεί με το τμήμα Ραδιολογίας και το τμήμα Αισθητικής!

Όπως γίνεται αντιληπτό, πρόκειται για μαζική επίθεση στον τομέα της εκπαίδευσης, με σκοπό την άμεση μείωση των δαπανών και απολύσεις προσωπικού (διοικητικών, μελών ΔΕΠ κ.α.), προωθούμενη στο πλαίσιο της οικονομικής λιτότητας, η οποία ωραιοποιείται ως μια πολιτική εκσυγχρονισμού, με την «ενοποίηση» της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης και την εξάλειψη του διαχωρισμού Πανεπιστημίων και ΤΕΙ.

Η επίθεση προκύπτει από την κατεύθυνση της ΕΕ και των θεσμών, που ζητούν τη συρρίκνωση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης στην Ελλάδα, κάτι το οποίο παραδέχτηκε δημόσια η ίδια η προσωρινή πρόεδρος του ΤΕΙ Αθήνας Μαρία Βενετίκου, κατά τη διάρκεια της παρέμβασης διαμαρτυρίας της «Πρωτοβουλίας φοιτητών/-τριών ΤΕΙ Αθήνας ενάντια στη συγχώνευση».

Στο νέο πανεπιστήμιο πρόκειται να δημιουργηθούν και τα νέα διετή προγράμματα σπουδών, αρχικά για απόφοιτους ΕΠΑΛ, τα οποία δεν θα προσφέρουν καμία εξειδίκευση και κανένα επαγγελματικό δικαίωμα. Αν κάποιος θέλει να αποκτήσει τα παραπάνω θα πρέπει να σπουδάσει ακόμα ένα ή δύο χρόνια σε ένα μεταπτυχιακό πρόγραμμα, πιθανότατα με δίδακτρα!

Για ακόμα μια φορά βλέπουμε πως ο πολύπαθος τομέας της εκπαίδευσης γίνεται στόχος των μνημονιακών κυβερνήσεων και πλέον ανοίγει ο δρόμος να λειτουργεί σαν ένας ανοιχτός λογαριασμός εξεύρεσης

πόρων, καθώς μετά και την ψήφιση του νόμου Γαβρόγλου, δίνεται η δυνατότητα στον εκάστοτε υπουργό Παιδείας, με μια απλή υπουργική απόφαση και μόνο, να κλείνει τμήματα και ολόκληρες σχολές, ώστε να καλύπτονται τα ελλείμματα του προϋπολογισμού.

Η συγχώνευση των ιδρυμάτων αναμένεται να ξεκινήσει στις αρχές του 2018, αρχικά σε διοικητικό επίπεδο, και να ολοκληρωθεί το καλοκαίρι, με την εγγραφή των πρωτοετών φοιτητών στο νέο πανεπιστήμιο. Όσο για τους ήδη υπάρχοντες φοιτητές των δύο ΤΕΙ, αυτοί θα κληθούν είτε να τελειώσουν τις σπουδές τους σε ένα συγκεκριμένο χρονικό διάστημα, είτε να δεχτούν επιπλέον μαθήματα από τα νέα προγράμματα σπουδών και να αποφοιτήσουν από το νέο ίδρυμα.

Αυτή η εξέλιξη, ακόμα και αν βρήκε το φοιτητικό σώμα σε μια νεκρή περίοδο, μετά από εξεταστική και πριν την έναρξη των μαθημάτων, έχει δημιουργήσει κάποιες πρώτες μορφές αντίστασης. Ένα πρώτο και καθοριστικό βήμα ήταν η δημιουργία της «Πρωτοβουλίας φοιτητών/-τριών ΤΕΙ Αθήνας ενάντια στη συγχώνευση», που έχει στόχο να ενημερώσει τους φοιτητές για το τι σημαίνει πραγματικά Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής αλλά και να τους κι-

νητοποιήσει κάτω από ένα συγκεκριμένο μαχητικό σχέδιο πάλης. Τα πρώτα δείγματα είναι ενθαρρυντικά, με σημαντική συμμετοχή φοιτητών τόσο στις συνελεύσεις της Πρωτοβουλίας όσο και στις πρώτες κινητοποιήσεις που έχουν καλεστεί από αυτή.

Πρέπει να γίνει αντιληπτό από όλους πως η μόνη περίπτωση να διατηρήσουμε το δικαίωμά μας στη δημόσια και δωρεάν παιδεία είναι μέσα από την αυτοοργανωμένη δράση των φοιτητών και όχι με τον ακολουθητισμό προς τους γραφειοκράτες της ΚΝΕ-ΠΚΣ, που ήδη έχουν αρχίσει να σαμποτάρουν τις Γενικές Συνελεύσεις των συλλόγων στο ΤΕΙ Αθήνας και να καλούν σε κινητοποιήσεις-πυροτεχνήματα στο υπουργείο Παιδείας, χωρίς καμία σύνδεση του αγώνα στα δύο ΤΕΙ με τους εργαζόμενους.

Είναι επιτακτική ανάγκη όλοι οι φοιτητές να συσπειρωθούμε μέσα από την Πρωτοβουλία φοιτητών και τις Γενικές Συνελεύσεις και να παλέψουμε ενάντια στα σχέδια της κυβέρνησης για τη διάλυση της εκπαίδευσης, ώστε να διατηρήσουμε ανοιχτές τις σχολές μας.

21-22 Οκτώβρη: Διήμερο της Σοσιαλιστικής Σπουδαστικής Πάλης

Μετά από 7 χρόνια και παρά τα περίφημα «success story», τα μνημόνια συνεχίζουν να εφαρμόζονται, ρημάζοντας ότι στέκεται ακόμη όρθιο. Η κυβέρνηση δεν έχασε χρόνο και ψήφισε μέσα στο κατακαλόκαιρο έναν νέο νόμο για την τριτοβάθμια εκπαίδευση, ετοιμάζοντας ένα «θερμό καλωσόρισμα» για τους φοιτητές. Ο νόμος αυτός έρχεται να πατήσει πάνω στα ήδη ρημαγμένα ΑΕΙ - ΤΕΙ. Η χρόνια υποχρηματοδότηση και η αφαίμαξη του Πανεπιστημίου από τους εργολάβους, έχουν φέρει σε οριακό σημείο τα ιδρύματα και πολλά από αυτά έχουν διακηρύξει ότι με αυτή την κατάσταση, σύντομα δεν θα μπορούν να λειτουργούν.

Τα βασικά σημεία του νέου νόμου είναι τα εξής:

1. Κάθε τμήμα ΑΕΙ είναι υποχρεωμένο να δημιουργήσει ένα διετή κύκλο σπουδών, στον οποίο θα μπορούν να έχουν πρόσβαση και οι μαθητές από τα ΕΠΑΛ. Πρόκειται για διάσπαση και διάλυση των πτυχίων, και όσων επαγγελματικών δικαιωμάτων αυτά κατοχυρώνουν. Επιπλέον δημιουργούνται οι προϋποθέσεις για ένα πανεπιστήμιο «σούπερ-μάρκετ», όπου ο καθένας θα μπορεί να αγοράσει κύκλους σπουδών ανάλογα με το πορτοφόλι του λαμβάνοντας και ένα αντίστοιχο πιστοποιητικό.

2. Γενικεύονται τα δίδακτρα σε όλα τα μεταπτυχιακά, με την εισαγωγή ρήτρας που προβλέπει ότι «αν οι πηγές χρηματοδότησης δεν επαρκούν τότε το τμήμα μπορεί να επιβάλει δίδακτρα στους φοιτητές». Είναι προφανές με βάση την οικονομική κατάσταση των ΑΕΙ - ΤΕΙ πως η επιβολή δίδακτρων

θα «κριθεί απαραίτητη» παντού. Πρόκειται για ωμή επιβολή διδάκτρων και στους προπτυχιακούς κύκλους σπουδών. Ακόμη, μια διάταξη αναφέρει πως όσοι αδυνατούν να πληρώσουν θα πρέπει να εργάζονται στις δομές του πανεπιστημίου (θεσμοθέτηση της απλήρωτης και ανασφάλιστης εργασίας, πιθανές νέες απολύσεις προσωπικού κ.ο.κ.).

3. Ο υπουργός Παιδείας, με ένα μόνο διάταγμα έχει το δικαίωμα να κλείνει και να συγχωνεύει τμήματα ΑΕΙ, όταν αυτό κρίνεται απαραίτητο. Τα κριτήρια; Ο μικρός αριθμός των φοιτητών ή αποφοίτων και το αν η λειτουργία του τμήματος συνάδει με την οικονομική δραστηριότητα της περιφέρειας ή της χώρας. Αυτό θα επιφέρει σημαντική συρρίκνωση του εκπαιδευτικού χάρτη με κλεισίματα πολλών τμημάτων (ιδιαίτερα των επαρχιακών) σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα.

4. Οι σχολές με τουλάχιστον πέντε υποχρεωτικά έτη φοίτησης θα παρέχουν πτυχίο που θα αναγνωρίζεται ως μεταπτυχιακό. Ο στόχος πίσω από αυτό το μέτρο είναι ο κατακερματισμός του τίτλου σπουδών σε προπτυχιακό και μεταπτυχιακό. Αν συνδυάσει κανείς αυτό το μέτρο με το 1ο και το 2ο, συμπεραίνει εύκολα ότι σύντομα οι πενταετείς σχολές θα δημιουργήσουν κύκλους σπουδών 2ετής, 3ετής, 5ετής, ανάλογα με το πορτοφόλι και σίγουρα με κατακερματισμό των επιστημών σε επίπεδα.

5. Το άσυλο, παρά τις εξαγγελίες της κυβέρνησης προκειμένου να πείσει ότι εί-

ναι «αριστερή», τελικά δεν επαναφέρεται. Αντίθετα – αν όχι με εντολή – με την ανοχή της κυβέρνησης, το άσυλο δέχεται συνεχώς χτυπήματα (εισβολή της αστυνομίας πέρυσι στην Νομική Αθήνας και στο ΠΑΜΑΚ, έκκληση της πρυτανείας του ΑΠΘ για επέμβαση της αστυνομίας δήθεν για την πάταξη του ναρκεμπορίου κ.λπ.).

6. Ιδρύεται σε κάθε πανεπιστήμιο ένα Κέντρο Εμπόρφωσης και Δια Βίου Μάθησης (Κ.Ε.ΔΙ.ΒΙ.Μ.) για τον συντονισμό στην ανάπτυξη προγραμμάτων κατάρτισης και δια βίου μάθησης. Έτσι εφαρμόζεται πιο εκτεταμένα η δια βίου μάθηση, δηλαδή ένα διαρκές κυνήγι πιστωτικών μονάδων, αφού αυτές δεν θα έχουν μόνιμη ισχύ αλλά θα επαναξιολογούνται συνέχεια και προφανώς θα καταργούνται.

Ο νέος νόμος είναι μια νέα εκτεταμένη επίθεση στην Παιδεία. Οι προθέσεις του είναι ξεκάθαρες. Γιατί χρειάζονται τόσα πανεπιστήμια και τόσοι πτυχιούχοι σε μια Ελλάδα με την ανεργία των νέων να αγγίζει το 65%; Γιατί η παιδεία να είναι δωρεάν εφόσον προτεραιότητα είναι η εξοικονόμηση χρημάτων για την αποπληρωμή του χρέους; Γιατί να δώσουν μέλλον σε μια νεολαία που την έχουν καταδικάσει να ζει υπό καθεστώς μνημονίων μέχρι να γεράσει;

Τι μας περιμένει λοιπόν μετά το πτυχίο; Χαμηλοί μισθοί και ελαστική εργασία σε ένα καθεστώς τρομοκρατίας και αντιδημοκρατικής αναδίπλωσης, όπου νόμος θα είναι το δίκιο του εργοδότη. Όπου το αφεντικό θα

μας χρωστάει δεδουλευμένα και τα δικαιτήρια θα τον αθρώνουν, όπου οι αγώνες μας για καλύτερες συνθήκες εργασίας και ζωής θα ποινικοποιούνται με κάθε μέσο, όπου θα μας ρίχνουν 13 χρόνια φυλάκισης χωρίς στοιχεία, με πρόσχημα τις κοινωνικές συναναστροφές μας. Όπου τα «ΟΧΙ» που φωνάζουμε θα μετατρέπονται σε «ΝΑΙ» σε μια νύχτα, όπου στους λαούς θα απαγορεύεται, δια της αστυνομικής καταστολής, να μπορούν να αποφασίσουν για τις ίδιες τους τις ζωές. Όπου το περιβάλλον θα καταστρέφεται για τα κέρδη ενός καπιταλιστή, όπου ο ιμπεριαλιστικός πόλεμος θα απειλεί τις ζωές μας.

Απέναντι σε όλα αυτά η νεολαία δεν πρέπει να υποκύψει. Με ένα σχέδιο μαχητικών αγώνων και μέσα από δομές αυτοοργάνωσης, πρέπει να παλέψουμε για να ξηλώσουμε τα μνημόνια και όσους τα υπηρετούν. Να ανατρέψουμε το καπιταλιστικό σύστημα που γεννάει την φτώχεια, τον πόλεμο και την προσφυγιά, να θέσουμε τις βάσεις για μια κοινωνία που δεν θα βασίζεται στο κέρδος και στην εκμετάλλευση αλλά στις ανάγκες μας.

Αυτά είναι τα θέματα της συζήτησης στο Διήμερο της ΣΣΠ που θα πραγματοποιηθεί το Σάββατο 21 Οκτώβρη, στη Θεσσαλονίκη. Σας προσκαλούμε όλους να συζητήσουμε, να ανταλλάξουμε απόψεις και εμπειρίες, και να οργανωθούμε για την σωτηρία της ζωής μας και της αξιοπρέπειάς μας.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΣΠΟΥΔΑΣΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αλλαγές στο Λύκειο: Εντείνεται η προσπάθεια διάλυσης της δημόσιας και δωρεάν εκπαίδευσης

Τα σχολεία άνοιξαν και η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ εξαπολύει νέα επίθεση στη δημόσια εκπαίδευση και στα δικαιώματα μαθητών και εκπαιδευτικών, με τα κυβερνητικά σχέδια για το «Νέο Λύκειο» και το νέο σύστημα εισαγωγής στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Πρόσφατα ο υπουργός Παιδείας Γαβρόγλου παρουσίασε σχετική πρόταση. Οι αλλαγές που προωθούνται στοχεύουν να εφαρμοστούν για πρώτη φορά για τους μαθητές της σημερινής Α' Λυκείου.

Η Α' Λυκείου παραμένει τάξη γενικής παιδείας, ενώ εντάσσεται στην υποχρεωτική εκπαίδευση και προετοιμάζεται να ενσωματωθεί σε ένα τετραετές Γυμνάσιο (όπως προέβλεπε το πόρισμα Λιάκου).

Στη Β' Λυκείου ξεκινούν οι δραστικές περικοπές: τα μαθήματα μειώνονται από 18 σε 10. Τρία μαθήματα θα είναι επιλογής και οι συνολικές ώρες μειώνονται από 35 σε 34.

Στη Γ' Λυκείου θα διδάσκονται μόνο 6 μαθήματα, 2 υποχρεωτικά (Νεοελληνική Γλώσσα και Θρησκευτικά!) και 4 επιλογής. Από αυτά, τα 3 θα εξαρτώνται από τις σχολές της τριτοβάθμιας στις οποίες επιθυμεί να εισαχθεί ο μαθητής, ενώ ένα θα είναι μάθημα ελεύθερης επιλογής, ανάλογα με τα ενδιαφέροντά του. Οι ώρες διδασκαλίας μειώνονται από 32 σε 29. Θα υπάρχει και ένα δίωρο «συλλογικών δημιουργικών δραστηριοτήτων», που θα περιλαμβάνει, σύμφωνα με το υπουργείο, «δράσεις αλληλεγγύης, οικολογικές, καλλιτεχνικές, στο σχεδιασμό των οποίων θα παίζουν σημαντικό ρόλο οι μαθητικές κοινότητες». Προσπαθούν να εμπεδώσουν στους μαθητές τη λογική του «εθελοντισμού», δηλαδή της τζάμπα εργασίας, και της δήθεν επίλυσης κοινωνικών προβλημάτων μέσω ελεημοσύνης.

Τα χαρακτηριστικά λοιπόν του «Νέου Λυκείου» είναι τα εξής:

α) Τα μαθήματα γενικής παιδείας εξοβελίζονται (στη Γ' τάξη πλήρως), με τη δικαιολογία ότι «οι μαθητές δεν ενδιαφέρονται». Για την έλλειψη ενδιαφέροντος ευθύνεται το σύστημα εισαγωγής στην τριτοβάθμια και η υποταγή του Λυκείου σε αυτό και όχι τα ίδια τα μαθήματα, οι μαθητές ή οι εκπαιδευτικοί. Πολλές ειδικότητες εκπαιδευτικών θα μείνουν χωρίς ωράριο, θα δημιουργηθούν νέα εκρηκτικά πλεονάσματα και θα ανοίξει ο δρόμος για κινητικότητα και απολύσεις.

β) Το ότι πολλά μαθήματα θα είναι επιλογής, έχει πολλαπλές αρνητικές επιπτώσεις: οι μαθητές θα λαμβάνουν ένα απολυτήριο που θα είναι αποτέλεσμα διαφοροποιημένων προγραμμάτων, συνεπώς θα έχει μικρότερη αξία. Δεύτερον, οι θέσεις εργασίας των εκπαιδευτικών θα εξαρτώνται από τις επιλογές των μαθητών, με αποτέλεσμα τη δημιουργία φαινομένων επηρεασμού των μαθητών και κλίματος ανταγωνισμού μεταξύ των εκπαιδευτικών. Τρίτον, για να μπορούν να προσφέρονται όλα τα μαθήματα επιλογής, θα είναι αφόρητες οι πιέσεις για συγχωνεύσεις Λυκείων, όπως εξάλλου προτείνει και ο ΟΟΣΑ.

γ) Έχουμε στην ουσία φροντιστηριοποίηση του Λυκείου, ειδικά στη Γ' τάξη, καθώς οι μαθητές θα διδάσκονται σχεδόν αποκλειστικά τα μαθήματα στα οποία θα εξετάζονται πανελλαδικά, τα οποία θα είναι δωρα. Είναι βέβαιο ότι κάθε τέτοιο μάθημα θα περιλαμβάνει τεράστια ύλη. Έτσι το «Νέο» Λύκειο-ελίτ θα είναι απρόσιτο για τα παιδιά των φτωχότερων στρωμάτων, που θα το εγκαταλείπουν μαζικά, ωθούμενα προς σχολές φτηνής κατάρτισης ή πολύ απλά εκτός εκπαίδευσης. Αλλά και από όσους «επιβύσσουν», πολύ λίγοι θα μπορούν

να ανταπεξέλθουν στο κόστος των φροντιστηρίων για την εισαγωγή σε κάποια πανεπιστημιακή σχολή. Έτσι η δευτεροβάθμια εκπαίδευση αποκτά έναν ολοένα και μεγαλύτερο ταξικό χαρακτήρα.

Όσον αφορά την εισαγωγή στην τριτοβάθμια, η υπόσχεση του ΣΥΡΙΖΑ για «κατάργηση των πανελλαδικών εξετάσεων» ήταν άλλο ένα χονδροειδές ψέμα. Οι πανελλαδικές μετονομάζονται σε «Κεντρικά Οργανωμένες Εξετάσεις» (ΚΟΕ) και θα διεξάγονται κάθε Ιούνιο, με την ίδια διαδικασία όπως και προηγουμένως. Στον τελικό βαθμό του απολυτηρίου που θα καθορίζει την πρόσβαση στην τριτοβάθμια θα συνυπολογίζονται τόσο ο «προφορικός» βαθμός των δύο τετραμήνων, όσο και ο βαθμός διαγωνισμάτων του Ιανουαρίου. Τα τελευταία θα πραγματοποιούνται στη λήξη του Α' τετραμήνου και σύμφωνα με το υπουργείο θα διεξάγονται «σε όλα τα σχολεία συγκεκριμένη μέρα για κάθε μάθημα, με θέματα που θα καταθέτουν σε ειδική πλατφόρμα τα χαράματα της ίδιας μέρας επιτροπές εμπειρων εκπαιδευτικών από όλες τις περιφέρειες και με αυτόματη διόρθωση των απαντήσεων, μέσω ηλεκτρονικού συστήματος». Προστίθεται έτσι μια ακόμη εξέταση ουσιαστικά πανελλαδικού χαρακτήρα μέσα στην ίδια χρονιά, αυξάνοντας το άγχος και τον φόρτο εργασίας των μαθητών.

Τέλος ας μην ξεχνάμε τον ευσεβή πόθο των κανίβαλων νεοφιλελεύθερων εδώ και δεκαετίες (που προτάθηκε επίσης στα πλαίσια του «Εθνικού Διαλόγου»), να μετατρέψουν τα σχολεία σε σχολεία με «brand name». Αυτό σημαίνει διοικητική, οικονομική και παιδαγωγική αυτονομία κάθε σχολικής μονάδας, δηλαδή κάθε σχολείο να πρέπει να βρίσκει μόνο του χρήματα για την λειτουργία του, με

κύριους χρηματοδότες χορηγούς (εταιρίες, μαθητές μέσω επιβολής διδάκτρων κ.ά.). Επίσης κάθε σχολείο θα αξιολογείται, και με βάση την κατάταξή του θα λαμβάνει και την ανάλογη (μικρή) χρηματοδότηση από το κράτος. Τα σχολεία των υποβαθμισμένων ή φτωχών περιοχών, θα κλείσουν σχεδόν αυτόματα.

Η βασική επιδίωξη της νεομνημονιακής συγκυβέρνησης, όπως και των προηγούμενων μνημονιακών κυβερνήσεων, είναι η επίλυση της αντίφασης ανάμεσα σε μια πλήρως χρεοκοπημένη και με διαλυμένη παραγωγική βάση ελληνική καπιταλιστική οικονομία, που έχει ελάχιστες ανάγκες για ειδικευμένο εργατικό δυναμικό, και σε έναν εκπαιδευτικό μηχανισμό που, παρά τα πολλά στραβά και ανάποδά του, διατηρείται σε ένα σχετικά καλό επίπεδο, κυρίως χάρη στους σκληρούς αγώνες της νεολαίας και των εργαζομένων. Το ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα παράγει έναν αριθμό νέων με ικανοποιητική μόρφωση, που για τους καπιταλιστές είναι «απαράδεκτα μεγάλος» και που με τη σημερινή κατάσταση εξωθείται μαζικά προς τη μετανάστευση, όταν δεν καταλήγει στην υποαπασχόληση και την ανεργία. Συνεπώς, είναι στρατηγική επιδίωξη του κεφαλαίου να περιορίσει δραστικά τους πτυχιούχους ΑΕΙ-ΤΕΙ, αλλά και τους αποφοίτους Λυκείου. Μόνο οι μαζητικοί κοινόι αγώνες μαθητών, φοιτητών και εργαζομένων μπορούν να αποτρέψουν αυτή τη δυστοπία που οικοδομούν καθημερινά για μας παλιά και νέα μνημονιακά σκουπίδια.

Πανελλαδική συνάντηση της ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗΣ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

ΣΑΒΒΑΤΟ 14 ΟΚΤΩΒΡΗ 2017: ΑΘΗΝΑ - Αγ. Κωνσταντίνου 57, 1ος όροφος

►10:30-13:00, Τα Νέα Αντιεκπαιδευτικά-Αντεργατικά Μέτρα και Πού Στοχεύουν

►17:00-19:30, Η Πρότασή μας και το Σχέδιο Αντίστασης στα Μνημόνια στην Εκπαίδευση

Λόγω της κρίσης και της συρρίκνωσης της παραγωγής, ο υπάρχων εκπαιδευτικός μηχανισμός δεν αντιστοιχεί στα πραγματικά δεδομένα της ελληνικής οικονομίας. Με βάση τη λογική των καπιταλιστών, θεωρείται και είναι υπερδιογκωμένος, όπως και όλες οι κοινωνικές υπηρεσίες του δημόσιου τομέα. Η «διατήρησή» του μέχρι σήμερα (παρά τις σημαντικές απώλειες) οφείλεται μόνο στους αγώνες των εργαζομένων και της νεολαίας όλα τα προηγούμενα χρόνια. Έτσι, οι δαπάνες για την παιδεία θεωρούνται ανεπίτρεπτη σπατάλη για τους καπιταλιστές, ενώ απαιτείται η πλήρης κατάργησή τους από τους τοκογλύφους δανειστές, που θέλουν πάση θυσία τα λεφτά τους πίσω. Όλα τα αντιεκπαιδευτικά μέτρα της μνημονιακής οκταετίας, και όλα όσα έπονται, πηγάζουν από αυτή τη λογική.

Η άθλια συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, με τα δεκάδες μνημονιακά μέτρα που εξυπηρετούν τους παραπάνω σκοπούς, έχει επιβάλει, περισσότερο και από τις προηγούμενες κυβερνήσεις, τη συρρίκνωση της δημόσιας εκπαίδευσης, την περικοπή θέσεων εργασίας, το τσάκισμα των εργασιακών δικαιωμάτων των εκπαιδευτικών (αναπληρωτών και μονίμων), το τσάκισμα των μορφωτικών δικαιωμάτων των μαθητών.

Απέναντι σε αυτή την σφοδρή νεοφιλελεύθερη επίθεση στο δημόσιο σχολείο, στους μαθητές και στους εκπαιδευτικούς, το οργανωμένο εκπαιδευτικό συνδικαλιστικό κίνημα (σ.κ.) είναι βυθισμένο σε μια

πολύπλοκη κρίση, που το έχει οδηγήσει σε τεράστια σύγχυση, αποπροσανατολισμό, αναποτελεσματικότητα και παράλυση και πολύ σύντομα θα φτάσει στα όρια της διάλυσης.

Οι ευθύνες για αυτή τη βαθιά κρίση των συνδικάτων βαραινούν και τις παλαιομνημονιακές συνδικαλιστικές παρατάξεις των ΠΑΣΚ, ΔΑΚΕ και τη νεομνημονιακή παράταξη του ΣΥΡΙΖΑ (ΣΥΝΕΚ), αλλά σε μεγάλο βαθμό και τις παρατάξεις της αριστεράς. Η αριθμητική αριστερή πλειοψηφία που έχει διαμορφωθεί σε πολλά σωματεία και στην ΟΛΜΕ δεν έδωσε τίποτα προωθητικό, λόγω της ρεφορμιστικής πολιτικής και των ανταγωνισμών μεταξύ των αριστερών δυνάμεων και βέβαια λόγω της μεταλλάξης των δυνάμεων του ΣΥΡΙΖΑ, που οδήγησαν και σε επανεμφάνιση των ΔΑΚΕ και ΠΑΣΚΕ. Αποδεικνύεται λοιπόν ότι καθόλου δεν αρκεί μία εκλογική ενίσχυση, ακόμα και της ριζοσπαστικής αριστεράς – καθόλου αμελητέα στο χώρο της εκπαίδευσης –, που όμως δεν μπόρεσε να μεταφραστεί σε τίποτα ουσιαστικό για το κίνημα. Χρειάζεται λοιπόν ένα συνολικό σχέδιο αντιμετώπισης της κατάστασης.

Η αναγκαιότητα της Αντεπίθεσης των Εκπαιδευτικών

Η ενίσχυση των επαναστατικών δυνάμεων, δηλαδή της Αντεπίθεσης των Εκπαιδευτικών, είναι ο μόνος δρόμος για την ανασυγκρότηση και ανασύνθεση του σ.κ. των εκπαιδευτικών. Οι υπάρχουσες

δυνάμεις της ριζοσπαστικής αριστεράς δεν επαρκούν γιατί έχουν εντελώς ακατάλληλη και αδιέξοδη πολιτική. Από όλες τους απουσίασε, ή στην καλύτερη περίπτωση ήταν ελλιπής ή και προβληματική, η ανάλυση για την οικονομική κρίση και επομένως δεν κατέθεσαν συνολικό σχέδιο εξόδου από την κρίση. Τα όποια σχέδια αγώνων επιχειρήθηκαν ήταν χωρίς προοπτική καθώς δεν στηρίζονταν στην αυτοοργάνωση του κλάδου. Στην περίοδο των μνημονίων δεν αρκεί η δυναμική αντιπροσώπευση, αν αυτή δεν έχει σαν στόχο να διαπαιδαγωγήσει, να παραδειγματίσει και να εξοπλίσει τη βάση των εκπαιδευτικών ώστε να μπορούν οι ίδιοι να υπερασπίζονται τα δικαιώματά τους. Να παίρνουν οι ίδιοι αποφάσεις για τις τύχες τους, να οργανώνουν οι ίδιοι τους αγώνες τους, να οικοδομούν τα δικά τους όργανα, να μπορούν οι ίδιοι να συγκροούνται και να νικούν. Δυνάμεις που δεν καταπιάνονται με την αυτοοργάνωση των εργαζομένων και ενισχύουν τη λογική της ανάθεσης μέσα στους εκπαιδευτικούς δεν είναι μόνο άχρηστες για το κίνημα αλλά και επικίνδυνες.

Η επίθεση των νεοφιλελεύθερων στους εργαζόμενους είναι σφοδρή και ολομέτωπη. Χρειάζεται μεγάλη ιδεολογική και πολιτική στήριξη των εργαζομένων για να μπορέσουμε να ανταπεξέλθουμε στην επίθεση. Σήμερα, ο αγώνας για το πιο απλό ζήτημα, είναι υποχρεωτικό για να πετύχει, να ενισχυθεί με αναλύσεις για την πολιτική, την οικονομία, το όραμα μιας άλλης κοινωνίας. Το κίνημα και η κοινωνία θέτουν πολλά

ερωτήματα και οι αγωνιστές χρειάζεται να συγκροτηθούμε πολιτικά για να μπορέσουμε να δώσουμε συνολικές λύσεις. Για το τι σχολείο θέλουμε, ποιος είναι ο ρόλος του εκπαιδευτικού, τι σημαίνει η κρίση και τα μνημόνια για την εκπαίδευση, για το τι κοινωνία θέλουμε, πως θα ξεπεράσουμε την κρίση προς όφελος των εργαζομένων.

Είναι άμεση αναγκαιότητα συνεπώς **η μαζική οικοδόμηση της συνδικαλιστικής παράταξης της Αντεπίθεσης των Εκπαιδευτικών**, μιας παράταξης που μπορεί να παίξει έναν τέτοιο ρόλο στον χώρο της εκπαίδευσης. Μια δύναμη με αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα πάλης ενάντια στην βαρβαρότητα της νέας περιόδου των μνημονίων, που θα δώσει άλλα χαρακτηριστικά, άλλη πολιτική και άλλη πρακτική στο σ.κ. Που θα ενισχύει τη συμμετοχή των εκπαιδευτικών σε όλες τις διαδικασίες, έτσι ώστε να κατέβει το κέντρο λήψης των αποφάσεων στη βάση των εργαζομένων, που θα αποτελέσει μια αξιόπιστη δύναμη με πραγματικούς δεσμούς εμπιστοσύνης με τους αγωνιστές, μια δύναμη που θα ασχολείται με όλα τα θέματα της παιδείας αλλά παράλληλα θα ασχολείται και με όλα τα κεντρικά πολιτικά ζητήματα.

Σε αυτή την κατεύθυνση λοιπόν, η **Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών** καλεί όποιον/α αγωνιστή/ρια αναγνωρίζει την κρισιμότητα της κατάστασης και έχει τη διάθεση να αγωνιστεί, για να οργανώσουμε την προώθηση ενός **σχεδίου ανασυγκρότησης των ΕΛΜΕ - Διδασκαλικών Συλλόγων.**

Η συντριβή του πραξικοπήματος του Κορνίλοφ διέλυσε τους προσωρινούς συσχετισμούς που είχαν διαμορφωθεί από την καταστολή του κινήματος του Ιούλη. Το μπολσεβίκικο κόμμα, κατατρεγμένο και συκοφαντημένο, αποδεικνύεται ο αδιαφιλονίκητος ηγέτης των μαζών στην πάλη τους εναντίον του πραξικοπήματος. Στις 31 Αυγούστου το Σοβιέτ της Πετρούπολης, τυπικά ελεγχόμενο από τους συμφιλιωτές, ψηφίζει υπέρ της εργατικής εξουσίας. Πρόκειται για καθαρή πρόταση μομφής: Στις 9 Σεπτέμβρη, εκλέγεται νέο προεδρείο, με πλειοψηφούντες για πρώτη φορά τους Μπολσεβίκους. Νέος πρόεδρος εκλέγεται ο Τρότσκι, ο οποίος έχει αποφυλακιστεί με εγγύηση μόλις πέντε μέρες πριν. Το Σοβιέτ αποφασίζει να συγκαλέσει το 2ο Πανεθνικό συνέδριο των Σοβιέτ, που ορίζεται αρχικά για τις 20, και κατόπιν για τις 25 Οκτώβρη.

Τις ίδιες μέρες που το κόμμα της επανάστασης κερδίζει ολοένα έδαφος, τα αστικά και ρεφορμιστικά κόμματα βρίσκονται σε αδιέξοδο. Η «Δημοκρατική Συνδιάσκεψη» που πραγματοποιείται στην Πετρούπολη στις 14 Σεπτέμβρη, αδυνατεί να πάρει οποιαδήποτε απόφαση. Καταλήγει σε έναν νέο Συνασπισμό, με πρωθυπουργό τον Κερένσκι, και αποφασίζει –μέχρι τη σύγκληση της Συντακτικής Συνέλευσης– τη δημιουργία ενός νέου θεσμού, του Προκοινοβουλίου, όπου οι πολιτικές δυνάμεις θα συμμετέχουν

όχι βάσει εκλογών αλλά με προκαθορισμένα ποσοστά. Κάτω από την πίεση του Τρότσκι και του Λένιν, που αρχικά μειοψηφούσαν, οι Μπολσεβίκοι αποχωρούν στις αρχές Οκτώβρη από το Προκοινοβούλιο, διακηρύσσοντας μέσω του προέδρου του Σοβιέτ της Πετρούπολης: «Ζήτω η άμεση και ανοιχτή πάλη για την επαναστατική εξουσία!».

Η απόφαση αυτή οριοθετεί καθαρά τη στροφή του κόμματος στην κατάληψη της εξουσίας στο προσεχές διάστημα. Ο Λένιν, ο οποίος ακόμα βρίσκεται κρυμμένος από τα Ιουλιανά, πιέζει ενάντια σε κάθε αναβολή, εξαπολύει συνεχώς επιθέσεις σε ένα τμήμα της ηγεσίας του κόμματος που διστάζει και αργοπορεί: «Οι συνθήκες είναι πολύ ώριμες, κάθε καθυστέρηση μπορεί να αποδειχτεί ολέθρια». Πράγματι, οι συνθήκες ήταν πολύ ώριμες. Οι Μπολσεβίκοι, μετά την επιτυχία τους στο πιο σημαντικό Σοβιέτ της χώρας, αυξάνουν ραγδαία τις δυνάμεις τους παντού: στα σοβιέτ, στα συνδικάτα, τους δήμους. Η κυβέρνηση είναι όχι μόνο ανίκανη να ικανοποιήσει τα αιτήματα των μαζών, αλλά και να ασκήσει εξουσία. Σε πολλές περιπτώσεις, ακόμη και οι στοιχειώδεις κρατικές λειτουργίες πραγματοποιούνται από τις εργατικές οργανώσεις. Ολόκληρα στρατιωτικά τμήματα, ο αριθμός των οποίων συνεχώς αυξάνεται, αρνούνται να εκτελέσουν οποιαδήποτε διαταγή που δεν υπογράφεται από το Σοβιέτ ή από τη Στρατιωτική Επαναστατική Επιτροπή. Στην ύπαιθρο, οι αγρότες, μπαίνοντας αργοπορημένα στον αγώνα, πασχίζουν να προλάβουν την ορμή των εργατών δημιουργώντας το δικό τους ηρωικό «πόλεμο των χωρικών». Απαιτούν εδώ και τώρα ειρήνη και γη. Το επικείμενο Πανεθνικό Συνέδριο των Σοβιέτ ήταν φανερό ότι θα νήφιζε πανηγυρικά τη μεταβίβαση της εξουσίας στους εργάτες. Όμως το ζήτημα της εξουσίας δεν λύνεται με ψηφοφορίες, αλλά με εξέγερση, δηλαδή με την συντριβή του αστικού κράτους. Ο Λένιν το γνώριζε αυτό πολύ καλά.

Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΟΥ ΟΚΤ

■ Γιάννης Σμυρλής

Οι δυνάμεις της αντεπανάστασης, και πρώτα απ' όλους οι Καντέτοι και ο Κερένσκι, καταλαβαίνουν κι αυτοί ότι η ένοπλη αναμέτρηση μπαίνει στην ημερήσια διάταξη. Επιχειρούν να καταφέρουν στο προλεταριάτο ένα σημαντικό χτύπημα: τη μεταφορά της πρωτεύουσας από την Πετρούπολη, η οποία είναι και η καρδιά της επανάστασης, στη Μόσχα.

Το βράδυ της 10ης Οκτωβρίου, δώδεκα από τα είκοσι ένα μέλη της Κεντρικής Επιτροπής των Μπολσεβίκων συνεδριάζουν κρυμμένα σε ένα σπίτι. Η θυελλώδης συνεδρίαση λήγει με την πιο σημαντική απόφαση στην ιστορία του κόμματος: το κόμμα θα στρέψει όλες του τις δυνάμεις στην πραγματοποίηση της ένοπλης εξέγερσης, που θα ανατρέψει την Προσωρινή Κυβέρνηση και θα δώσει την εξουσία στους εργάτες και τους αγρότες. Η εξέγερση πρέπει να γίνει το συντομότερο δυνατό, και σε κάθε περίπτωση πριν από το Πανεθνικό Συνέδριο. Από τα παρόντα μέλη, υπέρ της απόφασης ψηφίζουν οι δέκα. Οι δύο ψήφοι κατά είναι του Κάμενεφ και του Ζινόβιεφ. Η απόφαση αυτή πολλαπλασιάζει την ενεργητικότητα των μελών και στελεχών του κόμματος, αυξάνει την αυτοπεποίθηση των πρωτοπόρων εργατών και στρατιωτών, που βλέποντας πια πως μπροστά τους βρίσκεται μια σίγουρη ηγεσία, προχωρούν ακάθεκτοι προς την ολοκλήρωση της ιστορικής τους αποστολής.

Το βασικό ρόλο για την προετοιμασία της εξέγερσης τον έπαιξε η Στρατιωτική Επαναστατική Επιτροπή (ΣΕΕ), όργανο εκλεγμένο από το Σοβιέτ της Πετρούπολης, βασισμένο στη Στρατιωτική Οργάνωση των Μπολσεβίκων και την Κόκκινη Φρουρά (ένοπλα αποσπάσματα εργατών). Τα νήματα της ΣΕΕ κρατούσε πριν απ' όλους ο Τρότσκι, ως πρόεδρός της.

Η πάλη στις μέρες του Οκτώβρη ξετυλίχτηκε γύρω από δύο βασικά ζητήματα. Τη μεταφορά της πρωτεύουσας που επιδίωκαν οι αστοί (πρακτικά θα σήμαινε την παράδοση της επαναστατημένης Πετρούπολης στα γερμανικά στρατεύματα) και την προσπάθεια των συμφιλιωτών να αναβάλλουν ή να ακυρώσουν το Πανεθνικό Συνέδριο των Σοβιέτ. Η ΣΕΕ καλεί τους εργάτες και τους στρατιώτες να επαγρυπνούν ενάντια στην αντεπανάσταση. Μέσα από αυτήν την αμυντική φόρμουλα προετοιμάζεται η τελική επίθεση.

Η ευκαιρία δόθηκε από την ίδια την κυβέρνηση. Το βράδυ της 24ης Οκτωβρίου, η κυβέρνηση διατάζει τη σύλληψη της ΣΕΕ, καθώς και όλων των μπολσεβίκων που αποφυλακίστηκαν με εγγύηση. Απαιτεί να κοπεί η τηλεφωνική σύνδεση του μεγάρου Σμόλνι

(εκεί έδρευε πλέον το Σοβιέτ αλλά και οι Μπολσεβίκοι), καθώς και να σηκωθούν οι γέφυρες που συνέδεαν την πόλη με τις εργατικές συνοικίες. «Πιστά», δηλαδή αντεπαναστατικά, στρατεύματα καλούνται από το μέτωπο και τα περίχωρα. Τα ξημερώματα, ένοπλα αποσπάσματα καταστρέφουν το τυπογραφείο μιας μπολσεβίκικης εφημερίδας. Η κυβέρνηση στέλνει στον ποταμό Νέβα το καταδρομικό «Αβρόρα». Πρόκειται όμως για ένα πλοίο (όπως και τα περισσότερα) με επαναστατημένο πλήρωμα. Σύντομα θα δώσει και αυτό το τελικό σύνθημα για την ολοκλήρωση της εξέγερσης με έναν κανονιοβολισμό.

Η απάντηση των επαναστατών είναι άμεση. Σε κάθε εργοστάσιο και στρατώνα της Πετρούπολης οργανώνονται αποσπάσματα για την υπεράσπιση της επανάστασης. Οι ναύτες του «Αβρόρα» μεταδίδουν μέσω ασυρμάτου το κάλεσμα της ΣΕΕ. Στο Σμόλνι ξεκινούν αμέσως οχυρωματικές εργασίες και στήνονται πολυβόλα. Ομάδες εργατών και στρατιωτών καταλαμβάνουν, το ένα μετά το άλλο, όλα τα σημαντικά κυβερνητικά κτίρια: τα ταχυδρομεία, την τράπεζα, το τηλεφωνικό κέντρο. Δεν βρίσκουν ποθενά αντίσταση. Κανείς δεν είναι πρόθυμος να εκτελέσει τις διαταγές του Κερένσκι. Το μεσημέρι της 25ης Οκτωβρίου συλλαμβάνεται το Προκοινοβούλιο εν ονόματι της επανάστασης.

Το μόνο που απομένει στην προσωρινή κυβέρνηση είναι η έδρα της, τα Χειμερινά Ανάκτορα, όπου ο Κερένσκι καλεί έκτακτο υπουργικό συμβούλιο. Τα στρατεύματα που πείστηκαν να την υπερασπίσουν είναι λιγοστά: διακόσιοι Κοζάκοι (που γρήγορα θα την εγκαταλείψουν), ένα τάγμα γυναικών και οι φοιτητές των στρατιωτικών σχολών (γιούνκερ). Οι πολιορκητές, επαναστατικά αποσπάσματα με επικεφαλής τον μπολσεβίκο Βλαντιμίρ Αντόνοφ, καθυστερούν την έφοδο προσπαθώντας να πετύχουν όσο γίνεται λιγότερη αιματοχυσία.

Εν τω μεταξύ, το 2ο Πανεθνικό Συνέδριο των Σοβιέτ έχει ξεκινήσει τις εργασίες του. Η ορθότητα της τακτικής των Μπολσεβίκων, να καταλάβουν την εξουσία πριν το Συνέδριο για να την παραδώσουν σε αυτό, εξαλείφοντας έτσι τον κίνδυνο της αντεπανάστασης, επιβεβαιώνεται πλήρως. Από τους 650 περίπου αντιπροσώπους στο άνοιγμα της διαδικασίας, περισσότεροι από τους 500 τάσσονται υπέρ της εξουσίας των Σοβιέτ και επιδοκιμάζουν την εξέγερση. Τα συμφιλιωτικά κόμματα (εκτός από τους Σοσιαλεπαναστάτες της Αριστεράς που ήδη δρούσαν μαζί με τους Μπολσεβίκους) καταγγέλλουν πραξικόπημα και προειδοποιούν ότι η επανάσταση βαδίζει προς τον χαμό. Δεν βρίσκουν όμως ευήκοα ότα. Σύντομα θα περάσουν ανοιχτά με το πλευρό

**Στρατιώτες
του Κόκκινου
Στρατού ▼**

Φάκελος: Οκτωβριανή Επανάσταση

της αντεπανάστασης. Στις 26 Οκτώβρη, στις 2:10 το πρωί, φτάνει με τηλεγράφημα η είδηση που σκορπάει ενθουσιασμό: το Χειμερινό Ανάκτορο έπεσε, η Προσωρινή Κυβέρνηση –εκτός του Κερένσκι που διέφυγε– έχει συλληφθεί.

Στη συνεδρίαση των Σοβιέτ, η εμφάνιση του αδιαμφισβήτητου αρχηγού της επανάστασης μετά από τρεις μήνες απουσίας φέρνει ενθουσιασμό. Ο Λένιν περνάει αμέσως στην ουσία: «Τώρα θα ασχοληθούμε με την οικοδόμηση της σοσιαλιστικής τάξης». Ψηφίζονται οι πρώτες αποφάσεις της επανάστασης:

1. Κάλεσμα σε όλους τους λαούς του κόσμου για ειρήνη. Η Σοβιετική Ρωσία καλεί όλες τις κυβερνήσεις για άμεση ειρήνη χωρίς προσαρτήσεις και αποζημιώσεις.

2. Καταργείται η έγγεια ιδιοκτησία των ευγενών, καθώς και η ιδιοκτησία τους στα ζώα και στα εργαλεία. Αυτά περνούν προσωρινά στον έλεγχο των τοπικών αγροτικών Σοβιέτ. Η γη θα μοιραστεί στους αγρότες. Η απόφαση αυτή θα αποτελέσει το όπλο με το οποίο θα κερδηθούν όλοι οι φτωχοί αγρότες στην υπόθεση της επανάστασης.

Το όργανο της σοσιαλιστικής επανάστασης, με επικεφαλής τους Μπολσεβίκους, δείχνει με σύντομες και

κοφτές φράσεις ότι όλα αυτά για τα οποία ο ρώσικος λαός πάλευε αδιάκοπα εδώ και οχτώ μήνες θα γίνουν τώρα πραγματικότητα. Εκλέγεται η πρώτη Κυβέρνηση των Σοβιέτ, το Συμβούλιο των Επιτρόπων του Λαού. Πρόεδρός του είναι ο Λένιν και υπουργός Εξωτερικών ο Τρότσκι.

Η 25η Οκτώβρη (7η Νοέμβρη με το καινούριο ημερολόγιο) του 1917 θα αποτελεί πάντα φωτεινό ορόσημο για το παγκόσμιο προλεταριάτο. Είναι η ημέρα που οι εργάτες πήραν την εξουσία στο ένα έκτο της γης.

Η Ρώσικη Επανάσταση, συμπύκνωσε μέσα σε 8 μήνες πολύτιμα πολιτικά συμπεράσματα. Έδειξε ότι στην εποχή του ιμπεριαλισμού η αστική τάξη έχει χάσει τον όποιον προοδευτικό ρόλο είχε προηγουμένα και αδυνατεί ή δεν θέλει να λύσει ούτε και τα ανοιχτά αστικοδημοκρατικά ζητήματα. Η εξουσία που παραδόθηκε από τον εξεγερμένο λαό του Φλεβάρη στα ρεφορμιστικά κόμματα, παραδόθηκε αμέσως στα χέρια των αστών, οι οποίοι δεν προχώρησαν στην υλοποίηση του δικού τους

προγράμματος. Οι Μπολσεβίκοι, έμειναν σταθερά έξω από τους συνασπισμούς και τις διαταξικές συμμαχίες. Προτίμησαν να μείνουν με τους εργάτες, να τους προειδοποιήσουν, να προετοιμάσουν τη μόνη πραγματική λύση, τη μετατροπή της επανάστασης σε σοσιαλιστική. Μετά τις «θέσεις του Απρίλη», την αποδοχή δηλαδή από τον Λένιν των βασικών συμπερασμάτων της θεωρίας της Διαρκούς Επανάστασης του Τρότσκι, η πορεία αυτή επιταχύνθηκε. Το κόμμα της επανάστασης ατσάλωσε, κάτω από τα χτυπήματα της αντίδρασης, τους δεσμούς του με τις μάζες, απέδειξε στην πράξη ότι είναι το μόνο ικανό να τις οδηγήσει στην επίλυση των προβλημάτων τους. Κατάφερε να ηγηθεί μιας εξέγερσης την οποία πραγματοποίησε σχεδόν αναίμακτα –γεγονός πρωτόγνωρο– όχι για άλλο λόγο, αλλά γιατί υπέταξε την πολιτική του στην κίνηση της ιστορίας: την ανατροπή του αναχρονιστικού καπιταλιστικού συστήματος και την εγκαθίδρυση του σοσιαλισμού. Το ρώσικο προλεταριάτο υπεράσπισε με αίμα την επανάστασή του. Σχηματίζοντας τον Κόκκινο Στρατό συνέτριψε τόσο την αστική αντεπανάσταση των Λευκοφρουρών όσο και τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις.

Η επικράτηση της σταλινικής γραφειοκρατίας στο κόμμα και στον κρατικό μηχανισμό, καθώς και η ήττα της επανάστασης σε μια σειρά από άλλες σημαντικές χώρες, και κυρίως στη Γερμανία, οδήγησαν στον κάθε άλλο παρά αναπόφευκτο εκφυλισμό του πρώτου εργατικού κράτους, σε νέες ήττες, στην αντεπαναστατική θεωρία του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα», στη δυσφήμιση του σοσιαλισμού και τελικά στην καπιταλιστική παλινόρθωση του 1989-91.

Το τέλος όμως της ιστορίας, που τόσο βιάστηκαν να διακηρύξουν οι αστοί και οι ιμπεριαλιστές, δεν ήρθε. Το σύγχρονο προλεταριάτο είναι αναγκασμένο και αυτό να ψάξει τη διέξοδο από τις καταστροφές που του επιφυλάσσει η καπιταλιστική κρίση. Πια να λύσει τα προβλήματά του, θα πρέπει να απαντήσει στο ερώτημα «Σοσιαλισμός ή Βαρβαρότητα». Σε αυτήν την αναζήτηση, ο κόκκινος Οκτώβρης του 1917 θα αποτελέσει τον πιο σημαντικό οδηγό για τη νίκη...

Η καμπάνια ενημέρωσης και δράσης της ΟΚΔΕ με αφορμή τη συμπλήρωση 100 χρόνων από την Οκτωβριανή Επανάσταση του 1917 στη Ρωσία κορυφώνεται το σαββατοκύριακο 4 και 5 Νοεμβρίου με διήμερο εκδηλώσεων στην Αθήνα, στο οποίο περιλαμβάνονται μία επετειακή-αγωνιστική διαδήλωση στο κέντρο της πόλης και πλούσιες συζητήσεις για το περιεχόμενο και την επικαιρικότητα της επανάστασης.

Το προηγούμενο διάστημα η ΟΚΔΕ προσπάθησε να αναδείξει το περιεχόμενο και τη σημασία της Οκτωβριανής Επανάστασης με μια μεγάλη καμπάνια, η οποία περιλάμβανε εκδόσεις και επανεκδόσεις σημαντικών έργων (αναφέρουμε ενδεικτικά: *Ιστορία της Ρώσικης Επανάστασης* και *Τα Μαθήματα του Οχτώβρη* του Λ. Τρότσκι, *Δέκα Μέρες που Συγκλόνισαν τον Κόσμο* του Τζ. Ριντ, Μαρξισμός και Δίκαιο του Ε. Πασουκάνις κ.ά.), εκτενή άρθρα-αφιέρωματα στην *Εργατική Πάλη*, ενημερωτικές εξορμήσεις σε γειτονιές της Αθήνας και άλλων μεγάλων πόλεων πανελλαδικά, συζητήσεις και προβολές ταινιών. Τον προηγούμενο Φλεβάρη και Μάρτη η ΟΚΔΕ πραγματοποίησε έναν πρώτο γύρο ανοιχτών εκδηλώσεων-συζητήσεων σε πολλές πόλεις, που αφορούσαν το πρώτο στάδιο της επανάστασης (γεγονότα Φλεβάρη 1917).

Οι καπιταλιστές και τα επιτελεία τους σ' όλο τον κόσμο, από την πρώτη στιγμή της νίκης της Οκτωβριανής Επανάστασης, δεν έχουν σταματήσει να κατασκευάζουν τον σοσιαλισμό και να διαστρεβλώνουν τους στόχους και τις μεθόδους των μπολσεβίκων και των επαναστατών

4-5 ΝΟΕΜΒΡΗ ΔΙΗΜΕΡΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ (ΠΑΤΗΣΙΩΝ) ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ

► Σάββατο 4-11

-> **12:00 Συγκέντρωση στα Προπύλαια και διαδήλωση**

-> **17:00 – 19:30 Συζήτηση με θέμα «Από τον Φλεβάρη στον Οκτώβρη. Μάζες, Σοβιέτ, Κόμμα».** Ομιλητές: Η. Χριστοφορίδης (στέλεχος της ΟΚΔΕ), Sylvie Marechal (Γαλλία, Lutte Ouvriere – Union Trotskyste).

► Κυριακή 5-11

-> **10:00 – 12:30 Συζήτηση με θέμα «Η Οικοδόμηση της 3ης Διεθνούς»**

Ομιλητές: Γ. Συμυλής (στέλεχος της ΟΚΔΕ), Δ. Κατσορίδας (επιστ. συνεργάτης ΙΝΕ/ΓΣΕΕ).

-> **14:00 – 16:30 Συζήτηση με θέμα «Σταλινισμός και Πολιτική Επανάσταση».** Ομιλητές: Σ. Παπαδόπουλος (στέλεχος της ΟΚΔΕ), Ν. Στραβελάκης (οικονομολόγος, ΕΚΠΑ), Josep Lluís (Καταλονία, Lucha Internacionalista – UIT).

Όλες οι συζητήσεις θα πραγματοποιηθούν στο Πολυτεχνείο (Πατησίων).

μαρξιστών σ' όλο τον κόσμο. Εκμεταλλευόμενοι τη νίκη της γραφειοκρατικής αντεπανάστασης και τα εγκλήματα του Στάλιν, εξισώνουν ανιστόρητα και αντιδραστικά τον ναζισμό με τον σοσιαλισμό/κομμουνισμό ως, υποτίθεται, «ολοκληρωτικά» καθεστώτα (βλ. και «θεωρία των δύο άκρων»), προβάλλοντας τις αστικές «δημοκρατίες» ως τους μόνους εγγυητές των ελευθεριών και δικαιωμάτων. Η προσπάθεια αυτή, σχεδόν 30 χρόνια μετά την κατάρρευση της ΕΣΣΔ, δείχνει πόσο φοβούνται τις αντιστάσεις των εργαζομένων και τη σοσιαλιστική επανάσταση.

Οι εκπρόσωποι ενός συστήματος που γέννησε δύο Παγκόσμιους Πολέμους, τον ναζισμό, το Ολοκαύτωμα, γενοκτονίες, πυρηνικό όλεθρο, όπλα μαζικής καταστροφής, οικολογική καταστροφή, οικονομικές κρίσεις κ.λπ., που καταδικάζει στη φτώχεια και την εξαθλίωση ολόκληρα και περισσότερους ανθρώπους σ' όλο τον κόσμο, που προχωρά με μνημόνια και αντεργατικές επιθέσεις, δεν έχουν κανένα δικαίωμα να κατασκευάζουν τον σοσιαλισμό, τη μόνη ελπίδα της ανθρωπότητας για ένα μέλλον δικαιοσύνης, ειρήνης και ελευθεριών. Η αντικομμουνιστική

τους προπαγάνδα στοχεύει το εργατικό κίνημα, τους ταξικούς αγώνες, την επαναστατική αριστερά και πρέπει να καταπολεμηθεί μέσα από τους αγώνες.

Εκατοντάδες διαδηλώσεις και απεργίες προετοίμασαν την ανατροπή του τσαρικού και αστικού καθεστώτος στη Ρωσία. Σήμερα, στη χώρα μας, πρέπει να ανοίξουμε έναν νέο κύκλο αγώνων. Με απεργίες και διαδηλώσεις να αντισταθούμε στο διαρκές μνημόνιο, στους παλιούς και νέους μνημονιακούς και δανειστές, στους καπιταλιστές, στους μαυραγορίτες που κερδίζουν από τη φτώχεια και τη δυστυχία μας, και στους αντιδραστικούς του τύπου «Μένουμε Ευρώπη». Να αγωνιστούμε για διαγραφή του χρέους, έξοδο από την ΕΕ και το ευρώ, εθνικοποίηση των τραπεζών και των τομέων-κλειδιά της οικονομίας κάτω από εργατικό έλεγχο, για να μπορέσουμε στο άμεσο μέλλον να σχεδιάσουμε την παραγωγή της χώρας και να βελτιώσουμε το καταθλιπτικό βιοτικό επίπεδο στο οποίο μας έχει φέρει η καπιταλιστική κρίση και τα μνημόνια. Να αποφασίζουμε οι ίδιοι για τη διαχείριση της οικονομίας και της κοινωνίας. Να ενώσουμε τους αγώνες μας με τους ευρωπαϊούς εργαζόμενους, να παλέψουμε ενάντια στον πόλεμο και στους ιμπεριαλιστές εμπρηστές του, ενάντια στη σύγχρονη χούντα που καταργεί τις ελευθερίες μας!

Η Ρώσικη Επανάσταση δεν θα είχε πετύχει χωρίς την επαναστατική πολιτική και μαζικοποίηση του μπολσεβίκικου κόμματος. Μέσα από τους αγώνες, να οικοδομήσουμε την ΟΚΔΕ, πρώτο βήμα για ένα μαζικό, ισχυρό επαναστατικό κόμμα.

Κάτω τα χέρια απο τους αγωνιστές, κατω τα χέρια απο τους συντρόφους!

Στις 27 Απριλίου 2014 στα Χανιά, κατά τη διάρκεια της προεκλογικής καμπάνιας της ΟΚΔΕ για τις ευρωεκλογές, δύο ασφαλίτες επιτέθηκαν σε μέλος της οργάνωσης. Η επίθεση έγινε ύστερα από τηλεφώνημα ενός καλοθελητή χαφιέ. Οι ασφαλίτες βγήκαν από ασφαλίτικο όχημα και, χωρίς να αποκαλύψουν την ιδιότητά τους, χτύπησαν αναίτια τον σύντροφο Βαγγέλη Κιτσώνη και τον συνέλαβαν, λίγα μέτρα μάλιστα από τα τοπικά γραφεία της Χρυσής Αυγής. Με πρωτοβουλία συντρόφων και συναγωνιστών έγινε κινητοποίηση στο αστυνομικό τμήμα για την απελευθέρωση του συντρόφου. Μετά από επιμονή τους μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο, χωρίς όμως να παραμείνει εκεί όπως έπρεπε, αλλά οι αστυνομικοί τον οδήγησαν πίσω στο τμήμα και τον πέρασαν από τη διαδικασία του αυτοφώρου.

Η αστυνομία κατηγορεί:

α) τον σύντροφο **Βαγγέλη Κιτσώνη για αντίσταση κατά της αρχής και πρόκληση σωματικής βλάβης στους δύο αστυνομικούς,**

β) τον σύντροφο Πάννη Φουφουδάκη, **που δεν ήταν καν στην Κρήτη, για κλοπή πορτοφολιού αστυνομικού που περιείχε 1200 ευρώ.**

γ) **και τους δύο για φθορά ξένης ιδιοκτησίας στο υποκατάστημα του ΟΤΕ!**

Ο νόμος δεν είναι ίδιος για όλους. Με χαλκευμένες κατηγορίες η αστυνομία θέλει να τυλίξει τους συντρόφους σε μια κόλλα χαρτί. Κάτω τα χέρια από τους συντρόφους!

Στο αντιρατσιστικό φεστιβάλ Χανίων (15-16 Σεπτεμβρίου), όπου η ΟΚΔΕ συμμετείχε όπως κάθε χρόνο, πραγματοποιήθηκε εκδήλωση συμπαράστασης στους διωκόμενους συντρόφους, ενόψει της *δίκης τους στις 27/9*. Ομιλητές ήταν οι Γ. Φουφουδάκης, Β. Κιτσώνης και ο αλληλέγγυος σύντροφος Φώτης Μπιχάκης. Παρευρέθησαν σύντροφοι και συναγωνιστές του κινήματος από πολιτικές οργανώσεις. Μεταξύ τους ήταν και συναγωνιστές από το ΣΕΚ, που κατηγορούνται επίσης με χαλκευμένες κατηγορίες για περιστατικό

στα Χανιά κατά τη διάρκεια κινητοποίησης ενάντια στη Χρυσή Αυγή.

Στην κινητοποίηση που έγινε στα δικαστήρια στις 27/9 συμμετείχαν αλληλέγγυοι από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, το ΣΕΚ και το ΚΚΕ(μ-λ). Η τρομοκρατία από το πρωί δεν είχε όρια: ΟΠΚΕ, ασφαλίτες, ακόμα και αξιωματικοί της ασφάλειας επιχείρησαν να τρομοκρατήσουν τους συντρόφους. Αντί να δικάζονται φασίστες σαν τον δολοφόνο Ρουπακιά, οι Τσουκάτοι και οι Μαντέληδες που καταλήστευσαν τη χώρα και αλωνίζουν ελεύθεροι, δικάζονται αγωνιστές του κινήματος. Τελευταία τρανταχτά παραδείγματα είναι η καταδίκη αγωνιστή σε 42 μέρες φυλάκιση επειδή δεν πλήρωσε 82 ευρώ για δίοδια, η καταδίκη αγωνιστών από τις Σκουριές και οι εξοντωτικές ποινές στην Ηριάννα και τον Περικλή.

Τους απαντάμε ότι δεν μας τρομοκρατούν οι στημένες κατηγορίες της αστικής δικαιοσύνης. Δεν μας εκφοβίζουν. Κάτω η αυταρχική και χουντική ΕΕ της τρομοκρατίας, που θέλει να ακυρώσει την απόφαση του λαού της Καταλονίας. Πρέπει να παλέψουμε για μια σοσιαλιστική κομμουνιστική εργατική κυβέρνηση. Πρέπει να βγούμε όλοι στους δρόμους και να ξανατιάσουμε το νήμα από τους μεγάλους αγώνες του 2010-2012 για να ρίξουμε την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Να διώξουμε όλους τους νέους και παλιούς μνημονιακούς, με μόνη μας διέξοδο τη σοσιαλιστική κυβέρνηση των εργαζομένων, με αγώνα ενάντια στο σάπιο καπιταλιστικό σύστημα, με μια γροθιά στο στομάχι όλων αυτών. Με ένα δικό μας οργανωμένο σχέδιο, να βάλουμε τέλος στα σχέδια των καπιταλιστών της ΕΕ και των τραπεζιτών. Αν θέλουμε να επιζήσουμε, χρειάζεται εξέγερση σε κάθε χώρα για να ισοπεδώσουμε την αντιδραστική ΕΕ.

Σας καλούμε όλους στις 28 Σεπτεμβρίου 2018 στα δικαστήρια, για να καταρρεύσουν οι χαλκευμένες κατηγορίες ενάντια στους συντρόφους.

■ Γ.Φ.

Χυδαία καταδικαστική απόφαση του εφετείου για τον άνεργο σύντροφο που δεν πλήρωσε εισιτήριο!

Καταδικαστική ήταν η απόφαση του εφετείου στην πρωτόδικη ποινή των 22 μηνών φυλάκισης με τριετή αναστολή, που είχε επιβληθεί στον σύντροφο Βαγγέλη Κιτσώνη. Η απόφαση του εφετείου εντάσσεται στο κλίμα των αλληπάλληλων διώξεων σε βάρος αγωνιστών, είναι αποτέλεσμα του μνημονιακού καθεστώτος που έχει συνεχίσει και επιβάλλει η δωσίλογη κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Τα γεγονότα της υπόθεσης είναι γνωστά από προηγούμενα φύλλα της Εργατικής Πάλης.

Στο εφετείο που έγινε στις 26-9, επιβλήθηκε ποινή 8 μηνών για την κατηγορία της ψευδούς καταμήνυσης (κατά συγχώνευση γίνονται 6 μήνες με τριετή αναστολή) και ποινή 8 μηνών για την κατηγορία της συκοφαντικής δυσφήμισης. Η τελευταία ποινή πάει στο αρχείο βάσει του νόμου 4411/2016, αν όμως ο σύντροφος καταδικαστεί μέσα σε δύο χρόνια από τη δημοσίευση του νόμου, δηλαδή μέχρι και την 31-3-2018, η ποινή ενεργοποιείται.

Να θυμίσουμε ότι αυτή η εξοντωτική ποινή επιβλήθηκε παρά το γεγονός ότι όλοι οι μάρτυρες (υπεράσπισης και κατηγορίας), όπως και οι ίδιοι οι ελεγκτές διαβεβαίωσαν ότι η συμπεριφορά του ανέργου-επιβάτη δεν ήταν επιλήψιμη. Ακόμη και από την έδρα του δικαστηρίου έγινε παραδεκτό

ότι η συμπεριφορά των ελεγκτών ήταν προκλητική και ότι ο σύντροφος κρατήθηκε από τους ελεγκτές μέσα στο λεωφορείο για περισσότερο από τρεις στάσεις. Όμως, ταυτόχρονα το δικαστήριο αποφάνθηκε ότι όλα έγιναν νομίμως μέσα στα πλαίσια της εργασίας των ελεγκτών! Η εισαγγελέας υποστήριξε ανοιχτά ότι από την εποχή που εμφανίστηκαν κινήματα και επιτροπές κατοίκων και επιβατών, ξεκίνησαν και τα προβλήματα στην δουλειά των ελεγκτών. Δήλωσε επίσης ότι δεν μπορεί να ορίζει τους νόμους καμία επιτροπή όπως αυτή των ανέργων Τουμπάς-Χαριλάου (στην οποία συμμετείχε ο σύντροφος) και κανένα κίνημα «Δεν Πληρώνω».

Ο νόμος δεν είναι τίποτε άλλο παρά μόνο ένας συσχετισμός δύναμης που προκύπτει από την πάλη των δύο κοινωνικών τάξεων. Οι καταδίκες των αγωνιστών του εργατικού κινήματος είναι μία ακόμη ενέργεια που στοχεύει στην τρομοκράτηση όλων των φτωχών εργαζομένων. Το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης, δηλαδή η αστυνομία και τα δικαστήρια, είναι ο μόνος τρόπος για να επιβάλλουν μια κοινωνική ζούγκλα χωρίς προηγούμενο. Πρέπει να βάλουμε τέλος στα μνημόνια και στις πολιτικές δυνάμεις που τα εφαρμόζουν, καθώς και στους κατασταλτικούς μηχανισμούς του αστικού κράτους.

Να απελευθερωθεί άμεσα η Ηριάννα!

Το μνημονιακό καθεστώς οχυρώνεται οικοδομώντας ένα μαύρο κράτος έκτακτης ανάγκης απαλλαγμένο από κάθε ψεγάδι της αστικής δημοκρατίας και επιχειρεί να τρομοκρατήσει ολόκληρη την κοινωνία. Στις 17 Ιουλίου το πενταμελές εφετείο αναστολών απέρριψε το αίτημα αναστολής φυλάκισής της Ηριάννας, με τον εισαγγελέα να εισηγείται μάλιστα ότι είναι ύποπτη για πιθανή τέλεση νέων παρόμοιων αδικημάτων.

Το χρονικό της υπόθεσης της Ηριάννας

Η Ηριάννα βρίσκεται στη φυλακή μετά από ένα ρεσιτάλ στημένων κατηγοριών για συμμετοχή στη Συνωμοσία Πυρνήνων της Φωτιάς, βασισμένο σε «ενδείξεις» και «στοιχεία» κατασκευασμένα απ' την Αντιτρομοκρατική: Ένα «δείγμα DNA» το οποίο καταστράφηκε κατά την εξέτασή του, με απολύτως ανεπαρκή στοιχεία ταυτοποίησης του γενετικού προφίλ της (η ίδια προαιρετικά είχε δώσει δείγμα σε ανακριτική διαδικασία το 2011). Το φερόμενο τωρινό «δείγμα» βρέθηκε σύμφωνα με την Αντιτρομοκρατική σε γεμιστήρα όπλου, που «ανακαλύφθηκε» στο Ε.Μ.Π. (Ζωγράφου) και δεν έχει χρησιμοποιηθεί ποτέ! Με «μάρτυρες» να λένε πως με τα όπλα σχετίζεται «κάποιος άνδρας» – και στη συνέχεια να μην καταθέτουν ποτέ. Στη δίκη, η εισαγγελέας ρωτούσε την Ηριάννα για τη σχέση της με τον Κωνσταντίνο Παπαδόπουλο, παρ' ό,τι αυτός έχει αθωωθεί για όλες τις κατηγορίες που του είχαν φορτωθεί. Μάλιστα έφτασε στο σημείο να τη ρωτήσει γιατί δεν τον χώριζε! Με μια σκευωρία της Αντιτρομοκρατικής και των δικαστών άνευ προηγουμένου, μόνη ουσιαστικό τεκμήριο για να την φυλακίσουν ήταν οι κοινωνικές της σχέσεις! Με παρόμοιες σκευωρίες έχουν οδηγήσει τον Περικλή Μ. (συγκάτοικο του συντρόφου της Ηριάννας), που τον κρατάνε στη φυλακή καταδικασμένο ως μέλος της ΣΠΦ, μάλιστα ούτε καν με «δείγμα» αλλά με «μείγμα» DNA! Και δεν αναστέλλουν την ποινή του, παρά τις ιατρικές γνωματεύσεις ότι έχει πρόβλημα υγείας που η επιδείνωσή του μπορεί να προκαλέσει μη αναστρέψιμες βλάβες!

Η απόφαση αυτή της αστικής δικαιοσύνης σε τίποτα δεν έχει να κάνει με την τύχη, ούτε είναι αποτέλεσμα μιας λανθασμένης νομικής κρίσης. Αποφάσεις σαν και αυτές αναδεικνύουν την κρίση και παρακμή του αστικού καθεστώτος που, ανίκανο πλέον να βρει κοινωνικά ερείσματα, επιστρατεύει τις πιο αντιδραστικές λύσεις, οικοδομεί ένα μαύρο κράτος έκτακτης ανάγκης χωρίς κανένα ιδεολογικό προκάλυμμα, μη έχοντας να ζηλέψει τίποτα από τη λύσσα του μετεμφυλιακού και χουντικού κράτους, αναβαθμίζοντας τους κατασταλτικούς μηχανισμούς (δικαστική εξουσία, αστυνομία) σε ζωτική λειτουργία του με σκοπό να τρομοκρατεί και να έχει σε μια διαρκή ομηρία το κίνημα και τους αγωνιστές του, τελικά όλους τους εργαζόμενους, τους άνεργους, τους νέους.

Τέτοιου τύπου καθεστώτα πηγάζουν και τροφοδοτούνται από την κρίση και το σάπισμα του καπιταλιστικού συστήματος, που η διαχείρισή του πλέον δεν χωράει ομαλές λύσεις, τσαλαπατώντας τα όποια δημοκρατικά δικαιώματα κατοχύρωνε ακόμη και η αστική δημοκρατία. Τροφοδοτούνται από την ιδεολογική και πολιτική αντίδραση στην Ευρώπη και μια ολοένα και μεγαλύτερη αποσύνθεση των παραδοσιακών αστικών κομμάτων σε σειρά χωρών, καθώς και από την όξυνση των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και πολέμων, και τη ρατσιστική, ιμπεριαλιστική, μισάνθρωπη ΕΕ.

Η επίθεση στα δημοκρατικά δικαιώματα και τις ελευθερίες πρέπει και μπορεί να τσακιστεί. Εξάλλου αυτό έδειξε και οι συμμετοχή άνω των 30.000 ανθρώπων στη συναυλία αλληλεγγύης για την Ηριάννα που πραγματοποιήθηκε στις 22 Σεπτεμβρίου στην Αθήνα. Η υπεράσπιση των αγωνιστών που διώκονται είναι απαραίτητη προϋπόθεση για να νικήσει ο αγώνας ενάντια στα μνημόνια και το κράτος Έκτακτης Ανάγκης.

Δίκη Χ.Α.

Κατάθεση του δημοσιογράφου Δημ. Ψαρρά και του πρώην χρυσαυγίτη Ηλ. Σταύρου

Στις 5/9, ημέρα έναρξης του νέου δικαστικού έτους, ξεκίνησε εκ νέου η πολύκροτη δίκη μελών και στελεχών του ναζιστικού μορφώματος Χρυσή Αυγή, στο Τριμελές Εφετείο Κακουργημάτων, με άδεια τα εδώλια, καθώς κανένας από τους κατηγορούμενους δεν προσέρχεται στο Εφετείο.

Σε αυτή τη φάση της δίκης εξετάστηκαν, μεταξύ άλλων, το πρώην στέλεχος της Χρυσής Αυγής και υποψήφιος βουλευτής Βέροιας στις εκλογές του 2012, Ηλίας Σταύρου, πέντε πρώην μέλη της, που έδωσαν στην ανάκριση πολλά στοιχεία για τη δομή και τους ρόλους συγκεκριμένων προσώπων μέσα στην οργάνωση και ο δημοσιογράφος Δημήτρης Ψαρράς, ο οποίος στη φάση της δικαστικής έρευνας που διενερ-

γήθηκε για τη Χρυσή Αυγή, έδωσε πλήθος στοιχείων για τη φύση, τη συγκρότηση και τη δράση της οργάνωσης.

Οι πέντε μάρτυρες έχουν τεθεί σε καθεστώς προστασίας. Αυτό πρακτικά σημαίνει ότι δεν θα εμφανιστούν στο δικαστήριο, αλλά θα καταθέσουν μέσω τηλεδιάσκεψης από αίθουσα της Γενικής Αστυνομικής Διεύθυνσης Αττικής (ΓΑΔΑ).

Στις 17 Σεπτεμβρίου ο Ηλίας Σταύρου δήλωσε στην κατάθεσή του ότι η ιδεολογία της Χρυσής Αυγής είναι ο εθνικοσοσιαλισμός και πως αν κάποιος ασπάζεται αυτήν την ιδεολογία δεν μπορεί να απορρίπτει τη βία. Πιο συγκεκριμένα είπε: «Όταν βγάζεις ανθρώπους στο δρόμο και προωθείς τη βία, κάποια στιγμή θα γίνει και δολοφονία. (...) δε μου έκανε εντύπωση η δολοφονία του Παύλου Φύσσα (...)».

Αναφορικά με τη σύνδεση της ΕΛ.ΑΣ. με τη Χ.Α. και κατά πόσο αυτή επετεύχθη, απάντησε ότι όταν η αστυνομία βλέπει να σπάνε οι πάνκοι των μεταναστών και να μην κουνιέται φύλλο, προφανώς επετεύχθη. Ερωτηθείς αν η Χ.Α. έχει σχέση με τον υπόκοσμο απάντησε ότι αυτό είναι το βίωμα του.

Στη δικάσιμο της 28ης Σεπτεμβρίου τέθηκε από τους συνηγόρους της πολιτικής αγωγής των Αιγυπτίων αλιεργατών η πρόταση να μην εξετάσουν τους προστατευόμενους μάρτυρες εάν παραμείνουν σε καθεστώς ανωνυμίας. Τα στοιχεία των συγκεκριμένων μαρτύρων, ούτως ή άλλως, έχουν διαρρεύσει από μερίδα του Τύπου, ενώ δεν είναι ιδιαίτερα δύσκολο να προσδιορισθεί το πρόσωπο αυτών, με βάση και το περιεχόμενο των μαρτυρικών τους καταθέσεων.

Στις 2 Οκτωβρίου εξετάστηκε ο Δημήτρης Ψαρράς. Ο δημοσιογράφος, που επί δεκαετίες ερευνά την εγκληματική οργάνωση, μίλησε καταρχήν για τη δημιουργία της από τον Νίκο Μιχαολιάκο. Είναι «ισόβιος αρχηγός της Χρυσής Αυγής. Σε καμία φάση της ζωής της δεν υπάρχει η Χρυσή Αυγή χωρίς τον Μιχαολιάκο και ο Μιχαολιάκος χωρίς τη Χρυσή Αυγή». Ήδη από τα τέλη της δεκαετίας του '80 ήταν «μία μικρή ομάδα, μία κλειστή λέσχη νεοναζιστικής επιμόρφωσης», η οποία με τα χρόνια θέλησε να «διεκδικήσει μέσω της τρομοκρατίας στους δρόμους, να δείξει στην πράξη τη δύναμη του εθνικοσοσιαλισμού».

Ανέφερε ότι ο αρχηγός δεν συμμετέχει σε νυχτερινές εφορμήσεις για να είναι αλώβητος και απαράβατος, όμως όλες οι εγκληματικές ενέργειες που έγιναν από το 1992 μέχρι και τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα, σχετίζονται άμεσα με αυτόν. Στη συνέχεια αναφέρει πως δεν μπορούν να ασκήσουν πολιτική χωρίς βία, είναι μια εγκληματική οργάνωση, η οποία χρησιμοποιεί τη μορφή του κόμματος ως κάλυμμα.

Επίσης, ο Δ. Ψαρράς κατέθεσε αντίγραφο του καταστατικού της λέγοντας πως του το είχε στείλει η Χ.Α. επισήμως στην προσπάθειά της να γίνει γνωστή. Τόνισε πως αυτό είναι το πρώτο και αληθινό καταστατικό και πως εκείνο που κατατέθηκε στον Άρειο Πάγο μερικούς μήνες μετά την είσοδό της στη Βουλή και αναφέρει ως μόνο στόχο τον αγώνα κατά των μνημονίων είναι μεταγενέστερο και δεν λαμβάνεται υπόψη σαν καταστατικό στο εσωτερικό της οργάνωσης. Ανέφερε χαρακτηριστικά πως η Χ.Α. έχει απόλυτα κάθετη και στρατιωτική δομή την οποία προβλέπει το πραγματικό καταστατικό της. Το λένε οι ίδιοι στις δηλώσεις τους παντού, «είμαστε στρατός» και «είμαστε φάλαγγα».

Μίλησε ακόμα για την κλιμάκωση των εγκληματικών επιθέσεων το 2013 (αιματηρή επίθεση στους συνδικαλιστές του ΚΚΕ στο Πέραμα, δολοφονία του Παύλου Φύσσα, κ.α.), εξηγώντας ότι η οργάνωση αντέγραφε τη στρατηγική της έντασης της ιταλικής φασιστικής

Ακροδεξιάς της δεκαετίας του '70 και παρέπεμψε στη συνέντευξη του Παναγιώταρου στο BBC που ομολογούσε ότι η Χ.Α. επιδίωκε «εμφύλιο πόλεμο».

Να αναφέρουμε σε αυτό το σημείο ότι η δίκη της Χρυσής Αυγής ξεκίνησε για πρώτη φορά στις 20 Απριλίου 2015, μέχρι στιγμής έχουν γίνει 175 συνεδριάσεις και έχουν εξεταστεί περισσότεροι από 131 μάρτυρες κατηγορίας και συνεχίζεται... Είναι ολοφάνερο ότι η λύση της υπόθεσης δεν πρόκειται να δοθεί από την κούφια αστική δικαιοσύνη που αντιμετωπίζει το ναζιστικό μόρφωμα με επιείκεια. Η πραγματική δικαιοσύνη θα αποδοθεί από την εργατική τάξη και την νεολαία μέσα από την ανάπτυξη του κινήματος, την οργάνωση των αγώνων, ενάντια σε κάθε φασισμό – είτε τον άθλιο νεοφιλελεύθερο μνημονιακό, είτε τον χρυσαυγίτικο νεοναζιστικό. Για να τελειώσουμε μία και καλή με τους φασίστες και τα αφεντικά τους πρέπει να τελειώσουμε μια και καλή με τις συνθήκες που τον ενισχύουν δηλαδή τα Μνημόνια και τις κυβερνήσεις που τα εφαρμόζουν.

Φέτος, συμπληρώθηκαν τέσσερα χρόνια από τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα. Στις 16 και 18 Σεπτέμβρη πραγματοποιήθηκαν μαζικές διαδηλώσεις σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη και Γιάννενα στις οποίες συμμετείχε η ΟΚΔΕ με τα μπλοκ της μαζί με πλήθος εργαζομένων και νεολαίας, αριστερές οργανώσεις, αντιφασιστικές συλλογικότητες.

Αλληλεγγύη στον αγώνα των Μαπούτσε

Κάτω η καταστολή της κυβέρνησης Μάκρι!

Η 1η Οκτωβρίου σηματοδοτεί ένα μήνα από την εξαφάνιση του 28χρονου Σαντιάγο Μαλντονάδο στην Αργεντινή. Ο Μαλντονάδο συμμετείχε σε διαδήλωση στο χωριό Που Λοφ, όταν 200 αστυνομικοί της Gendarmerie (στρατιωτικοποιημένο τμήμα της αστυνομίας, επιφορτισμένο με τη φύλαξη των συνόρων) εισέβαλλαν στο χωριό, σε μια βίαιη επίθεση ενάντια σε παιδιά και γυναίκες του χωριού, που περιλάμβανε ξύλο με γκλομπ, πλαστικές και αληθινές σφαίρες. Μετά από αυτήν την επίθεση, ο Μαλντονάδο «εξαφανίστηκε», ενώ τελευταίες μαρτυρίες τον θέλουν να έχει συρθεί από αστυνομικούς μέσα σε όχημά τους. Κανείς δεν τον έχει δει έκτοτε.

Η εξαφάνιση αυτή, καθώς και η αντιμετώπισή της από την κυβέρνηση και τα φιλοκυβερνητικά ΜΜΕ, έχουν ξυπνήσει τους εφιάλτες του παρελθόντος, με τους 30.000 αγνοούμενους της αιμοσταγούς δικτατορίας Βιδέλα (1976-1983). Όπως η τότε Χούντα υποστήριζε πως οι «αγνοούμενοι» βρίσκονταν στην Ισπανία, σήμερα η κυβέρνηση και τα ΜΜΕ διαδίδουν κάθε είδους παραπλανητικές ειδήσεις: ότι ο Μαλντονάδο κρύβεται, ότι τον δολοφόνησαν οι Μαπούτσε, ότι πέρασε τα σύνορα προς τη Χιλή – προκειμένου να αποπροσανατολίσουν και να καλύψουν την αστυνομία και την πολιτική ηγεσία της. Χρειάστηκε να περάσει ένας μήνας μέχρι ο εισαγγελέας να χαρακτηρίσει την υπόθεση ως «βίαιη εξαφάνιση» (όρος που χρησιμοποιήθηκε για τις υποθέσεις εξαφανίσεων κατά τη διάρκεια της Χούντας και σημαίνει την εμπλοκή και ауτοуργία του κράτους).

Η υπόθεση αυτή έχει μετατραπεί σε μία σημαντική πολιτική κρίση για την κυβέρνηση Μάκρι και την Υπουργό Ασφαλείας Πατρίσια Μπούλριτς, μιας και οι ευθύνες τους δεν μπορούν να κρυφτούν. Ο ίδιος ο γενικός γραμματέας του Υπουργείου Ασφάλειας Πάμπλο Νοτσέτι (μεγαλοδικηγόρος, γνωστός ως απολογητής της Χούντας και συνήγορος βασανιστών και στρατιωτικών) ήταν παρών και διηύθυνε την επιχείρηση. Πρέπει να προστεθεί ότι δείγματα γραφής είχαν δοθεί από τον Γενάρη, όταν η αστυνομία είχε και πάλι επιτεθεί στους Μαπούτσε με τον ίδιο τρόπο, πέρα από κάθε νομιμότητα αλλά με πλήρη πολιτική κάλυψη.

Ο αγώνας των Μαπούτσε

Η κοινότητα των Μαπούτσε είναι μία ιθαγενής φυλή που έχει εκτοπιστεί στις πιο άγονες περιοχές του Νότου της Αργεντινής και της Χιλής, προκειμένου να σωθεί από αιώνες κατατρεγμού. Απαιτούν έλεγχο πάνω στα εδάφη τους, τα οποία εκμεταλλεύονται και ελέγχουν πολυεθνικοί κολοσσοί όπως η Benetton και η Lewis. Μόνο η οικογένεια Benetton είναι ιδιοκτήτρια 2,2 εκατ. εκταρίων (έκταση περίπου όσο το κράτος του Πουέρτο Ρίκο) που συμπεριλαμβάνει μεγάλο μέρος των εκτάσεων όπου κατοικούν εδώ και εκατοντάδες χρόνια οι ινδιάνικες φυλές Μαπούτσε. Αν και η διαβίωση των Μαπούτσε κατοχυρώνεται νομικά από το κράτος της Αργεντινής, το κράτος τάσσεται με τα συμφέροντα του πολυεθνικού κολοσσού, καταπατώντας τα δικαιώματα των κατοίκων. Οι Μαπούτσε διώκονται και καταστέλλονται βίαια επειδή διεκδικούν τη γη τους, που αιώνες τώρα εκμεταλλεύονται άποικοι και καπιταλιστές πλιατσικολό-

γοι. Το κράτος της Χιλής τους έχει κηρύξει «τρομοκράτες» και έχει απαιτήσει την έκδοση του νεαρού ηγέτη τους Φακούντο Τζόουνς Χουάλα, ο οποίος έχει φυλακιστεί παράνομα. Η διαδήλωση, μετά τη διάλυση της οποίας εξαφανίστηκε ο Μαλντονάδο, απαιτούσε την απελευθέρωση του Χουάλα.

Η εξαφάνιση του Μαλντονάδο εντάσσεται στο γενικό πλαίσιο της πολιτικής ευθείας επίθεσης ενάντια στους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα που έχει εξαπολύσει η κυβέρνηση Μάκρι. Από τις αρχές του 2017 έχουμε βίαιες επιθέσεις της αστυνομίας ενάντια σε κάθε αγώνα: την απεργία των εκπαιδευτικών, τους εργατές της Pepsico που μάχονται ενάντια στο κλείσιμο του εργοστασίου, τις κινητοποιήσεις των Πικετέιρος, το κίνημα Ni Una Menos ενάντια στις δολοφονίες γυναικών. Σε όλες τις περιπτώσεις η χρήση βίας υπήρξε υπερβολική και στοχεύει στον εκφοβισμό και την τρομοκρατία των αγωνιστών, την εξουίκειωση της αργεντινικής κοινωνίας με τη βαρβαρότητα ως «κανονικότητα», απαραίτητο όρο για την «εξομάλυνση» της ασταθούς κοινωνικής κατάστασης που έχει προκύψει μετά το 2001. Η εξαφάνιση του Μαλντονάδο καταδεικνύει ποια είναι τα πραγματικά συστατικά της «κανονικότητας» του Μάκρι: αστυνομική καταστολή, ρατσιστική και βίαιη αντιμετώπιση –που φτάνει ως και τη φυσική εξόντωση– των φτωχών και όσων αντιστέκονται, υπεράσπιση των επιχειρηματικών συμφερόντων και ειδικά της ιδιοκτησίας με κάθε κόστος.

Μια τεράστια καμπάνια

Η καμπάνια με σύνθημα «Πού είναι ο Σα-

ντιάγο;» έχει συγκλονίσει την Αργεντινή και έχει πάρει παγκόσμιες διαστάσεις, προκαλώντας πονοκεφάλους στην κυβέρνηση Μάκρι. Ξεκινώντας από απλές παρεμβάσεις, με προκηρύξεις και αυτοσχέδιες αφίσες στο δρόμο, η καμπάνια αυτή εξαπλώθηκε στα διαδικτυακά μέσα. Τη μητέρα του Μαλντονάδο έσπευσαν να στηρίξουν οι «Μητέρες της Πλατείας του Μάρ», μητέρες των 30.000 εξαφανισθέντων της Χούντας που από το 1977 συγκεντρώνονται κάθε Κυριακή, απαιτώντας να μάθουν την τύχη των παιδιών τους και την καταδίκη των φυσικών και ηθικών ауτοуργών των εξαφανίσεων.

Πανώ με το ίδιο σύνθημα αναρτήθηκαν σε πανεπιστήμια, σε κερκίδες των γηπέδων, ακόμη και στους αγωνιστικούς χώρους από παίκτες της Temperley, της εθνικής ομάδας και της εθνικής νέων, ενώ σχετική δήλωση έκανε και ο Ντιέγκο Μαραντόνα. Τα συνδικάτα των εργαζομένων στην εκπαίδευση ξεκίνησαν επίσης μια τεράστια καμπάνια ενημέρωσης των μαθητών και των γονέων. Παρά τις δυσκολίες λόγω των καλοκαιρινών διακοπών, πραγματοποιήθηκαν μικρές συγκεντρώσεις αλληλεγγύης και σε πόλεις της Ευρώπης όπως η Μαδρίτη, η Βαρκελώνη, το Λονδίνο, το Βερολίνο, κ.ά.

Η κινητοποίηση δεκάδων χιλιάδων απλών ανθρώπων, χάρη στην επιμονή επαναστατικών και κοινωνικών οργανώσεων, έχει διασφαλίσει ότι το αίτημα για την επανεμφάνιση του Σαντιάγο Μαλντονάδο ζωντανού, διαδίδεται και μεγαλώνει καθημερινά. Η ενότητα όλων των αγωνιζόμενων εργαζομένων με τους Μαπούτσε και η ένταση των αγώνων είναι η μόνη εγγύηση για την επιστροφή του Σαντιάγο, για να μην υπάρξουν άλλες εξαφανίσεις. Η διεθνής αλληλεγγύη, μαζί με την καταγγελία της καταστολής της κυβέρνησης Μάκρι πρέπει επίσης να μεγαλώσει και να εξαπλωθεί.

■ Δημήτρης Γκ.

Γαλλία

Μνημόνιο Μακρόν - βιομηχάνων

Κήρυξε τον πόλεμο ο νέος γάλλος πρόεδρος Μακρόν στους «κυνικούς, εξτρεμιστές και τεμπέληδες» εργαζόμενους της Γαλλίας, που αρνούνται τις «μεταρρυθμίσεις» και δεν προσαρμόζονται στη νέα πραγματικότητα. Η υλοποίηση του «μεγάλου οράματός» του για μια Νέα Ευρώπη ξεκίνησε από την ίδια τη Γαλλία, από τις 31 Αυγούστου, με προεδρικά διατάγματα (με την εξουσιοδότηση του κοινοβουλίου το καλοκαίρι), που επιβάλλουν αντεργατικές τροποποιήσεις στο εργατικό δίκαιο της Γαλλίας. Οι στόχοι αυτών των αλλαγών, που έχουν τον μανδύα της «καταπολέμησης» της ανεργίας, είναι η πλήρης ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων, η άρση κάθε προστασίας για τον εργαζόμενο, η υπονόμευση της συνδικαλιστικής οργάνωσης. Αυτά εξυπηρετούν τους στόχους της Ένωσης Βιομηχάνων της Γαλλίας, που δηλώνει πως αυτά τα μέτρα «θα εξαλείψουν τον φόβο της πρόσληψης» και έτσι θα... μειωθεί η ανεργία!

Τα ίδια επιχειρήματα έχει και ο Μακρόν, που τονίζει πως η Γαλλία πρέπει να γίνει πιο ανταγωνιστική απέναντι σε Κίνα, ΗΠΑ, Γερμανία κ.τ.λ. και αυτό σημαίνει «φυσικά» ελαφρύνσεις κάθε είδους για το μεγάλο κεφάλαιο (μισθολογικό κόστος, φορολογία, επιδοτήσεις) και φόρτωμα των βαρών στην εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα (μείωση δαπανών για συντάξεις, υγεία, μείωση μισθών/εισοδήματος).

Τα σκληρά μνημονιακά μέτρα

Τα αντεργατικά διατάγματα του Μακρόν αφορούν:

α) Την επαγγελματική κατάρτιση και μαθητεία. Δημιουργεί μια στρατιά νέων εργαζομένων με καθόλου ή ελάχιστες αμοιβές, που θα αποτελέσουν το ελαστικό εργατικό δυναμικό της γαλλικής εργοδοσίας για να καλύπτουν «τρύπες» στις ανάγκες τους (όποτε και όσο χρειάζονται). Αυτή είναι η νέα γενιά των δουλοπάροικων που θα στηρίζει την κερδοφορία του κεφαλαίου. Αυτό εξάλλου είναι και το σχέδιο για όλη την Ευρώπη.

β) Διευκόλυνση των απολύσεων. Στις αποζημιώσεις απόλυσης μπαίνει ανώτατο όριο και περιορίζεται ο χρόνος προσφυγής κατά της απόλυσης από τον εργαζόμενο. Αυτό σημαίνει μεγάλη μείωση στο κόστος των μαζικών απολύσεων, ειδικά παλιών εργαζομένων, και αντικατάστασή τους με φθηνούς νέους εργαζόμενους, ενισχύοντας τους εκβιασμούς της εργοδοσίας.

γ) Προτίμηση στις επιχειρησιακές συμβάσεις και υπονόμευση της συνδικαλιστικής οργάνωσης. Υπονομεύονται, στην πράξη καταργούνται, οι κλαδικές συμβάσεις εργασίας, μια που για επιχειρήσεις έως 50 απασχολούμενων οι εργοδότες θα μπορούν να διαπραγματεύονται απευθείας με τους εργαζόμενους, χωρίς να λαμβάνονται υπόψη οι κλαδικές συμβάσεις. Μάλιστα, θα «σχηματίζονται» επιτροπές, ανάλογα με το ζήτημα που προκύπτει, ακόμη κι αν υπάρχει σωματείο ή συνδικαλιστές που ανήκουν σε μία από τις εθνικές συνομοσπονδίες. Έτσι, υπονομεύονται και τα συνδικάτα και θα αρχίσουν να επιβάλλονται οι γνωστές μας εργοδοτικές «Ενώσεις Προσώπων».

Αυτά τα διατάγματα είναι σε ισχύ και για να αποκτήσουν διαρκή χαρακτήρα θα πρέπει να ψηφιστούν από το κοινοβούλιο στα τέλη Νοέμβρη.

Μνημόνιο αλά γαλλικά

Τα μέτρα στα εργασιακά θα ακολουθήσουν συνολικές αντεργατικές ανατροπές, που συνιστούν ένα σκληρό αντεργατικό Μνημόνιο. Ο προϋπολογισμός του 2018 επικεντρώνει στη μείωση του δημοσίου ελλείμματος, ώστε να προσεγγίσει το 3%, που είναι όρος του Μάαστριχτ, με μεγάλες μειώσεις των κοινωνικών δαπανών. Έχουν προαναγγελθεί νέα διατάγματα που θα «ρυθμίζουν» την κοινωνική ασφάλιση (μείωση συντάξεων/επιδομάτων) και τις δαπάνες για περίθαλψη (μείωση κονδυλίων/επιχειρηματικότητα στην υγεία).

Ταυτόχρονα, επιβάλλονται μέτρα ενίσχυσης του κεφαλαίου. Τα σημαντικότερα:

α) Μείωση του φόρου επί των κερδών των επιχειρήσεων από 33% σε 25%!

β) Μείωση των εργοδοτικών ασφαλιστικών εισφορών από το 2019.

γ) Ταμείο επενδύσεων για νέους τομείς της οικονομίας, που θα χορηγήσει σε επιχειρηματίες 60 δις!

δ) 50% μείωση στη φορολόγηση της μεγάλης περιουσίας.

Αυτά τα φιλο-εργοδοτικά μέτρα παρουσιάζονται ως ευκαιρία να προσελκύσει το Παρίσι εταιρείες που θα αλλάξουν έδρα λόγω Brexit.

Τα τεράστια ποσά που θα γλιτώσει το κεφάλαιο (η κυβέρνηση Μακρόν τα υπολογίζει σε 21 δις ετησίως) θα τα πληρώσουν οι εργαζόμενοι (με μείωση μισθών στο Δημόσιο, κόψιμο συντάξεων, περικοπή δαπανών υγείας/πρόνοιας, αύξηση φορολογίας).

Οι κινητοποιήσεις

Είναι προφανές ότι η εργατική τάξη της Γαλλίας είναι μπροστά σε μια πολύ σκληρή μάχη. Οι γάλλοι εργαζόμενοι έχουν οργιστεί αλλά βρίσκονται και σε σύγχυση, λόγω της προδοσίας και ανικανότητας των παραδοσιακών τους κομμάτων (σοσιαλδημοκράτες, ΚΚΓ), των «αγωνιστικών ορίων» που βάζουν οι συνδικαλιστικές ηγεσίες και της υπεράσπισης της αντιδραστικής ΕΕ από τους «ακροαριστερούς». Η αποτυχία να σταματήσουν τον αντεργατικό νόμο Κομρί (παρά τον μεγάλο αγώνα που έδωσαν και παρά την αναστολή διαφόρων μέτρων του) και η κατάσταση Έκτακτης Ανάγκης έχουν συμβάλει στη σύγχυση. Αυτό εκφράστηκε και στις πρόσφατες εκλογές με τα πολύ υψηλά ποσοστά αποχής. Οι εργατικές κινητοποιήσεις του Σεπτεμβρίου ήταν ικανοποιητικές σαν αρχικές αντιδράσεις. Εκτός από κλαδικές απεργίες και τοπικές διαδηλώσεις, οι δύο ημέρες πανεθνικής δράσης με απεργίες και διαδηλώσεις κατέγραψαν 400.000 διαδηλωτές σε πάνω από 150 συγκεντρώσεις σε όλη τη Γαλλία. 60.000 διαδήλωσαν στο Παρίσι, όπου συμμετείχαν ενεργά και μαθητές, με αποκλεισμούς πολλών Λυκείων. Σε επεισόδια με διαδηλωτές, η αστυνομία ήταν ιδιαίτερα σκληρή, χρησιμοποιώντας ακόμα και πλαστικές σφαίρες!

Το κίνημα στη Γαλλία έχει πολλές δυνάμεις ακόμα, αρκεί να αλλάξουν οι πολιτικοί συσχετισμοί στα συνδικάτα, να αναπτυχθεί η οργάνωση της νεολαίας και η αντικαπιταλιστική πολιτικοποίησή της, να υπάρξει εργατική πολιτική που θα παλεύει ενάντια στην ΕΕ της καπιταλιστικής αντίδρασης και δεν θα την εξωραΐζει, να αντιληφθούν οι επαναστατικές οργανώσεις το βάθος της καπιταλιστικής κρίσης και τα καθήκοντα που προκύπτουν.

Ο «αυτοκρατορικός» τραπεζίτης Μακρόν επιτίθεται, αλλά δεν έχει κοινωνική βάση να τον στηρίξει και η δημοτικότητα του πέφτει διαρκώς. Το κίνημα μπορεί να τον τσακίσει, ώστε ο «γαλλικός κόκορας» να ξεσηκώσει όλη την Ευρώπη.

■ Άγγελος Φουρντοτζής

στον κόσμο...

ΦΙΛΙΠΠΙΝΕΣ

Δεκάδες χιλιάδες διαδήλωσαν στις 21/9 σε όλες τις μεγάλες πόλεις της χώρας, καθώς και στην πρωτεύουσα Μανίλα, λόγω της επετείου των 45 χρόνων από την επιβολή του στρατιωτικού νόμου από τον δικτάτορα Μάρκος. Η δικτατορία κράτησε πάνω από 10 χρόνια, ήταν ιδιαίτερα σκληρή, με ολοκληρωτική καταπάτηση των δημοκρατικών δικαιωμάτων και μαζικές δολοφονίες των μελών των επαναστατικών κομμάτων της χώρας. Οι εργαζόμενοι και η νεολαία συμμετείχαν φέτος μαζικά στις διαδηλώσεις καθώς βλέπουν την ιστορία να επαναλαμβάνεται. Ο τωρινός πρόεδρος, Ντουέρτε, ο οποίος διατηρεί στενές σχέσεις και προωθεί τους οπαδούς του δικτάτορα Μάρκος (τον οποίον και θαυμάζει), με πρόσχημα τον «πόλεμο» ενάντια στο εμπόριο των ναρκωτικών, καταπατά δικαιώματα και ελευθερίες ενώ καθημερινές είναι οι δολοφονίες.

Επιπλέον, ο εφιαλτικός στρατιωτικός νόμος επανήλθε στο νησί Μιναντάο όπου βρίσκεται σε εξέλιξη εμφύλιος πόλεμος, καθώς ομάδες προσκείμενες στον ISIS έχουν καταλάβει ολόκληρες περιοχές. Στην διάρκεια της προεδρίας του Ντουέρτε και των περιβόητων προγραμμάτων του ενάντια στα ναρκωτικά, έχουμε 14.000 νεκρούς, 420.000 βίαια εκτοπισμένους, 891 παράνομες συλλήψεις και 357.754 θύματα από τους βομβαρδισμούς και τον πόλεμο στο Μιναντάο. Στην διαδήλωση συμμετείχαν φοιτητικές και εργατικές οργανώσεις, όπως και οργανώσεις της αριστεράς, φωνάζοντας «Ποτέ ξανά στρατιωτικός νόμος», ενώ έκαψαν και ένα ομοίωμα του Ντουέρτε, τον οποίον παρομοίασαν με τον Χίτλερ και τον Μάρκος.

ΙΝΔΙΑ

Διαδηλώσεις ξέσπασαν στην Ινδία μετά την δολοφονία της δημοσιογράφου Gauri Lankesh έξω από το σπίτι της, στις 5/9. Η δημοσιογράφος ασκούσε έντονη κριτική στην κυβέρνηση, όπως και στον θρησκευτικό φονταμενταλισμό και το σύστημα των καστών. Η κυβέρνηση της πολιτείας Καρνατάκα δεν έχει καταδικάσει την δολοφονία και δεν έχει βρει τους δολοφόνους που συνδέονται με φανατικούς ινδουιστές. Επίσης, διαδηλώσεις πραγματοποιήθηκαν στις μεγάλες πόλεις της Ινδίας και στις 6/9 ενάντια στις δολοφονίες δημοσιογράφων, ενώ στις 13/9 διοργανώθηκε διαδήλωση στην πρωτεύουσα Μπαγκαλόρ, της πολιτείας Καρνατάκα, με συμμετοχή 10.000 διαδηλωτών.

Η.Π.Α.

Κινητοποιήσεις σε πάνω από 300 πόλεις πραγματοποιήσε το «Κίνημα για 15 δολάρια», στις 4/9, την θεσμοθετημένη «ημέρα των εργαζομένων» προς τιμήν του εργατικού κινήματος. Στις κινητοποιήσεις πήραν μέρος, εκτός από τους εργαζόμενους στον επισιτισμό, και πολλοί άλλοι κλάδοι που έχουν ενταχθεί στο κίνημα, όπως εκπαιδευτικοί, εργαζόμενοι στην υγεία και στην φροντίδα παιδιών και ηλικιωμένων και πολλοί εργαζόμενοι. Το κίνημα παλεύει για την δημιουργία σωματείων και για 15 δολάρια ωρομίσθιο, έχοντας πολλές επιτυχίες στα 6 χρόνια δράσης του. Χαρακτηριστικό ήταν το πανό όπου αναγράφονταν: «Σωματεία: έτσι διορθώνουμε μια κατεστραμμένη οικονομία» αλλά και οι δηλώσεις εργαζομένων όπως: «Το δόντι μου με πεθαίνει αλλά δεν έχω λεφτά για οδοντίατρο. Παραλείπω γεύματα ώστε να φάνε οι γιοί μου. Στεναχωριέμαι όλη μέρα».

ΙΤΑΛΙΑ

Διαδηλώσεις πραγματοποιήθηκαν στο Τορίνο, όπου το Σαββατοκύριακο στις 29-30 Σεπτεμβρίου πραγματοποιήθηκε Υπουργικό Συμβούλιο των G7. Η συνάντηση είχε θέμα την λεγόμενη «4η βιομηχανική επανάσταση» την στιγμή που οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα σε παγκόσμιο επίπεδο βυθίζονται στην φτώχεια. Οι διαδηλώσεις από εργαζόμενους και αριστερές και αναρχικές οργανώσεις ξεκίνησαν από την Πέμπτη, με κεντρικό σύνθημα «Είμαστε γίγαντες και εσείς οι 7 νάνοι». Πραγματοποιήθηκαν πορείες στην πόλη και διαμαρτυρίες μπροστά από πολυεθνικές, όπως τα Carrefour, ενάντια στην εκμετάλλευση των εργαζομένων. Τέλος, υπήρξαν συγκρούσεις με τις κατασταλτικές δυνάμεις και 3 συλλήψεις.

Γερμανία

Αποδυναμωμένη η Μέρκελ, σε αναμονή οι Βρυξέλλες

■ Χρήστος Νομίδης

Δεν πρόλαβε η ευρωπαϊκή μπουρζουαζία να χαρεί την επικράτηση του Μακρόν στη Γαλλία, και ήρθε ένα ηχηρό και αναπάντεχο χαστούκι από τη Γερμανία. Όλοι περίμεναν μια άνετη επικράτηση της Χριστιανικής Ένωσης κάτω από την ηγεσία της Άνγκελα Μέρκελ, η οποία θα ενίσχυε αποφασιστικά την πρώην καγκελάριο, βασικό εκπρόσωπο της παγκοσμιοποίησης, της ανάπτυξης του παγκόσμιου εμπορίου, του μέλλοντος της ΕΕ και του ευρώ, και γενικά του κεφαλαιοκρατικού «πολιτισμού».

Η μεγάλη, αναπάντεχη και (ίσως το κυριότερο) μη διαγνωσμένη πτώση της Χριστιανικής Ένωσης και η άρνηση του Σοσιαλδημοκρατικού κόμματος να συμμετάσχει εκ νέου στην κυβέρνηση, υποχρεώνουν τη Μέρκελ σε αμφίβολης αποτελεσματικότητας και βιωσιμότητας ασκήσεις ισορροπίας. Για την ΕΕ και την ευρωζώνη, η κυβέρνηση του Βερολίνου αποτελεί ένα κέντρο εξουσίας – κλειδί. Όχι μόνο για την γενική της λειτουργία ή για τους σχεδιασμούς που αφορούν το μέλλον της, αλλά και για την τρέχουσα διαχείριση, για την καθημερινή της λειτουργία. Ωρες αγωνίας ζει και ο Μακρόν, που φοβάται μήπως πάνε στις καλένδες οι (έτσι και αλλιώς δύσκολο να περάσουν) προτάσεις του για μεταρρύθμιση των ευρωπαϊκών συνθηκών. Όλοι περιμένουν να λυθεί το γερμανικό παζλ, τουλάχιστον ως προς τη συγκρότηση κυβέρνησης.

Το εκλογικό ποσοστό της **Χριστιανικής Ένωσης** (εκλογικός συνασπισμός του κόμματος Χριστιανοδημοκρατική Ένωση – CDU) που δραστηριοποιείται σε όλη την επικράτεια πλην της Βαυαρίας, και του κόμματος **Χριστιανοκοινωνική Ένωση** – CSU που δραστηριοποιείται μόνο στη Βαυαρία) σημείωσε πτώση κατά 8,5% σε σχέση με τις εκλογές του 2013, ανερχόμενο μόλις το 32,9% των ψήφων. Η Μέρκελ παραδέχθηκε ότι «το αποτέλεσμα δεν ήταν αυτό που αναμέναμε», αλλά στην πραγματικότητα πρόκειται για το χαμηλότερο ποσοστό της Χριστιανικής Ένωσης από τις εκλογές του 1949! Ωστόσο, οι επιδόσεις της ίδιας της Μέρκελ ως υποψήφιας καγκελάρου δεν ήταν και πολύ καλύτερες στο παρελθόν: στις εκλογές του 2005 είχε λάβει το 35,2% των ψήφων, ενώ το 2009 το 33,8%. Οι εκλογές του 2013, στις οποίες η Μέρκελ είχε πάρει το 41,5% των ψήφων, αποτελούν μάλλον την εξαίρεση. Ο κανόνας λοιπόν και στη Γερμανία (όπως και σε άλλες χώρες της ΕΕ, με αποκορύφωμα την Γαλλία) λέει ότι τα κόμματα της παραδοσιακής δεξιάς χάνουν σταθερά σε εκλογική επιρροή.

Οι **Σοσιαλδημοκράτες**, οι οποίοι συγκυβερνούσαν με τους χριστιανοδημοκράτες την προηγούμενη κοινοβουλευτική περίοδο στα πλαίσια αυτού που ονομάζεται «μεγάλος συνασπισμός», έχασαν περίπου 5% της δύναμής τους, αποσπώντας μόλις το 20,5% των ψήφων, πετυχαίνοντας ιστορικό χαμηλό εκλογικής επίδοσης. Και αυτοί όμως έχουν συνηθίσει στις «χαμηλές πτήσεις» τα τελευταία χρόνια. Στις εκλογές του 2009 (πάλι μετά από έναν μεγάλο συνασπι-

σμού) απέσπασαν το 23% των ψήφων, ενώ το 2013 (έπειτα από μια κοινοβουλευτική περίοδο στα έδρανα της αντιπολίτευσης) πήραν μόλις 25,7%. Το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα της Γερμανίας βρίσκεται σε μια ιστορική παρακμή χωρίς επιστροφή.

Οι **Ελεύθεροι Δημοκράτες** (FDP) απέσπασαν το 10,7% των ψήφων καταγράφοντας μια άνοδο σχεδόν 6% από τις προηγούμενες εκλογές. Αν και η άνοδος είναι σημαντική, πρέπει να σημειωθεί ότι το 4,8% που έλαβαν στις προηγούμενες εκλογές ήταν το χαμηλότερο ποσοστό που είχαν ποτέ (τα εκλογικά τους ποσοστά μεταπολεμικά ήταν της τάξης του 7% με 9%). Οι Ελεύθεροι Δημοκράτες είναι ένα παραδοσιακά νεοφιλελεύθερο και φιλο-ΕΕ κόμμα, το οποίο μεταπολεμικά βρισκόταν στην κυβέρνηση ως ο μικρός εταίρος είτε των χριστιανοδημοκρατών είτε των σοσιαλδημοκρατών. Ωστόσο, μετά το ξέσπασμα της κρίσης και τον αποκλεισμό τους για πρώτη φορά από το κοινοβούλιο (2009) έχουν μετακινηθεί σε θέσεις πιο λαϊκιστικές και εθνοκεντρικές, ασκώντας κριτική για τη συμμετοχή της Γερμανίας στα προγράμματα διάσωσης τρίτων χωρών (είναι σταθερά υπέρ του Grexit) και γενικότερα για τη διαχείριση της κρίσης από πλευράς ΕΕ. Μένει να αποδειχθεί αν αυτή η ρητορική θα διατηρηθεί στο μέλλον και, κυρίως, πώς θα πολιτευτούν σε περίπτωση συμμετοχής τους στην κυβέρνηση.

Την εντυπωσιακότερη ωστόσο άνοδο, κατά 8,3%, γνώρισε η **Εναλλακτική για τη Γερμανία** (AfD). Πρόκειται για ένα νέο κόμμα που εμφανίστηκε για πρώτη φορά στις εκλογές του 2013 ως ένα κόμμα οικονομολόγων και συνταγματολόγων αντίθετων με την πολιτική των διασώσεων στην ευρωζώνη. Σήμερα, μετά από έντονες εσωκομματικές διαμάχες και υπό την επιρροή του ακροδεξιού κινήματος PEGIDA (Πατριώτες Ευρωπαίοι Ενάντια στην Ισλαμοποίηση της Δύσης), έχει μετατοπιστεί στην άκρα δεξιά. Με την έκρηξη του προσφυγικού πήρε έντονα αντιμεταναστευτική θέση. Τελικά διαμόρφωσε ένα λαϊκιστικό πολιτικό προφίλ ακροδεξιού εθνικισμού, ξενοφοβίας και ρατσισμού. Μιλάει για την αποκατάσταση της εθνικής περηφάνιας των Γερμανών (και σε σχέση με το ναζιστικό παρελθόν), για απαγόρευση/καταστροφή των ισλαμικών συμβόλων στην Ευρώπη, για κλεισίμο των συνόρων, για δημοψήφισμα σχετικά με την εκχώρηση αρμοδιοτήτων στην ΕΕ, για υποχρεωτική στράτευση των νέων στις ένοπλες δυνάμεις, κ.λπ. Στις εκλογές αναδείχθηκε άνετα τρίτο κόμμα, αποσπώντας το 12,6% των ψήφων. Στα περισσότερα κρατίδια της ανατολικής Γερμανίας (Βραδεμβούρ-

γο κ.λπ.) πέρασε τους Σοσιαλδημοκράτες καταλαμβάνοντας τη δεύτερη θέση, ενώ στην περιοχή της Σαξωνίας (Δρέσδη κ.λπ.) ξεπέρασε ακόμα και τους χριστιανοδημοκράτες, καταλαμβάνοντας την πρώτη θέση. Σχεδόν 30 χρόνια μετά την επανανοποίηση της Γερμανίας, η διαίρεση ανάμεσα στις ανατολικές και δυτικές περιοχές της χώρας είναι ακόμα κάτι παραπάνω από ορατή.

Την πέμπτη θέση κατέκτησε το κόμμα **Η Αριστερά** (Die Linke) με 9,2% και μικρή άνοδο (0,5%) σε σχέση με τις προηγούμενες εκλογές, ενώ οι **Πράσινοι** (Die Grünen) με 8,9% των ψήφων και μικρή άνοδο (0,5%) κατέκτησαν την έκτη και τελευταία θέση των κομμάτων που θα έχουν κοινοβουλευτική εκπροσώπηση (το όριο για την είσοδο στην βουλή είναι 5%).

Συνολικά λοιπόν, τα δύο κόμματα του γερμανικού δικομματισμού, που συγκυβερνούσαν το προηγούμενο διάστημα, έπεσαν κατά 13,5% και συγκέντρωσαν μόλις το 53,5% των ψήφων. Έως και το 2002, το άθροισμα των ποσοστών τους ήταν πάνω από 75% και 80%. Η τάση μείωσης των ποσοστών τους, που εκφράστηκε για πρώτη φορά στις εκλογές του 2005, εξακολουθεί να υπάρχει. Όμως η αποστοίχιση από αυτά τα δύο ιστορικά κόμματα, σε αντίθεση με τις προηγούμενες φορές, διοχετεύεται σε κόμματα που αντιτίθενται σε κεντρικές επιλογές του γερμανικού κεφαλαίου, ενισχύοντας τις τάσεις αποσταθεροποίησης του πολιτικού σκηνικού.

Ο πρόεδρος του Συνδέσμου Γερμανικών Βιομηχανιών (BDI) έσπευσε αμέσως μετά τα εκλογικά αποτελέσματα να κρούσει τον κώδωνα του κινδύνου και να καλέσει όλες τις πολιτικές δυνάμεις να δείξουν υπευθυνότητα. Με αγωνία και προσπαθώντας να πιέσει για μια επείγουσα αντιμετώπιση του προβλήματος δηλώνει σχετικά με το τι είναι πραγματικά σημαντικό μετά τις εκλογές:

«Τα κόμματα πρέπει να βολιδοσκοπήσουν γρήγορα την κατάσταση και να συγκεντρωθούν στις διαπραγματεύσεις για μια ανθεκτική κυβέρνηση. Οι επιχειρήσεις χρειάζονται καθαρά σήματα [...]. Η Εναλλακτική για την Γερμανία είναι, στον πυρήνα της, εναντίον αυτού που έκανε τη Γερμανία ισχυρή [...]. Η Γερμανία πρέπει να παραμείνει μια ισχυρή και ανοιχτή χώρα, ένας τόπος με μια θετική πολιτικο-οικονομική ατμόσφαιρα. [...] Η Γερμανία των εξαγωγών πρέπει να θωρακιστεί εν όψει μεγάλων παγκόσμιων κινδύνων και αυτό όσο το δυνατόν γρηγορότερα [...]. Μόνο εντός μιας ικανής για δράση Ευρώπης θα παραμείνει η Γερμανία πολιτικά

και οικονομικά ισχυρή. Δεν επιτρέπεται καμία υποχώρηση στην Ευρώπη. Η οικονομική και νομισματική ένωση πρέπει να ισχυροποιηθούν θεσμικά».

Και όλα αυτά συμβαίνουν στη χώρα η οικονομία της οποίας έχει κερδίσει τα περισσότερα από οποιαδήποτε άλλη από τη δημιουργία της ευρωζώνης και την εισαγωγή του ευρώ, που παρουσιάζει τον εαυτό της ως το πετυχημένο πρότυπο για τους υπόλοιπους εταίρους της και ηγείται την ΕΕ. Σε μια χώρα η οποία είχε τις μικρότερες επιπτώσεις από την τελευταία κρίση και η οποία ανέκαμψε πιο γρήγορα από κάθε άλλη. Που υπερηφανεύεται για την εκτόξευση των εξαγωγών της, με το εμπορικό πλεόνασμα να κινείται σε πρωτοφανή έως και εξωπραγματικά επίπεδα. Σε μια χώρα που η ανεργία κινείται τα τελευταία χρόνια γύρω από το 5%. Και σε μια καγκελάριο η οποία θεωρείται ηγέτιδα παγκόσμιας εμβέλειας.

Αυτή όμως είναι η μια πλευρά του νομίσματος. Η συσσώρευση τεράστιου πλούτου για το Γερμανικό κεφάλαιο σήμανε τεράστια αύξηση της εκμετάλλευσης και πρωτοφανή εκτίναξη των ανισοτήτων στο εσωτερικό της χώρας. Η μαύρη και ελαστική εργασία, η μερική απασχόληση σπάνε το ένα ρεκόρ μετά το άλλο. Οι συλλογικές συμβάσεις εξαυλώνονται, με τις συμβάσεις της μιας ώρας τα τα mini jobs κ.λπ. Νέα αντιασφαλιστικά μέτρα αναμένονται στο κοντινό μέλλον.

Οι εργαζόμενοι και τα λαϊκά στρώματα όχι μόνο δεν απολαμβάνουν τίποτα από την άνθηση της γερμανικής οικονομίας, αλλά βλέπουν το βιοτικό τους επίπεδο να μειώνεται, τα εργασιακά τους δικαιώματα να περιορίζονται, την ανασφάλεια να μεγαλώνει. Η ηγεμονική θέση του γερμανικού ιμπεριαλισμού στην ΕΕ, η εξάπλωση των γερμανικών επιχειρήσεων σε όλο τον ζωτικό χώρο της Κεντρικής Ευρώπης δεν τους έχει εξασφαλίσει μια καλύτερη ζωή. Αντίθετα, τους εκθέτει στον «ανταγωνισμό» εκατομμυρίων «φθηνών» εργαζομένων, αυξάνοντας την ανασφάλεια και την ανησυχία για το μέλλον.

Αυτά εκμεταλλεύεται η Εναλλακτική για τη Γερμανία, προσπαθώντας να στρέψει τους γερμανούς εργαζομένους και τα λαϊκά στρώματα ενάντια στους πρόσφυγες, το ισλάμ, τους πιο φτωχούς λαούς των χωρών εντός της ΕΕ (που υποτίθεται ότι «διασώζονται» με τα διάφορα προγράμματα). Μετά την Ιταλία, τη Γαλλία, την Ολλανδία, την Αυστρία αλλά και τις ΗΠΑ, ένα εθνικιστικό - πατριωτικό, ξενοφοβικό, ρατσιστικό ρεύμα εμφανίστηκε ισχυρό και στη Γερμανία. Δεν πρόκειται για φωτοβολίδα. Ήρθε για να μείνει και φυσικά δεν αφορά μόνο τα ακροδεξιά ή φασιστικά κόμματα, αλλά το σύνολο του πολιτικού προσωπικού του κεφαλαίου. Το γεννάει η κρίση του παγκόσμιου καπιταλισμού, η διαλυτική κρίση της ΕΕ, η εξάπλωση των συγκρούσεων και των περιφερειακών πολέμων, η διαρκής όξυνση των ανταγωνισμών ανάμεσα στα ιμπεριαλιστικά κεφάλαια, η αύξηση της εκμετάλλευσης ολόένα μεγαλύτερων τμημάτων της παγκόσμιας εργατικής τάξης, ο εξανδραποδισμός ολόκληρων λαών._

ΚΟΥΡΔΙΣΤΑΝ

Το δημοψήφισμα έγινε, η ανεξαρτησία αμφισβητείται

Παρά τις αφόρητες πιέσεις προς το Ερμπίλ από όλους τους ιμπεριαλιστές και τους ισχυρούς παίκτες της περιοχής, το προγραμματισμένο δημοψήφισμα που είχε κηρύξει ο Μπαρζανί για τις 25 Σεπτεμβρίου διεξήχθη κανονικά. Δικαίωμα ψήφου είχαν 5.338.000 άτομα, εκ των οποίων τα 3.280.000 βρίσκονται στις τέσσερις επαρχίες του Ιρακινού Κουρδιστάν και περίπου 1.900.000 βρίσκονται στις περιοχές που διεκδικούνται από την Βαγδάτη και από τους Κούρδους, δηλαδή στο Κιρκούκ. Σε αυτό υπάρχουν εκτός από τους Κούρδους και Τουρκμάνοι (οι οποίοι στηρίζονται από την Τουρκία και αποτελούν τη δικαιολογία για τις διεκδικήσεις της στην περιοχή) και άραβες συννίτες. Από την πτώση του Σαντάμ μέχρι σήμερα έγιναν τρεις φορές εκλογές στο Ιράκ, και σε όλες οι Κούρδοι πλειοψήφησαν στην περιοχή του Κιρκούκ.

Τα πετρέλαια του Κιρκούκ αποτελούν μήλο της έριδος. Η Κουρδική Περιφερειακή Κυβέρνηση (KRG) αναφέρει ότι το δικό της κομμάτι του Ιράκ θα μπορούσε να έχει περίπου 45 δισ. βαρέλια σε αποθέματα πετρελαίου (περισσότερα από τη Νιγηρία, που είναι μέλος του ΟΠΕΚ) ενώ η περιοχή παράγει σήμερα 544.600 βαρέλια ημερησίως, με τα 350.000-400.000 να παράγονται στο Κιρκούκ. Είναι φανερό ότι το Ερμπίλ έχει απόλυτη ανάγκη το Κιρκούκ για να μπορέσει να στήσει ένα σχετικά αυτόνομο οικονομικά κράτος, ενώ η Βαγδάτη θα χάσει ένα μεγάλο μέρος από τους πόρους της. Παράλληλα, το Ιρακινό Κουρδιστάν θα γίνει ένας ισχυρός παίκτης στην περιοχή, πράγμα που ανησυχεί ιδιαίτερα τόσο την Τουρκία (15 εκατομμύρια Κούρδοι), το Ιράν (6 εκατομμύρια) και τη

Συρία (2 εκατομμύρια, με την ήδη αυτόνομη περιοχή της Ροζάβα). Η Ροζάβα πέρασε στον έλεγχο των Κούρδων το 2014 όταν οι Πεσμεργκά είχαν καταφέρει να σταματήσουν την επέλαση του Ισλαμικού Κράτους (άραβες συννίτες).

Η συμμετοχή στο δημοψήφισμα έφτασε το 72,16% και το ποσοστό υπέρ της απόσχισης έφτασε το 92,73% προκαλώντας πανηγυρισμούς στους Κούρδους του Ιράκ που πίστεψαν ότι μετά από αιώνες καταπίεσης ήρθε επιτέλους η ώρα να γευτούν την ανεξαρτησία, έπειτα από το μοίρασμα του Κουρδιστάν από τους ιμπεριαλιστές μεταξύ τεσσάρων χωρών (Τουρκία, Ιράκ, Ιράν και Συρία), τον αγώνα ενάντια στον Σαντάμ, τη στήριξη που έδωσαν στους ιμπεριαλιστές στην επέμβασή τους στο Ιράκ και, τέλος, τις θυσίες για την αναχαίτιση του Ισλαμικού Κράτους.

Ωστόσο τα πράγματα δεν είναι απλά. Οι αμερικανοί ιμπεριαλιστές ζήτησαν να αναβληθεί το δημοψήφισμα και διακήρυξαν την δυσάρεσκειά τους για τη διεξαγωγή του, γιατί θέτει σε κίνδυνο τη συμμαχία και τις επιχειρήσεις ενάντια στο Ισλαμικό Κράτος! Οι Ρώσοι και οι Κινέζοι ασφαλώς δεν μπορούν να χαλάσουν τις σχέσεις τους με το Ιράν και την Τουρκία και κρατούν αποστάσεις από το Ερμπίλ (ωστόσο στις παραμονές του δημοψηφίσματος ο ρωσικός κολοσσός Rosneft υπέγραψε συμφωνία 1 δισ. δολαρίων για την κατασκευή αγωγού φυσικού αερίου). Ο Ερντογάν έκλεισε τα συνοριακά περάσματα στο Κουρδιστάν, άρχισε στρατιωτικά γυμνάσια στο Σιλόπι με τη συμμετοχή και ιρακινού στρατού, εκτόξευσε απειλές μέσω του αρχηγού του Εθνικιστικού Κόμματος Μπαχτσελί (κύριου συμμάχου μετά το πραξικόπημα

για την επέμβαση ενάντια στους Κούρδους χιλιάδων φανατικών Τουρκμάνων, δήλωσε ότι «μια βραδιά μπορεί ξαφνικά να έρθουμε» και απειλήσε να διακόψει τις εξαγωγές πετρελαίου του Κουρδιστάν μέσω του μοναδικού αγωγού που καταλήγει στο τουρκικό λιμάνι Τσεϊχάν. Το Ιράν άρχισε και αυτό στρατιωτικά γυμνάσια στα σύνορα, ενώ η Βαγδάτη απείλησε με επέμβαση και απαγόρευσε τις διεθνείς πτήσεις προς Ερμπίλ και Σουλεϊμανίγια. Μόνο το Ισραήλ στήριξε το δημοψήφισμα επειδή θεωρεί –όπως και οι αμερικανοί ιμπεριαλιστές– ότι οι Κούρδοι αποτελούν «μαξιλάρι» εναντίον των κοινών αράβων αντιπάλων και πηγή αποσταθεροποίησης της Τουρκίας.

Ο Μπαρζανί επέλεξε τον δύσκολο δρόμο του δημοψηφίσματος γιατί, πρώτον, θεωρήσε ότι παρά την κοινή στάση Ιράν - Ιράκ - Τουρκίας, όλοι έχουν πολλά προβλήματα και αντιτιθέμενα συμφέροντα μεταξύ τους, τα οποία αποτρέπουν μια πιθανή ανάλυση στρατιωτικής δράσης (εμπλοκή Ιράν και Τουρκίας στη Συρία, αιμορραγία του Ιράν από τη στήριξη στη Βαγδάτη, αντιθέσεις Ιράν - Τουρκίας σε βαθμό που η τελευταία προτιμά τον έλεγχο του Βορείου Ιράκ από τους Κούρδους παρά από τη Βαγδάτη που θα ισχυροποιούσε το Ιράν). Δεύτερον, ο Μπαρζανί θέλει να αναδειχθεί ως ηγέτης όλων των Κούρδων, ανταγωνιζόμενος το PYD στην Ροζάβα που με δημοκρατικότερες δομές διεκδικεί την ηγεμονία, ιδιαίτερα στο εσωτερικό της Τουρκίας. Τρίτον, υπάρχουν

προβλήματα δημοκρατίας στο εσωτερικό του Ιρακινού Κουρδιστάν (το κοινοβούλιο δεν έχει συνεδριάσει εδώ και δυο χρόνια) ενώ η πτώση των τιμών του πετρελαίου έχει γονατίσει την οικονομία της χώρας, πράγματα που απαιτούν μια επανασυσπείρωση του κουρδικού λαού. Τέταρτον, ο Μπαρζανί θέλει να απεξαρτηθεί από τη Βαγδάτη, που ολοένα και περισσότερο πλησιάζει σε ένα θεοκρατικό καθεστώς υπό ιρανική επιρροή, το οποίο συνταράσσεται από εμφύλιο συννιτών - σιϊτών και επομένως ποτέ δεν πρόκειται να αποδώσει το μέρος από το πετρέλαιο που θα αντιστοιχούσε στην αυτόνομη κουρδική περιοχή.

Ωστόσο, οι διεθνείς αντιθέσεις στο ενδεχόμενο μιας ανακήρυξης της ανεξαρτησίας της χώρας καθιστούν το εγχείρημα περισσότερο ένα διαπραγματευτικό χαρτί για τον Μπαρζανί παρά μια ουσιαστική προσπάθεια ανεξαρτησίας, που θα προϋπέθετε την ύπαρξη αντιιμπεριαλιστικού κινήματος και στήριξη στα κινήματα των άλλων λαών της περιοχής, δεδομένα που δεν φαίνεται να υπάρχουν προς το παρόν στη Μ. Ανατολή, ιδιαίτερα μετά την σχετική ήττα της Αραβικής Άνοιξης.

■ Κώστας Δικαίος

Κορέα: επικίνδυνη κλιμάκωση

Στην ετήσια Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ (19/9) ο Τραμπ δήλωσε: «δεν θα έχουμε άλλη επιλογή από το να καταστρέψουμε ολοκληρωτικά τη Β. Κορέα». Λίγες μέρες αργότερα εξύβρισε τον Κιμ Γιονγκ Ουν ως «άνθρωπο πύραυλο» και απείλησε τον βορειοκορεάτη υπ. εξωτερικών ότι «δεν θα βρίσκεται στη θέση του για πολύ».

Ο ΟΗΕ (Συμβούλιο Ασφαλείας) επέβαλε ακόμα σκληρότερες κυρώσεις στη Β. Κορέα. Οι ΗΠΑ προσπαθούν να προκαλέσουν αποσταθεροποίηση στη χώρα. Παράλληλα, σφίγγουν τον στρατιωτικό κλοιό. Με τη Ν. Κορέα, οι κοινές ασκήσεις είναι διαρκείς (με όλα τα όπλα και συστήματα), το ίδιο οι κατασκοπευτικές πτήσεις-διεισδύσεις στον βορειοκορεάτικο χώρο. Πρόσφατα συμφωνήθηκαν μια μεγάλη αγορά αμερικανικού οπλισμού και η άρση περιορισμών στο μέγεθος κεφαλών των πυραύλων που είναι εγκαταστημένοι στη Ν. Κορέα, ενώ συζητιέται η εγκατάσταση πυρηνικών! Οι πολεμικές ετοιμασίες της Ιαπωνίας (έτερου συμμάχου των ΗΠΑ) είναι διαρκείς, ενώ είναι πιθανό ότι αυτές προετοιμάζουν την εγκατάσταση μιας νέας βάσης (εκτός από όσες ήδη έχουν στην περιοχή) στη Μαλαισία, που μέχρι πρότινος δεν είχε εμπλακεί πολύ στην αντιπαράθεση.

Μαζί με την προπαγάνδα των δυτικών ιμπεριαλιστικών ΜΜΕ, οι προκλήσεις και προετοιμασίες για πόλεμο συσσωρεύονται (τουλάχιστον για ένα «πορληπτικό» χτύπημα). Ο πλανήτης αρχίζει να κρατάει την ανάσα του, καθώς απειλείται χρήση πυρηνικών.

Τα πράγματα ωστόσο δεν είναι απλά για

τις ΗΠΑ. Το βορειοκορεάτικο καθεστώς δεν δείχνει να είναι μια κλίκα παρανοϊκών (όπως προπαγανδίζουν ή θέλουν να αυταπατώνται τα δυτικά επιτελεία). Ο κορεάτικος λαός έχει ζωντανές μνήμες των αποτροπιαίων στον πόλεμο του 1950-53 (σκοτώθηκαν 3 εκ. βορειοκορεάτες, ισοπεδώθηκε και το τελευταίο χωριό). Έχοντας επιβιώσει αφάνταστων δυσκολιών (ακόμα και λιμών), είναι απίθανο η Β. Κορέα να «γονατίσει» με κυρώσεις, ειδικά όσο ακουμπάει στις Κίνα και Ρωσία. Επιπλέον, το βορειοκορεάτικο καθεστώς είχε καταλάβει ότι μόνο η κατοχή ισχυρών όπλων (εν προκειμένω πυρηνικών) θα μπορούσε να αποτρέψει μια επίθεση διαμελισμού τύπου Λιβύης, Συρίας, Ιράκ, Σομαλίας κ.ά. Σίγουρα δεν μπορεί να αντιμετωπίσει τις ΗΠΑ, δίνει όμως στην αυτοάμυνά του τέτοιες διαστάσεις, που τα ρίσκα μεγαλώνουν πολύ γι' αυτές. Τέλος, η αποτελεσματικότητα του βορειοκορεάτικού οπλοστασίου δεν φαίνεται αμελητέα. Στις πρόσφατες εκτοξεύσεις πυραύλων πάνω απ' την Ιαπωνία, δεν επιχειρήθηκε κατάρρησή τους (παρότι στην Ιαπωνία σήμανε πυρηνικός συναγερμός), πράγμα που –σύμφωνα με ειδικούς– δείχνει τους τρέχοντες περιορισμούς των συστημάτων των ΗΠΑ και των συμμάχων τους στην περιοχή.

Η περικύκλωση της Κίνας από τις ΗΠΑ είναι πολύ δύσκολη. Κίνα και Ρωσία ψήφισαν «καθώς πρέπει» τις κυρώσεις στο Συμβούλιο Ασφαλείας (είναι μόνιμα μέλη), ωστόσο είναι απίθανο να έχουν ανταπάτες για συνενόηση με τις ΗΠΑ, για ανταλλάγματα ώστε να εγκαταλείψουν το βορειοκορεάτι-

κο καθεστώς. Τα παθήματα σχεδόν 30 χρόνων (Ιράκ κ.λπ.) έχουν γίνει μαθήματα. Αυτό δείχνει η αποφασιστική επέμβαση της Ρωσίας στη Συρία (και πιο παρασκηνιακά της Κίνας), οι δηλώσεις της Κίνας ότι οι ΗΠΑ πρέπει μόνες να λύσουν το πρόβλημα που δημιούργησαν στην Κορέα.

Η Κίνα έχει ξεκαθαρίσει ότι θα αντιδράσει με όλα τα μέσα αν η Β. Κορέα δεχτεί επίθεση. Ενισχύει διαρκώς τη διεθνή θέση της, οικονομικά, στρατιωτικά (βάσεις, αναδιοργάνωση στρατού κ.ά.), καταγράφοντας κρίσιμα επιστημονικο-τεχνικά επιτεύγματα (τεχνολογικές πατέντες, δορυφορικές επικοινωνίες, υπερυπολογιστές, τεχνητή νοημοσύνη, πρωτιά πανεπιστημίων κ.λπ.). Έτσι μπαίνουν μεγάλα ερωτηματικά για το αν οι ΗΠΑ μπορούν να υπερσχύσουν της Κίνας. [1] Καίριες χώρες όπως οι Ινδία και Πακιστάν έχουν αρχίσει να συντάσσονται με τις Κίνα και Ρωσία μέσω του ισχυρού Οργανισμού της Σαγκάης, με το οποίο αυτές αποσπούν βήμα βήμα την στρατηγική περιοχή της Ευρασίας από τον αμερικανικό έλεγχο. Έτσι, είναι δύσκολη για τις ΗΠΑ η εύρεση «προθύμων», στην περιοχή ή διεθνώς. [2]

Ένδειξη των δυσκολιών των ΗΠΑ είναι το ότι, ενώ η Κίνα παρουσιάζεται ως «η μεγαλύτερη απειλή για το αμερικανικό έθνος ως το 2025», ο γκουρού της εξωτερικής πολιτι-

κής τους Κίσινγκερ κάλεσε ΗΠΑ και Κίνα να «εξελιχθούν από κοινού» στη Νότια Σινική Θάλασσα, μοιραζόμενες την κυριαρχία. Ανεξάρτητα απ' τους σκοπούς των δηλώσεων, τέτοιες συνενοήσεις είναι πλέον απίθανες.

Η αποδυνάμωση του αμερικανικού ιμπεριαλισμού δεν είναι λόγος εφησυχασμού αλλά επαγρύπνησης και κινητοποίησης. Σε οικονομική αποδυνάμωση, χάνοντας βήμα βήμα την πρωτοκαθεδρία σε όλα τα πεδία, ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός μπορεί να χειριστεί να προλάβει την «πτώση» του με νέους πολεμικούς τυχοδιωκτισμούς, ακόμα και «πατώντας το κουμπί». [2] Ο κίνδυνος είναι τρομακτικός, διακυβεύεται η επιβίωση της ανθρωπότητας – ένα διεθνές αντιπολεμικό κίνημα είναι επείγουσα ανάγκη!

Σημειώσεις:

[1] Μια κορυφαία ιμπεριαλιστική «δεξαμενή σκέψης» σε πρόσφατη έκθεσή της για έναν ενδεχόμενο πόλεμο ΗΠΑ-Κίνας για πρώτη φορά μίλησε για «αυξανόμενη τρωτότητα» των ΗΠΑ και ότι δεν θα υπήρχε «καθαρός νικητής».

[2] Χαρακτηριστικά ο Μακρόν δεν παρακολούθησε την ομιλία Τραμπ στον ΟΗΕ.

50 χρόνια από την εκτέλεση του μεγάλου αγωνιστή και επαναστάτη Τσε Γκεβάρα

■ Γρηγόρης Καρβούνης

Φέτος, στις 9 Οκτωβρίου, συμπληρώνονται 50 χρόνια από την εκτέλεση του μεγάλου επαναστάτη Ερνέστο Γκεβάρα ντε λα Σέρνα, του θρυλικού Τσε.

Ο Τσε Γκεβάρα γεννήθηκε τον Ιούνιο του 1928 στο Ροσάριο της Αργεντινής και ανήκε σε μεσοαστική οικογένεια, η οποία όμως ήταν αρκετά προοδευτική για τα δεδομένα της εποχής και της κοινωνικής τους τάξης. Σε αρκετά μικρή ηλικία εμφάνισε άσθμα (θα τον συνοδέψει μέχρι το τέλος της ζωής του), που ήταν βασικός παράγοντας για τη διαμόρφωση του δυναμικού και επίμονου χαρακτήρα του και συνέβαλε αρκετά στην απόφασή του να σπουδάσει Ιατρική. Όπως πολλοί φοιτητές στις αρχές της δεκαετίας του 1950, επηρεάστηκε απ' τη φρικτή καθυστέρηση της Λατινικής Αμερικής και την εξάρτησή της απ' τον ιμπεριαλισμό και προσπάθησε να βρει μια επαναστατική διέξοδο.

Ταξίδεψε και γνώρισε μια Λατινική Αμερική όπου η εξαθλίωση, η φτώχεια και η ταξική πάλη ήταν οξυμένες, ενώ οι επαναστάσεις, τα πραξικοπήματα, οι γενικές απεργίες και ο ανταρτοπόλεμος βρίσκονταν διαρκώς στην ημερήσια διάταξη. Στα τέλη του 1953, ο Τσε ταξίδεψε στη Γουατεμάλα, όπου ήρθε σε επαφή με την περουβιανή μαρξίστρια οικονομολόγο Ίλδα Γκαδέα, που ήταν εξόριστη εξαιτίας της δράσης της στη Λαϊκή Επαναστατική Αμερικανική Συμμαχία (APRA) του Περού. Με τη βοήθειά της, ο Γκεβάρα συνδέθηκε με έναν ευρύ κύκλο εξόριστων αριστερών διανοουμένων. Το 1954, συμμετείχε στη Γουατεμάλα στο κίνημα υποστηρικτών της προοδευτικής κυβέρνησης Άρμπενς. Το πραξικόπημα του συνταγ-

ματάρχη Άρμας (καθοδηγούμενο απ' τη CIA) κατέπνιξε το κίνημα, παρά την ηρωική συμμετοχή των εργατών και αλλοδαπών εθελοντών στις ταξιαρχίες υποστήριξης. Οι πολιτικές εξελίξεις στη Γουατεμάλα σημάδεψαν βαθιά τον Γκεβάρα και η εμπειρία που αποκόμισε εκεί ήταν σημείο πολιτικής καμπής για τον ίδιο.

Η έλλειψη μιας γνήσιας επαναστατικής πολιτικής απ' τα ντόπια σταλινοποιημένα ΚΚ (δορυφόροι του Κρεμλίνου), η ανυπαρξία πλατιών εργατικών μαζών και επαναστατικών οργανώσεων ώθησαν τους πιο ριζοσπάστες διανοούμενους ν' αναζητήσουν έναν πιο «άμεσο» δρόμο απ' αυτόν του μαζικού εργατικού κινήματος: τον αντάρτικο αγώνα, στηριγμένο στους αγρότες, την ένοπλη περικύκλωση των πόλεων, που θα μετουσιωθεί αργότερα στη θεωρία του «εστιασμού».

Στα τέλη Σεπτεμβρίου του 1954, ο Γκεβάρα ταξίδεψε στο Μεξικό, που αποτελούσε κοινό προορισμό εξόριστων Λατινοαμερικανών. Εκεί γνώρισε

τον Φιντέλ Κάστρο, με τον οποίο συμφώνησε για την οργάνωση αντάρτικου αγώνα στην Κούβα, με στόχο την ανατροπή του διεφθαρμένου, δικτατορικού και αμερικανόφιλου καθεστώτος του Μπατίστα.

Το 1956, ο Τσε και 82 άλλοι αντάρτες υπό τον Κάστρο έκαναν την περίφημη απόβαση με το πλοιάριο Γκράνμα. Οι αντάρτες όμως έπεσαν σε ενέδρα του στρατού του Μπατίστα και αποδεκατίστηκαν. Μόλις 22 από τους 83 επιβίωσαν, κατέφυγαν στην οροσειρά Σιέρρα Μαέστρα, ανασυγκροτήθηκαν και μετά από δύο χρόνια σκληρών αγώνων, η δικτατορία του Μπατίστα κατέρρευσε, όταν το αντάρτικο συνδυάστηκε με την αποφασιστική κινητοποίηση της εργατικής τάξης. Την Πρωτοχρονιά του 1959, ύστερα από μια μεγάλη γενική απεργία, οι αντάρτες μπήκαν στην Αβάνα και η επικράτηση της Κουβανέζικης Επανάστασης ήταν γεγονός.

Η νεαρή επανάσταση προχώρησε, μετεξελισσόμενη σε σοσιαλιστική, τσάκισε την εισβολή που οργάνωσαν

οι ΗΠΑ στον Κόλπο των Χοίρων και σημείωσε σημαντικές επιτυχίες (εξάλειψη πείνας, ασθενειών, αναλφαβητισμού κ.α.). Πήρε ιδιάζουσα μορφή, με το προλεταριάτο και τις οργανώσεις του να παίζουν ρόλο «συμπληρωματικής δύναμης» στο αντάρτικο κίνημα (λάθος που θα πληρώσει με τη ζωή του ο Τσε στη Βολιβία, καθώς υποτίμησε τη σημασία του οργανωμένου προλεταριάτου), ενώ ταυτόχρονα η Κούβα προσδεσνόταν όλο και περισσότερο στο άρμα της γραφειοκρατίας της Σοβιετικής Ένωσης. Απ' την άλλη, η Κούβα ενίσχυε αντάρτικα κινήματα διεθνώς, ενώ ο ίδιος ο Τσε ως υπουργός Βιομηχανίας προσκάλεσε στην Κούβα τον ηγέτη της 4ης Διεθνούς και επιφανή μαρξιστή Ερνέστο Μαντέλ για να συνδράμει στην προσπάθεια σοσιαλιστικής οικοδόμησης – μια κίνηση κατάφωρα αντίθετη με τη μονολιθικότητα και τον συντηρητισμό της σοβιετικής γραφειοκρατίας.

Ο Τσε άρχισε να έρχεται σε αυξανόμενη αντίθεση με τη Μόσχα, πάνω στα θέματα των κρατικοποιήσεων, της έλλειψης υποστήριξης απ' την ΕΣΣΔ στις εξαρτημένες χώρες και τις πελατειακές σχέσεις που επεδίωκε μ' αυτές (γεγονός που καταγγέλλθηκε απ' τον Τσε στο 2ο αφροαμερικάνικο συνέδριο του 1965) και πρωτίστως της πολιτικής της «ειρηνικής συνύπαρξης» με τον ιμπεριαλισμό. Κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η επανάσταση πρέπει να επεκταθεί, εξού και το περίφημο σύνθημα «1,2,3, πολλά Βιετνάμ».

Η πνιγνή ατμόσφαιρα που δημιουργούσε για τον γενναίο επαναστάτη ο σταδιακός θάνασμος εναγκαλισμός της Κούβας με τη σοβιετική γραφειοκρατία τον ώθησε ν' αφήσει το «νησί της επανάστασης», προσπαθώντας να οργανώσει εξεγέρσεις στο Κονγκό και τη Βολιβία. Ένα λάθος του ήταν μάλλον η απολυτοποίηση της «αντάρτικης συνταγής» της Κούβας, η μη ακριβής κατανόηση του ρόλου του μαζικού εργατικού και λαϊκού κινήματος. Με 12 μόνο μαχητές, μπήκε στη Βολιβία οργανώνοντας σαμποτάζ στα κυβερνητικά στρατεύματα. Αποτυγχάνοντας να ξεσηκώσει τους φτωχούς αγρότες, απομονωμένος απ' την ντόπια εργατική τάξη και αντιμέτωπος με την εχθρότητα του βολιβιανού ΚΚ (ελεγχόμενου απ' το Κρεμλίνο), αιχμαλωτίστηκε σε ενέδρα του στρατού. Όλοι οι άνδρες του σκοτώθηκαν, ενώ ο ίδιος εκτελέστηκε από τον υπαξιωματικό του βολιβιανού στρατού Μάριο Τεράν στις 9 Οκτωβρίου 1967.

Ο αργεντινός επαναστάτης έγινε συνώνυμο του επαναστατικού ηρωισμού, ενέπνευσε γενιές και γενιές αγωνιστών, έγινε τραγούδι και σύμβολο εδώ και 50 χρόνια. Το άστρο του Τσε μάς φωτίζει ακόμα τον δρόμο, ένα απ' τα πιο κρυστάλλινα παραδείγματα αυθουσίας, ηρωισμού και εντιμότητας.

Ο αγώνας για την αποκατάσταση της προτομής του Παντελή Πουλιόπουλου

Πριν από περίπου ένα χρόνο η προτομή του Παντελή Πουλιόπουλου στη γενέτειρά του, Θήβα, στη συμβολή των οδών Μπέλλου και Θρεψιάδου, αφαιρέθηκε από τη θέση της, πιθανώς λόγω κλοπής. Η προτομή είχε κατασκευαστεί και τοποθετηθεί το 2006, από τον Δήμο Θηβαίων, επί δημαρχίας Θανάση Σκούμα, με την αμέριστη συμπαράσταση των κατοίκων της πόλης και της ευρύτερης περιοχής.

Η ΟΚΔΕ έχει δημιουργήσει μια ανοιχτή επιτροπή οργανώσεων, κατοίκων και φορέων της περιοχής με σκοπό την αποκατάσταση του μνημείου. Στην επιτροπή, που ξεκίνησε τη δράση της το Σάββατο 23-9, συμμετέχουν πέρα από τη ΟΚΔΕ, η ΛΑΕ Θήβας, μέλη από τον αυτοδιαχειριζόμενο κοινωνικό-πολιτιστικό χώρο ΣΦΗΝΑ, ο πρώην πρόεδρος του Εργατικού Κέντρου Λειβαδιάς, συγγενείς του Παντελή Πουλιόπουλου και αγωνιστές από την πόλη της Θήβας.

Έπειτα από παρέμβαση της επιτροπής, ο δήμαρχος της Θήβας δεσμεύτηκε ότι ο Δήμος θα συμβάλλει, με τουλάχιστον τα μισά χρήματα, προκειμένου να τοποθετηθεί νέα προτομή μέσα στον Δεκέμβρη. Το συνολικό κόστος ανέρχεται περίπου στα 7.000 ευρώ και το ποσό που θα καταβάλλει ο δήμος θα καταχωρηθεί, σύμφωνα με απόφαση του Δημοτικού Συμβουλίου Θήβας, στον προϋπολογισμό του Νοέμβρη.

Η επιτροπή ξεκίνησε ήδη μια καμπάνια οικονομικής ενίσχυσης για να καλυφθεί το υπόλοιπο ποσό. Η καμπάνια γίνεται σε πανελλαδικό επίπεδο, με στόχο να διαδοθούν παράλληλα οι επαναστατικές ιδέες της μεγαλύτερης μορφής που γέννησε το κομμουνιστικό κίνημα στην Ελλάδα και παγκοσμίως. Αποφασίστηκε η διεξαγωγή παρεμβάσεων το επόμενο διάστημα στην πόλη της Θήβας, καθώς και σε ΜΜΕ τοπικής και πανελλαδικής εμβέλειας.

Όλοι, ιδιαίτερα οι εργαζόμενοι και η νεολαία, πρέπει να τιμήσουμε τον Π. Πουλιόπουλο, τον μεγάλο επαναστάτη και θεωρητικό του μαρξισμού, που κοσμεί την ιστορία του ελληνικού και παγκόσμιου εργατικού κινήματος, για τα ιδανικά του οποίου έδωσε τη ζωή του. Πρέπει όλοι οι κάτοικοι της Θήβας αλλά και της γύρω περιοχής να συμμετέχουμε στην επιτροπή και να βοηθήσουμε όλοι οικονομικά για την αποκατάσταση του μνημείου και της μνήμης του Παντελή Πουλιόπουλου.

Καταλονία

Ιστορικές πολιτικές εξελίξεις - Σεισμός στην καρδιά της ΕΕ

■ Παουλίν Μπουμπουλίμα

Το μεταφρανικό Σύνταγμα του 1978 άφησε σχεδόν ανέγγιχτο το ιστορικά άλυτο «εθνικό ζήτημα» των λαών της Ιβηρικής Χερσονήσου. Με τη συμβολή του Κομμουνιστικού Κόμματος και του Σοσιαλιστικού Κόμματος Ισπανίας (συμφωνίες της Μονκλόα) επιβλήθηκε η «κοινωνική ειρήνη», αφήνοντας ανέγγιχτο τον φρανκικό κρατικό μηχανισμό (στρατός, αστυνομία, εκκλησία, δικαστικό σώμα) και φυσικά τη μοναρχία, εγγυήτρια δύναμη της «μίας και αδιαίρετης Ισπανίας», με πολιτικά ανταλλάγματα που περιλάμβαναν την πολιτική αμνηστία, τη νομιμοποίηση των πολιτικών κομμάτων κ.λπ. Ένα χρόνο νωρίτερα, στις 29 Σεπτεμβρίου του 1977, είχε προηγηθεί η προσωρινή επανaleιτουργία της Τζενεραλιτάτ της Καταλονίας¹ και η άρση της απαγόρευσης της καταλανικής γλώσσας².

Το 2006, ύστερα από μακρόχρονες διαπραγματεύσεις μεταξύ της καταλανικής κυβέρνησης του Αρτούρ Μας και του πρωθυπουργού Λουίς Θαπατέρο για διεύρυνση της αυτονομίας, ψηφίζεται το νέο Καθεστώς Αυτονομίας της Καταλονίας από το Ισπανικό Κοινοβούλιο και την Τζενεραλιτάτ, ενώ εγκρίνεται και με δημοψήφισμα από το λαό της Καταλονίας με 73,9% ψήφους υπέρ. Το Λαϊκό Κόμμα θα ψηφίσει κατά και θα καταγγείλλει σαν αντισυνταγματικό το νέο καθεστώς, οδηγώντας, μετά την άνοδο του Μαριάνο Ραχόι στην εξουσία, την υπόθεση στο Συνταγματικό Δικαστήριο.

Εδώ ξεκινά ουσιαστικά και η νεότερη ιστορία της σύγκρουσης μεταξύ Μαδρίτης και Βαρκελώνης για την ανεξαρτησία της Καταλονίας. Το 2010 το Συνταγματικό Δικαστήριο (Σ.Δ.) κατήγγρησε 14 από τα 223 άρθρα του Καθεστώτος Αυτονομίας, ενώ επανερμήνευσε άλλα 27 και αρνήθηκε νομική αξία στην έννοια «καταλανικό έθνος».

Η ταπεινωτική απόφαση του Σ.Δ. συνέπεσε χρονικά με το ξέσπασμα της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης, που προκάλεσε τριγμούς στην ισπανική οικονομία (φούσκα ακινήτων, χρεοκοπημένο τραπεζικό σύστημα). Η εφαρμογή δραστικών εσωτερικών «μνημονίων» για την κοινωνικοποίηση των ζημιών και τη σωτηρία των τραπεζών³ ενάντια στους εργαζόμενους οδήγησε στο κίνημα των «αγανακτισμένων» (Movimiento 15-M) που ξέσπασε σε όλη την Ισπανία στις 15 Μαΐου 2011.

Το κίνημα μεταμόρφωσε τον πολιτικό χάρτη, ριζοσπαστικοποίησε και μετατόπισε στα αριστερά την ισπανική κοινωνία και έγινε καθοριστικός παράγοντας των εξελίξεων. Είναι βρίσκονται πραγματικές ρίζες των σημερινών εξελίξεων. Το κίνημα έφερε απότομα τις μάζες στο προσκήνιο, τρώμαξε την οικονομική και πολιτική ελίτ, ευνόησε

την αλλαγή των κοινωνικών συσχετισμών υπέρ της εργατικής τάξης, που βγήκε μαζικά στο δρόμο ενάντια στις περικοπές σε υγεία, παιδεία, μισθούς, ανεργία κ.λπ. Στην Καταλονία, οι κοινωνικές δαπάνες μεταξύ 2009-2015 είχαν μειωθεί κατά 26%, ενώ εκτινάσσονταν τα χρέη και οι εξώσεις. Αναπτύχθηκε επίσης ένα μεγάλο κίνημα κατά των εξώσεων⁴, με την κύρια φυσιογνωμία του, Άντα Κολάου, να εκλέγεται δήμαρχος Βαρκελώνης το Μάιο του 2015.

Πολιτικά τέκνα αυτών των εξελίξεων είναι το PODEMOS στην Ισπανία και το CUP (Υποψηφιότητα Λαϊκής Ενότητας – αντικαπιταλιστική αριστερά) στην Καταλονία. Στο βαθμό που οι ελίτ δεν μπόρεσαν να τα πνίξουν εν τη γενέσει, προσπάθησαν να τα εξημερώσουν και να τα ξεδοντιάσουν πολιτικά. Εκεί που δεν μπόρεσαν (Καταλωνία) αναγκάστηκαν να γίνουν συνομιλητές τους και να υιοθετήσουν κομμάτια του προγράμματός τους.

Δικαίωμα στην Αυτοδιάθεση – Δημοκρατία (Republica):

Ιστορικό αίτημα της Αριστεράς

Στις 11-09-2012, εθνική ημέρα της Καταλονίας, 1,5 εκατ. Καταλανοί διαδήλωσαν στη Βαρκελώνη. Η οικονομική κρίση, η άνοδος των αγώνων και η ταπείνωση από το Ισπανικό Κράτος επανέφεραν στο προσκήνιο το ιστορικό αίτημα της αυτοδιάθεσης/ανεξαρτησίας που είναι συνδεδεμένο με τις μνήμες της επανάστασης και του εμφυλίου (1936-1939) και του αντιδικτατορικού αγώνα⁵. Η κυβέρνηση του Αρτούρ Μας εγκλωβίστηκε μπροστά στην κινητοποίηση των μαζών. Στις εκλογές του 2012 το κόμμα του, Σύγκλιση και Ενότητα (CiU), έχασε 12 έδρες και η Καταλανική Δημοκρατική Αριστερά (ERC, ιστορικό κόμμα της ανεξαρτησίας, ίδρυση 1931) ήρθε δεύτερη με 21 έδρες. Παρά την άρνηση της Μαδρίτης στο αίτημα για πραγματοποίηση δημοψηφίσματος αυτοδιάθεσης και τον προκαταβολικό χαρακτηρισμό του ως παράνομο από το Σ.Δ., το δημοψήφισμα πραγματοποιήθηκε στις 9-11-2014. Συμμετείχαν 2,3 εκατομμύρια (37% των εγγεγραμμένων), με το 80,76% να τάσσονται υπέρ της ανεξαρτησίας.

Στις επόμενες εκλογές, το 2015, οι δυνάμεις της CUP διπλασιάστηκαν (10 έδρες, 336.375 ψήφοι) και το κόμμα έγινε καθοριστικός παράγοντας των εξελίξεων. Στήριξε την νέα κυβέρνηση (Μαζί για το ΝΑΙ, συμμαχία CiU και ERC) με τον όρο να απομακρυνθεί ο Αρτούρ Μας και να πραγματοποιηθεί νέο δημοψήφισμα. Νέος πρόεδρος γίνεται ο Πουτζντεμόντ και στις 8-9-2016 ψηφίζεται νόμος που ορίζει πως εάν κερδίσει το ΝΑΙ στο δημοψήφισμα θα υπάρξει διακήρυξη της ανεξαρτησίας.

1η Οκτώβρη – Γενική Πολιτική Απεργία 3 Οκτώβρη:

Γεγονότα ιστορικής σημασίας

Η κυβέρνηση Ραχόι έκανε σαφές πως δεν θα επέτρεπε με κανέναν τρόπο την διεξαγωγή του δημοψηφίσματος. Η κλιμακούμενη καταστολή (δικαστικές διώξεις 500 δημάρχων, κατασχέσεις λογαριασμών, συλλήψεις κυβερνητικών στελεχών, εισβολή σε γραφεία οργανώσεων και κατάσχεση υλικού, αποστολή 6.000 αστυνομικών στη Βαρκελώνη, βάρβαρη εισβολή στα εκλογικά κέντρα με 800 τραυματίες) είχε επίσης στόχο να «κοντύνει» το μοναδικό ένοπλο σώμα που διαθέτει η καταλανική κυβέρνηση, τους Mossos d'Esquadra, ο αρχηγός του οποίου κατηγορήθηκε για ανταρσία και κλήθηκε στις 2-10 στην εισαγγελία της Μαδρίτης για απολογία.

Η αστική πολιτική ηγεσία στην Καταλονία, παρ' ό,τι είχε χρόνο να προετοιμάσει την αυτοάμυνα της μπροστά σε όλα τα ενδεχόμενα, ακολούθησε μια ήπια, ειρηνόφιλη τακτική. Όμως σε πολλές γειτονιές φτιάχτηκαν με πρωτοβουλία της άκρας αριστεράς οι «Επιτροπές Υπεράσπισης του Δημοψηφίσματος» καθώς και το κίνημα «Ανοιχτά Σχολεία», με σημαντική συμμετοχή εκπαιδευτικών, που οργάνωσε την παραμονή στα σχολεία ως την 1η Οκτώβρη. Αυτές οι μορφές αυτοοργάνωσης έγιναν ο κορμός πάνω στον οποίο στηρίχθηκε η μαζική αντίσταση του κόσμου την ημέρα του δημοψηφίσματος. Μπόρεσαν να ψηφίσουν 2.262.424 άνθρωποι (συμμετοχή 42,5%) ενώ πάνω από 700.000 δεν μπόρεσαν να ψηφίσουν. Το 90% (2.020.144) ψήφισε υπέρ της Ανεξαρτησίας, κατά ψήφισε το 7,8% (176.566) και 2% των ψήφων ήταν λευκές (45.586).

Στις 3-11 παρέλυσε την χώρα μια ιστορική Πολιτική Γενική Απεργία που κάλεσαν τα συνδικάτα (CGT, CNT, COS, I-CSC, IAC) της Καταλονίας, με τεράστιες συγκεντρώσεις πρωί-βράδυ. Μόνο το απόγευμα στη Βαρκελώνη διαδήλωσαν πάνω από 1 εκατ. άνθρωποι.

Η απάντηση της Μαδρίτης την ίδια ημέρα ήρθε από τα... ανάκτορα. Με λόγο που έβγαλε στον «ισπανικό λαό», ο βασιλιάς Φίλιππος εκτόξευσε απειλές κατά της ανεξαρτησίας και προετοίμασε τον κόσμο για μεγαλύτερη ένταση της καταστολής (πέρα από την εφαρμογή του άρθρου 155 του Συντάγματος που μπορεί να καταλύσει την αυτονομία μιας επαρχίας σε περίπτωση που πλήττεται η εθνική κυριαρχία). Ο μονάρχης θύμισε τα λόγια του Μανουέλ Αθάνια⁶ τον Ιούλη του 1937: «είναι ένας νόμος της ισπανικής ιστορίας, η αναγκαιότητα να βομβαρδίζει τη Βαρκελώνη κάθε 50 χρόνια».

Η κυβέρνηση έδωσε παράταση στη διαμονή των κατασταλτικών σωμάτων στην Καταλονία, τα οποία προβλέπεται να αυξηθούν. Νέα απόφαση του Σ.Δ., στο οποίο προσέφυγαν βουλευτές του Σ.Κ. Καταλονίας, ανέστειλε τη συνεδρίαση του κοινοβουλίου της Καταλονίας που ήταν προγραμματισμένη για τις 9-10, ημέρα στην οποία αναμενόταν η ανακήρυξη της ανεξαρτησίας. Η καταλανική κυβέρνηση δήλωσε ότι η συνεδρίαση θα πραγματοποιηθεί κανονικά. Η πίεση γίνεται ακόμα πιο ασφυκτική, με οργανωμένη «ανταρσία» μεγάλων επιχειρήσεων, που δηλώνουν πως θα φύγουν από την Καταλονία σε περίπτωση ανεξαρτησίας. Το υπουργείο Οικονομικών της Ισπανίας θα εκδώσει διάταγμα που θα επιτρέπει στις επιχειρήσεις και στις τράπεζες που έχουν έδρα

στην Καταλονία να μπορούν να αλλάζουν έδρα χωρίς τη σύγκληση συνέλευσης των μετόχων τους.

Σε όλους έχει γίνει πια σαφές πως «ανάμεσα σε δύο ίσα δίκαια αποφασίζει η βία»⁷. Η αστική ηγεσία στη Βαρκελώνη έχει τρεμάμενα χέρια, όμως η κατάσταση γι' αυτή είναι «μπρός γκρεμός και πίσω ρέμα». Οι τεράστιες κινητοποιήσεις δίνουν γροθιά στην αντιδραστική Ε.Ε, δυναμώνουν την εργατική τάξη και μπορούν να την βοηθήσουν να χτίσει μια δική της στέρη ηγεσία, ικανή να συγκρουστεί αποφασιστικά με την ντόπια αστική τάξη (και να αντεπιτεθεί πανευρωπαϊκά) για να επιβάλλει το δικό της πρόγραμμα. Μέσα σε μια **Σοσιαλιστική Ομοσπονδία των λαών της Ισπανίας, σε μια Σοσιαλιστική Ευρώπη των Εργαζομένων.**

Υποσημειώσεις

1. Θεσμός αυτοκυβέρνησης της Καταλονίας. Δημιουργείται το 1289 (ως κομμάτι του Βασιλείου της Αραγωνίας, 1162-1716). Η πρώτη διάλυσή της γίνεται το 1714, ενώ το 1931 γίνεται η πρώτη αποκατάσταση της. Στις 6-10-1934 ο πρόεδρός της Λούις Κομπάνς διακηρύσσει το πρώτο καταλανικό ανεξάρτητο κράτος το οποίο διαρκεί μόλις λίγες ώρες. Συλλαμβάνεται ο ίδιος και η κυβέρνησή του, ενώ σκοτώνονται 46 άτομα. Η Τζενεραλιτάτ θα επανασυσταθεί υπό την κυβέρνηση του Λαϊκού Μετώπου κατά τη διάρκεια της Ισπανικής Επανάστασης το 1936, για να διαλυθεί εκ νέου το 1939 με την επικράτηση των φασιστών του Φράνκο. Επανασυστήνεται ως όργανο αυτοδιοίκησης το 1977, ενώ το 1979 η περιοχή αποκτά καθεστώς αυτονομίας, το οποίο διευρύνεται το 2006.

2. Σειρά νόμων από το 1941 απαγορεύουν την καταλανική γλώσσα σε όλες τις σφαίρες της κοινωνικής ζωής, ακόμα και στην φυλακή! Κατά την κατάσχεση του λογοτεχνικού περιοδικού APLEC το 1952, που κυκλοφόρησε στα καταλανικά, ο κυβερνήτης της Βαρκελώνης Φελίπε Αθέδο είπε στους εκδότες: «Πιστεύετε πως κάναμε πόλεμο για να είναι δημόσια η χρήση των καταλανικών»;

3. Το 2008 δημιουργείται το Ταμείο Τραπεζικής Αναδιάρθρωσης, το οποίο «καθάρισε» το τραπεζικό σύστημα μέσω συγχωνεύσεων και «φθηνού δανεισμού» 100 δισ. από την ΕΕ. Από τις 45 αποταμιευτικές τράπεζες το 2010, απομένουν το 2015 μόνο δύο.

4. Από το 2012 γίνονται στην Ισπανία καθημερινά 517 βίαιες δικαστικές εξώσεις κατά μέσο όρο. Την περίοδο 2008-2012 είχαν φτάσει συνολικά τις 171.110.

5. Με πάνω από 144.000 εξαφανισμένους στη διάρκεια της δικτατορίας, η Ισπανία είναι η δεύτερη χώρα στον κόσμο σε αριθμό εξαφανισθέντων μετά την Καμπότζη του Πολ Ποτ. Τον Απρίλιο του 2017 υπολογίστηκε πως υπήρχαν 2.457 κοινοί τάφοι σε όλη την Ισπανία, εκ των οποίων 1.221 συνεχίζουν να είναι ακόμα κλειστοί και 250 καλυμμένοι από «δημόσια έργα». Μόνο οι 54.000 εξαφανισμένοι στην Ανδαλουσία ξεπερνούν τους συνολικούς εξαφανισμένους σε Χιλή, Αργεντινή και Γουατεμάλα.

6. Μανουέλ Αθάνια (1880-1940), ισπανός πολιτικός και συγγραφέας, πρόεδρος της Β' Δημοκρατίας (1936-1939).

7. Κ. Μαρξ, Το Κεφάλαιο, τ. 1, Σύγχρονη Εποχή, Αθήνα 2006, σ. 246.

